

BURMESE
CLASSIC
.com

လုံးချင်းထွက်သော

မြပုလဲခင် ချစ်ဤကံ

ပုံနှိပ်မှုတိုင်း

တုတ်တေ့

ဦးအောင်မြင်အမှတ်(၇)
သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

မြန်မာ့

အောင်မြင်စာပေအမှတ်(၁)
အောင်ဘာလေးကျောက်မြောင်း။

အောင်မြင်

ဦးအောင်မြင်
အောင်မြင်လှိုင်တိုက်-
သုတေ့၊ ရန်ကင်းမြို့။

စာပေအောင်မြင်အမှတ်---၅၀၀၅၂၅၀၀
ပျက်စားအောင်မြင်အမှတ်---၅၀၀၀၆၅၀၀၀
ပထမအကြိမ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၃ခုနှစ်၊
အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်းဖိုး ၁၅၀၀ ဟုတ်။

၈၉၅-၈၃

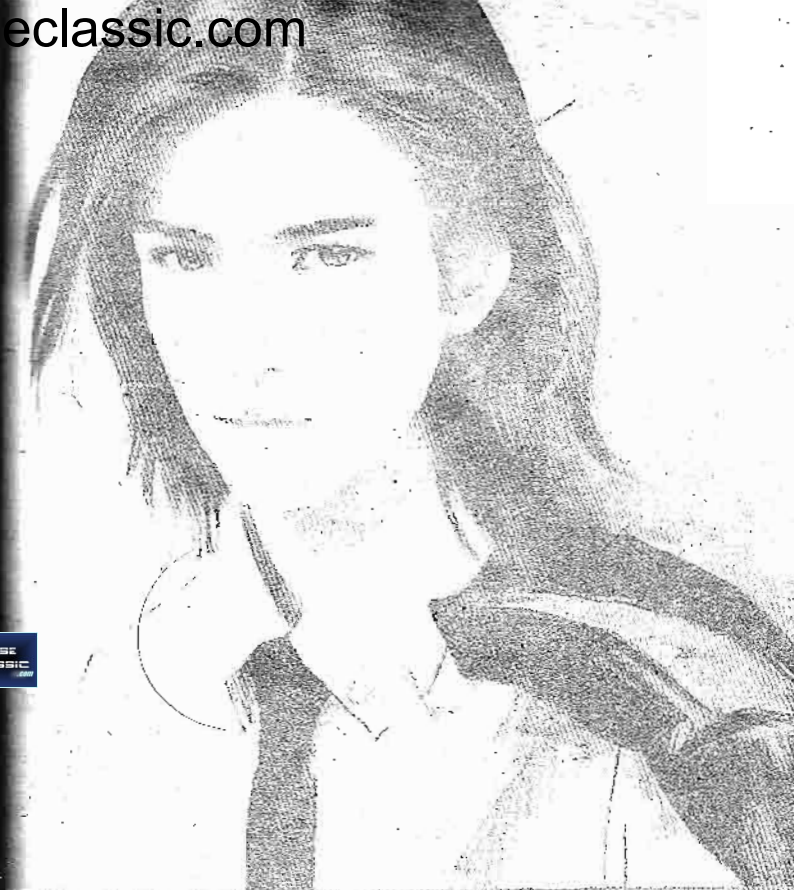
မြန်မာ့

အောင်မြင်စာပေ - စာပေအောင်မြင်

အောင်မြင်စာပေ - စာပေအောင်မြင်

မြန်မာ့ - စာပေအောင်မြင်စာပေ

မြန်မာ့

သူ့ချစ်ကိုယ်ချစ် နှစ်ကိုယ်တူအချစ်မျိုးနှင့်
တည်ဆောက်သော အချစ်၏ ချိုမြိန်ခြင်းကိုသာ
အလိုရှိပါသည်။ အချစ်၏ ခါးသီးခြင်းကိုလုံးဝ
မတွေ့ကြုံလိုပါ။

(ထက်ညူနေစဉ်)

ကျွန်မ... ယောက်ျားတွေတော်တော်များများ
ကိုတွေ့ဖူးပါတယ်။ ဦးနေလိုယောက်ျားမျိုးတစ်
ယောက်မှ မရှိဘူး။ အခွင့်အရေး ရရင်ရသလို အခွင့်
အရေးယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေသာ များတယ်။

(ပန်းနုရွှေစင်)

အိမ်ထောင်ရေးကို အချစ်နဲ့ပဲ တည်ဆောက်
ချင်တာပါ။ ခုအချိန်မှာ အလုပ်ကိုပဲ ဦးစားပေးနေ
ရလို့ နှလုံးသားကိုစွဲကို ဥပေက္ခာပြုထားသလို ပြစ်နေ
တာပါ။

(ဦးနေရောင်)

အခန်း(၅)

BURMESE CLASSIC

မှန်ထဲမှ ပေါ်လာသောပုံရိပ်ကို ထက်ညူနေစဉ် ခြုံငုံကြည့်
ကာ သုံးသပ်လိုက်သည်။

မှန်ထဲမှာ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

- ရုပ်အဆင်းအင်္ကျီ - အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိ လှပတင့်တယ်
သည်။

- ကိုယ်နေဟန်ထား - အချိန်ကျ လှပပြေပြစ်သည်။ လှယဉ်
ကျေးမယ် အနေအထားမျိုး ရှိသည်။

- ဝတ်စားဆင်ယင်ထုံးစံပွင့် - ဟိရိသြတ္တပွတရားနှင့် ညီညွတ်ပြီး ခေတ်လည်း မှီသော မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင် ထားသည်။

ထက်ကုန်ကြွေစုံ ပြုံးလိုက်သည်။

မှန်ထဲမှ ပုံရိပ်ကလည်း လိုက်ပြီးသည်။

ထက်ကုန်ကြွေစုံ ကျေနပ်စွာဖြင့် မှန်ရှေ့မှ ထွက်ခွာခဲ့လေ သည်။

မှန်ထဲမှ ပုံရိပ်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထက်ကုန်ကြွေစုံ ဧည့်ခန်းရောက်တော့ ဂျာနယ်ဖတ်နေသော ဖခင်အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ... သမီး သွားတော့မယ်၊ ဖေဖေနဲ့မောင်လေး အတွက် ထမင်းဟင်းတွေ ပြင်ဆင်ပြီး အုပ်ဆောင်းနဲ့ အုပ်ထားခဲ့ တယ်နော် ဖေဖေ”

“အေးအေး... ဘာမှနောက်ဆံမတင်းနဲ့၊ အေးအေးဆေး ဆေးသာ သွား၊ ရတယ် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ဒါဖြင့် သွားပြီနော် ဖေဖေ”

ထက်ကုန်ကြွေစုံ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းထိပ်သို့ လျှောက်ခဲ့ပြီး တက္ကစီငှားကာ ဝိုင်းအောင်ကျော်လမ်းသို့ ဦးတည် လိုက်လေသည်။

သူ့ကို မြင်သူတိုင်း သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ကြသည်ကို ထက်ကုန်ကြွေစုံ တွေ့မြင်ခံစားနေရသည်။ ဒါတွေက ရိုးနေပြီဖြစ် သည်။

ခန့်ငြားထည်ဝါသော လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီ၏ရှေ့နားတွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကုမ္ပဏီကားများသာဟု ရေးထားသော

ကားပါကင်တွင် ကားများ ရှိနေသလို ကုမ္ပဏီ၏လုံခြုံရေးဝတ်စုံနှင့် ဝန်ထမ်းက သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“အစ်မ... ကုမ္ပဏီကို လာတာလား”

“ဒါဖြင့် ကြပါ... တည့်တည့်ဝင်သွားပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

တက္ကစီက ထွက်သွားလေပြီ။ ထက်ကုန်ကြွေစုံ လှိုင်ထိပ်ထား ကုမ္ပဏီ၏အောက်ဆုံးထပ် ဝင်ပေါက်သို့အရောက်တွင် လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက...

“အစ်မ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲခင်ဗျာ”

“အတွင်းရေးမှူး လာလျှောက်တဲ့သူပါ”

“ဪ... ဒါဖြင့် ကြပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ

မယ်”

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက ပျူငှာစွာဖြင့် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ပထမထပ်ရှိ အုပ်ချုပ်ရေးမန်နေဂျာ ရုံးခန်းသို့ ခေါ် သွားလေသည်။

ထက်ကုန်ကြွေစုံ စိတ်ထဲ ကြိတ်၍ကျေနပ်နေသည်။ ခန့်ငြား ထည်ဝါသလို စည်းစံနစ်ကျနပ်ရသည်။ ဖုန်အမှိုက်သရိုက် မရှိ။ ဆူဆူညံညံ စကားကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုဝိုင်းပွဲနေခြင်းမျိုးလည်း မတွေ့ရချေ။

ဝန်ထမ်းတိုင်း ကိုယ့်တာဝန်ကျရာနေရာ ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်နေကြပုံရသည်။

အုပ်ချုပ်မှုမန်နေဂျာ ရုံးခန်းအဝမှ ဝန်ထမ်းကို လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းက...

“အတွင်းရေးမှူး လာလျှောက်တဲ့သူပါ”

“ကိုယ်ရေးရာဝင် အပြည့်အစုံ ပါပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပါပါတယ်”

“လေသာထောက်ခံစာနဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ်တွေကော ပါရဲ့လား၊ ကျွန်မကို ပေးပါ”

“သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ အကုန်ပါပါတယ်”

ထက်က္ကနွေစံက ပြောရင်း ဖိုင်တွဲကို ပေးလိုက်သည်။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက သူ့တာဝန်ပြီးဆုံးသွားပုံရသည်။ ပြန်လှည့်သွားလေပြီ။

အုပ်ချုပ်မှုမန်နေဂျာ ဟူသောဆိုင်ဘုတ် တပ်ထားသည့် ရုံးခန်းရှေ့ ဝန်ထမ်းက သူ့ဖိုင်တွဲကို လှန်လှောစစ်ဆေးပြီးနောက် ရုံးခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

အထဲမှ “ဝင်ခဲ့ပါ” ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ “လိုက်ဝင်ခဲ့နော်”

ရုံးဝန်ထမ်းနောက်မှ ထက်က္ကနွေစံ လိုက်ပါ ဝင်ခဲ့လေသည်။

အသက်(၅၀)အရွယ်ရှိ အမျိုးသားမန်နေဂျာက သူ့စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြပြီး...

“ထိုင်ပါ” ဟု လိုရင်းကိုသာ ပြောလေသည်။ “ဟုတ်ကဲ့”

ထက်က္ကနွေစံက ဝင်ထိုင်လိုက်သော်လည်း စာရေး ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက မထိုင်ဘဲ လက်ရှေ့ယှက်ကာ ခပ်ရိုရိုပင် ရပ်နေသည်။

မန်နေဂျာက လျှောက်လွှာနှင့် ထောက်ခံစာများ၊ ပညာအရည်အချင်း စသော စာရွက်စာတမ်းများကို ဖတ်ပြီးနောက်

လျှောက်လွှာ၌ မှတ်ချက်ပြု လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်ပြီး သူ့ဝန်ထမ်းအား...

“အမ်ဒီဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထက်က္ကနွေစံလည်း ထရပ်လိုက်ကာ ဦးညွတ်ကာ...

“ခွင့်ပြုပါ ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီ”

ထက်က္ကနွေစံ စာရေးဝန်ထမ်းနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေသည်။ ဒုတိယထပ်သို့ ခါတ်လှေကားမှ လိုက်တက်ခဲ့ရလေသည်။ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာရုံးခန်းသို့ ဆူ့အား ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာမှာအသက်(၃၀) ခန့်သာ ရှိသူဖြစ်သည်။ သန့်ပြန်ကာ စမတ်ကျပြီး ကြည့်ကောင်းသောရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

အမ်ဒီက သူ့လျှောက်လွှာကို ဖတ်ပြီးနောက်...

“ထက်က္ကနွေစံနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လိုက်ပို့ဆောင်ပေးသော စာရေးမလေးကိုတော့...

“မင်းသွားနိုင်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... ခွင့်ပြုပါ”

စာရေးမလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ လည်ပင်း၌ ချိတ်ဆွဲသွားသော နာမည်ကဒ်ပြားအရ လှလှဝေ စာရေးဝန်ထမ်းဟု ထက်က္ကနွေစံ မှတ်သားထားလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အမိဒီက ထက်ကုန္ဒြေစံ၏ ကိုယ်တိုင်ရေးလျှောက်လွှာကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထူထဲသောမျက်ခုံးနှစ်ဖက်အောက်မှ စူးရှသောမျက်ဝန်း အစုံက တည်ကြည်မှု အပြည့်ရှိသည်။ မထူမပါး နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ကြားမှ အောင်မြင်၍ ဩဇာသံ ပြည့်ဝသော ယောက်ျားသံဖြင့်... .

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်ကို လိုချင်တာလဲ”

ထက်ကုန္ဒြေစံက အေးဆေးစွာပင်... .

“ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက အင်္ဂလိပ်စာ ဂိုက်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးတော့လည်း အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်တွေကို လိုက်သင်ရတာ အလွန်ပင်ပန်းပါတယ်။ မနက်ခြောက်နာရီခွဲလောက် အိမ်က ထွက်ပြီး ညကိုးနာရီမှ အိမ်ပြန် ရောက်ပါတယ်။ ဒီအလုပ် လုပ်ခဲ့တာ ရှစ်နှစ်ရှိပါပြီ။ ငွေရပေမယ့် ပင်ပန်းပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဖခင်က ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ ဆေးပင်စင် ယူလိုက်ရပါတယ်။ အမေကလည်း ကျောင်းဆရာမပါ။ အလုပ်တာဝန်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ ဖေဖေကို ပြုစုဖို့ အချိန်သိပ်မပေး နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဖေဖေကို ပြုစုဖို့ အချိန်ပို ရနိုင်တဲ့ ဒီအလုပ် ကို ပြောင်းလုပ်ချင်တဲ့အတွက် လာလျှောက်တာပါ။”

“ဟုတ်ပြီ... မင်းလျှောက်လွှာထဲမှာ ဂျပန်စကားပြောနဲ့ အရေးလည်း ကျွမ်းကျင်တယ် ပါတယ်။ တရုတ်စကားလည်း ပြော တတ်တယ်လို့ ပါတယ်။ ဒီဘာသာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ မင်းသင်ထား တာလဲ”

“ဂျပန်ဟာ ကမ္ဘာ့ရဲ့ ဒုတိယ စီးပွားရေးအင်အားကြီးနိုင်ငံ ဖြစ်လာတော့ ဂျပန်စာနဲ့စကားကို တတ်ထားသင့်တယ်လို့ ယူဆလို့ ပါ။ ဒါ့အပြင် တရုတ်လူမျိုးတွေက ကမ္ဘာနဲ့အဝှမ်း ကျယ်ပြန့်စွာ ရှိ

လာသလို စီးပွားရေးအင်အားလည်း ဂျပန်နောက်မှာ ကပ်ပြီးလိုက် နေတဲ့အတွက် တရုတ်စကားကိုလည်း သင်ထားလိုက်တာပါ။”

အမိဒီက ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ ညိတ်လိုက်ပြီး လျှောက်လွှာ ကို ဆက်ကြည့်ကာ... .

“မင်း ကွန်ပျူတာလည်း ကျွမ်းကျင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် အမိဒီက သူ့အား အင်္ဂလိပ်လို မေးခွန်းထုတ် သည်။

“မင်းမှာ သားချင်းဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ”

“မောင်တစ်ယောက် ရှိပါတယ်”

“သူ့ကော ဘာလုပ်သလဲ”

“ဆေးတက္ကသိုလ် တတိယနှစ်ကျောင်းသားပါ။ ဆယ်တန်း ဂိုက်ခိုလည်း လုပ်ပြီး သူ့ကျောင်းစရိတ်နဲ့သူ ကျောင်းတက်ပါတယ်”

ထို့နောက် ဂျပန်ဘာသာစကားဖြင့် အလှကုန်ပစ္စည်းများ အကြောင်း အနည်းအကျဉ်း မေးလေသည်။

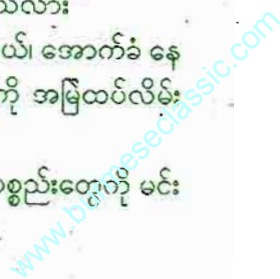
“မင်းမျက်နှာကို အလှခြယ်ဖို့ ဝါသနာပါသလား”

“ပါပါတယ်... ကုတ္တိရူပခန့်ဆိုတဲ့အတိုင်း မိန်းမသားတွေ ခဲ့အလှအပဟာ ဥစ္စာစန မည်တဲ့ အောင်မြင်မှု လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပါပဲ”

“သနပ်ခါးကော ကြိုက်သလား သုံးစွဲသလား”

“ကြိုက်ပါတယ်... သုံးလည်း သုံးပါတယ်။ အောက်ခံ နေ ချောင်ခံ ယူဗီပါတဲ့ခရင် လိမ်းပြီးရင် သနပ်ခါးကို အမြဲထပ်လိမ်း သလို အိမ်နေရင်းဆို သနပ်ခါးပဲ လူးပါတယ်”

“လှိုင်ထိပ်ထားက ထွက်တဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေကို မင်း

သုံးစွဲဖူးသလား”

“အခု ကျွန်မမျက်နှာနဲ့ခန္ဓာမှာ လှိုင်ထိပ်ထားထွက် အလှ ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ခြယ်မှုန်းထားတာပါ”

အမ်ဒီထံမှ နှုတ်ခမ်းများ အနည်းငယ် ကွေးညွတ်သွား သည်။ ပြုံးယောင်သန်းသွားသည်။

ထက်ကူကြွေစံ ရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ အခြေအနေ တွေ အရမ်းကောင်းနေသည်။ သူ့ အမ်ဒီ၏ ဂျပန်ဘာသာစကားနှင့် မေးသမျှကို အထစ်အငေါ့မရှိ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖြေနိုင်ခဲ့သည်။

“ရော့ . . . ဒီစာရွက်ကို ကွန်ပျူတာ ရိုက်ပေးပါဦး”

ထက်ကူကြွေစံ သွက်လက်စွာ ထပြုံး အမ်ဒီ ကမ်းပေးသော လျှောက်လွှာစာရွက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရိုသေစွာ ကမ်းယူပြီး ကွန်ပျူတာစားပွဲ၌ ထိုင်ကာ ခိုင်းသမျှကို သွက်လက်မြန်ဆန် မှန်ကန် စွာ လုပ်ပေးလိုက်လေသည်။

အမ်ဒီက သူ့အနီးမှ ရပ်ကြည့်ကာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ခိုင်းသည်။

သူ၏ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်မှုကိုပါ စစ်ဆေးခြင်းဟု ထက် ကူကြွေစံ ကောင်းစွာသဘောပေါက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ . . . ထက်ကူကြွေစံ မင်းကို အတွင်းရေးမှူး ရာထူး ဒီနေ့ကစပြီး ခန့်အပ်လိုက်ပြီ၊ ဒီတော့ မင်း ခုန ဝင်ခဲ့တဲ့ အုပ်ချုပ်မှု မန်နေဂျာဆီ ပြန်သွားလိုက်ပါ။ မင်းကို သူက လုပ်ထုံး လုပ်နည်းတွေ ညွှန်ကြားသင်ပြပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါ ဆရာ”

ထက်ကူကြွေစံ ဦးညွတ်ကာ အရိုအသေပြုပြီး အမ်ဒီ၏ ရုံးခန်းတွင်းမှ သွက်လက်ပေါ့ပါးသောခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့

လေသည်။

အခန်းပြင် ရောက်မှ ပင့်သက်မောကို ရှိုက်လိုက်ပြီး အသက်ဝဝလင်လင် ရှူထုတ်လိုက်လေသည်။

လူ့ဘဝပျမ်းမျှအားဖြင့် အသက်(၇၅)နှစ်အထိ သက်တမ်း သတ်မှတ်လျှင် . . .

သူ့ အသက်(၂၅)နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီး ပထမ သက်တမ်းဘဝကို ပညာလည်းရှာ ငွေလည်း ရှာခြင်းဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ ပြီးပြီ။

ယခု ဒုတိယ သက်တမ်းဘဝကို အပြောင်းအလဲနှင့် အောင်မြင်စွာ သက်တောင့်သက်သာ ဖြတ်ကျော်နိုင်လျှင် အဘယ် မျှ ကောင်းလိမ့်မည်နည်း။

ကံဇာတ်ဆရာ အလိုကျအတိုင်းပေါ့လေဟုတော့ ဖော့ကာ တွေးထားလိုက်လေသည်။

ထက်ကူကြွေစံ ပထမထပ်သို့ လှေကားမှ ပြန်ဆင်းခဲ့ကာ စောစောက ဝင်ခဲ့သော အုပ်ချုပ်မှု မန်နေဂျာရုံးခန်းဆီသို့ သွက် သွက်ကလေး လှမ်းလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း(၂)

ဦးနေရောင်သည် ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်၌ ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ဒရိုင်ဘာဦးလေးမောင်၏ တံခါးဖွင့်အပေးကို မစောင့်ဘဲ ကားပေါ်က ဆင်းခဲ့လေသည်။

သူသည် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင်တော့ စည်းကမ်းအလွန်ရှိသလို တိတိကျကျလည်း ရှိသည်။ လူမှုရေးပိုင်းနှင့် အလုပ်ပိုင်းကို ဘယ်သောအခါမှ ရောထွေးမထားတတ်။

ထို့ကြောင့် လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီသည် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော စာရင်းဝင် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။

မြန်မာသနပ်ခါးကို ခေတ်မှီနည်းပညာများဖြင့် အလှကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ထုတ်လုပ်နေသောကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်သည်။

ပြည်တွင်းသာမက ပြည်ပသို့ပါ တင်ပို့နေသောကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းအင်အား(၃၀၀)ကျော် ရှိသည်။

လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီသည် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းတွင် အောက်ထပ်၌ ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းပြခန်း ပထမထပ်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးရုံးနှင့် ဖြန့်ချိရေးနှင့်ကြော်ငြာဌာန၊ ဒုတိယထပ်တွင် အမ်ဒီ၏ နှံ့ခန်းနှင့်ခါတ်ခွဲခန်း၊ သုတေသနခန်း၊ တတိယထပ်တွင် ငွေစာရင်းဌာန ရှိသည်။

ထို့အပြင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဟောင်း မျက်နှာစာတန်း အောက်ထပ်တွင်လည်း လှိုင်ထိပ်ထားဆိုင်ခွဲ ရှိသည်။

တောင်ဒဂုံ စက်မှုဇုံတွင် ကုန်ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ရာနှင့် ဆိုလျောင်ရုံ ရှိသည်။

အမ်ဒီဦးနေရောင်သည် ဓါတုဗေဒ အဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရပြီးနောက် ၇၂ပန်တွင် အလှကုန်များ ထုတ်လုပ်ရေးပညာ သင်ရန် သို့မခင် ဦးကျော်ဇောက စေလွှတ်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော(၃)နှစ်က သူပြန်ရောက်လာသည်။ သူ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ပြီး (၁)နှစ်ကျော်ခန့်အကြာတွင် ဖခင်ဦးကျော်ဇောက သယ်လွန်သွား၍ ဦးနေရောင်က အမ်ဒီတာဝန်ကို ယူခဲ့ရသည်။

သူ့မိခင် ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီ၏ ငွေကို ဆက်ခံထားသူ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ခေတ်ပညာတတ် တစ်ဘက်လည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်တွင်သာ နေပြီး ဘုရား

www.burmeseclassic.com

တရားအလုပ်များဖြင့် ငြိမ်းအေးစွာ နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တစ်လတစ်ခါ ကျင်းပသော လှိုင်ထိပ်ထား၏ လစဉ် အစည်းအဝေး သို့တော့ တက်ရောက်ပြီး လိုအပ်သောအကြံဉာဏ်များကို ဖြည့်စွက် ပေးလေ့ရှိတတ်သည်။

မအေတစ်ခု သားတစ်ခု ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လည်း တစ်ဦး ကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် ဂရုတစိုက် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိတတ် သည်။

“မေမေ... မေမေ... သားပြန်လာပြီ”
ဦးနေရောင် အိမ်ထဲ ဝင်သည်နှင့် မိခင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် လှမ်းကာ အသံပြုလေသည်။

“လာပြီ... သား ကားသံကြားလို့ မေမေ ဆင်းလာပါပြီ သားရဲ့၊ ဘုရားသောက်တော်ရေ လဲနေလို့ပါ”
မိခင်ဒေါ်ခင်ခင်ထားက လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“မေမေကို ပြောစရာရှိလို့”
“ထမင်းစား နောက်ကျနေမယ်၊ ပြောစရာက အရှည်ကြီး ကို ထမင်းစားရင်းနဲ့မှပြော၊ မေမေ ထမင်းပွဲ ပြင်ခိုင်းလိုက်တော့ မယ်၊ သား ရေအရင်သွားချိုးပါလား”

ဦးနေရောင် ဆန္ဒမစောတော့၊ သူလည်း စက်ရုံဘက်ပါ သွားရောက်လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုခဲ့သဖြင့် ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ရေချိုးလိုက်ချင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် စောဒက မတက်တော့ဘဲ

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ” ဟု ဆိုကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေ သည်။

သူသည် ကုမ္ပဏီမှာ ရာထူးအကြီးဆုံးလူကြီး ဖြစ်ပေမယ့်

အိမ်ရောက်၍ အမေနှင့် တွေ့လျှင် ပီဘီကလေးတစ်ဦးသဖွယ် ဖြစ် သွားတတ်သည်။ စိတ်ကိုလည်း ပေါ့ပါးစွာပင် ထားလိုက်လေသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားကလည်း သားဖြစ်သူ ကြိုက်တတ်သော ဟင်းလျာများကို ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်စေရန် ထမင်းချက်အား ဘိုယ်တိုင်ကြီးကြပ် ချက်စေတတ်သည်။

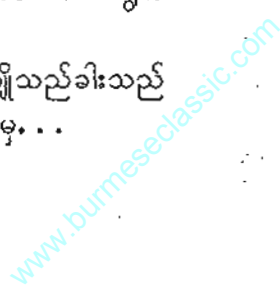
ညနေစာဟင်းလျာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအစာမျိုးသာ စီမံပေး သည်။ အသီးအရွက်ကြော်ကို ဆီအနည်းငယ်နှင့် ပူပူနွေးနွေး စားခါ နီးမှ ကြော်ငှာစခြင်း၊ အသားဖြစ်စေ၊ ငါးဖြစ်စေ အသားလွှာဖြင့် အသီးအရွက်ပြုတ်ဟင်းချို စီမံပေးရာ၌ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရ အောင် စီမံပေးသည်။ ဒါကလည်း ခင်ပွန်းသည် ဦးနှောက်သွေး ကြောပြတ်ပြီး ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားကတည်းက ဒေါ်ခင်ခင် ထားမှာ အစားအသောက် အနေအထိုင်ကအစ ပုံစံပြောင်းပြီး သူ့ သူ့ကို သားအပေါ် နှစ်၍ပုံထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အစာလည်း ဆေး၊ ဆေးလည်းအစာအဖြစ် သားဖြစ်သူကို အစားအစာကအစ ဂရုစိုက်ပေးသည်။

“အား... မွေးနေတာပဲ၊ ဒီည မိနူးက ဘာလဲ မေမေ”
“ငါးပြုတ်ဟင်းချိုနဲ့ ကညွတ်ကျော်၊ ကျောက်ပွင့်သုတ်... သားရဲ့”

“ကောင်းတယ် မေမေ”
ထမင်းကို တစ်ဆုပ်စာကလွဲ၍ ပိုမစား၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် များများစားလေ့ရှိသည်။

ဦးနေရောင်က မိခင်လုပ်ပေးသမျှ ချိုသည်ခါးသည် နှုန်းမပြောဘဲ မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်ရင်းမှ...
“သားပြောမှာ”

“သားပြောမယ်ဆိုတဲ့...”

သားအမိနှစ်ယောက် စကားသံ ပြိုင်တူထွက်သွားသဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ...

“ကိုင်း... သား ပြောတော့”

ပြောချင်နေသော ဦးနေရောင်က မဆိုင်းမတွပင်...

“သားအတွက် ပီအေရပြီ မေမေ၊ ဒီနေ့ပဲ တစ်ခါတည်း တန်းခန့်လိုက်တယ်”

“ဟင်... မြန်လှချည်လား သားရယ်၊ သတင်းစာထဲ တစ်နေ့ကမှ ထည့်တာလေ”

“အလုပ်ရှားပါးနေတဲ့ အခုခေတ်ကြီးမှ အလုပ်လိုချင်တဲ့လူတွေက အနံ့ခံကောင်းတယ် မေမေ၊ ချက်ချင်းရောက်လာကြတာပဲ”

“သား ဘုတ်အဖွဲ့နဲ့ လုပ်တာလား”

“ဘုတ်အဖွဲ့ လုပ်ရင် ရှုပ်တယ်၊ သားအတွက် ပီအေပဲ သား သဘောကျဖို့ အရေးကြီးတယ်မှတ်လား၊ သားကိုယ်တိုင်ပဲ စစ်ဆေးပြီး ခန့်လိုက်တာ”

“ကြည့်လည်း လုပ်ဦးနော်၊ နေ... နေ... ခုဟာက စတုဂံ မြောက် ပီအေနော်၊ ပီအေ မမြဲတာ မကောင်းဘူး”

မိခင်ဒေါ်ခင်ခင်ထားက အတင်းအကျပ်တော့ မကပ်ကွက်ချေ။ သားဖြစ်သူ၏စည်းစနစ်ကြီးမှုကို သိနေသည်လည်း သည်း။

“အရင်ပီအေတွေကလည်း ဘုတ်အဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်ရ ပတ်သက်ကြောင်းတွေက ပါနေတော့ အရည်အချင်း အစစ်အမှန် မပါဘူး၊ သားစိတ်တိုင်းကျမှ မလုပ်ပေးနိုင်ကျတဲ့ဟာ၊ လုပ်ငန်းလည် ထိခိုက်တယ်၊ သားလည်း စိတ်ဖိစီးမှု ဖြစ်တယ်၊ ဒီအတွက်တော့”

သား သည်းမခံနိုင်တာ သား မှားလို့လား မေမေ”

“သား မမှားပါဘူးလေ၊ သား စိတ်ဖိစီးမှု ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ တော့ မေမေလည်း လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ကိုင်း... အခု ခန့်လိုက်တဲ့ ပီအေကို သား ဘာလို့ သဘောကျတာလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ထမင်းဟင်းကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး စားရင်း ကောင်းလည်း တပြောပြောနှင့် သားအမိနှစ်ယောက် အချိန်ကို နွေးထွေးစွာ ကုန်ဆုံးစေလေသည်။

“သူက ဂျပန်စကားပြောနဲ့ အရေးအသားလည်း ကျွမ်းကျင်တယ်”

“အင်္ဂလိပ်စကားပြောနဲ့အရေး ကျွမ်းကျင်ရုံနဲ့ လုံလောက်ပါတယ်”

“ဘာသာစကား များများတတ်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ မေမေ၊ အင်္ဂလိပ်စာလည်း အရမ်းကျွမ်းတယ်၊ အီးမေဂျာနဲ့ ဘွဲ့ရပြီး အင်္ဂလိပ်စာ ကျွမ်းပြုနေတဲ့ဆရာမကို မေမေရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“နောက်ပြီး တရုတ်စကား ပြောပါတတ်သေးတယ်”

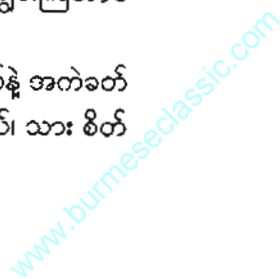
“ဪ... သူက တရုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ... ဗမာစစ်စစ်ပါ”

“ကွန်ပျူတာလည်း ကျွမ်းကျင်တယ် မေမေ”

“အရင်ပီအေတွေလည်း ကွန်ပျူတာတော့ ကျွမ်းကြတာပဲ ဟင်လား”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ မေမေ၊ ဒါပေမယ့် သားဉာဏ်နဲ့ အကဲခတ် ဆွဲချက်တော့ သူဟာ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိတယ်၊ သား စိတ်ကြိုက်ကျလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“အင်းလေ... သား စိတ်တိုင်းကျရင် ပြီးတာပဲ၊ မေမေက တော့ သားအတွက် ပီအေမြပုလဲခင်လေးလို့ အမြကြောင့်ကြခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ယောက်ကော မြပုလဲခင်ကွယ်”

“မြမယ် ထင်တာပါပဲ မေမေ”

“အင်း... သားရဲ့စိတ်ကိုလည်း လျော့ဖို့တော့ လိုတယ် နော်၊ မင်းရဲ့ပညာ မင်းရဲ့ဉာဏ်ကို လက်အောက်က လူတွေ လိုက် မမှီတိုင်း ဒေါသမကြီးနဲ့ စိတ်ကို လျော့ထားဖို့ လိုတယ်၊ သူဟာ ငါ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ငါဟာလည်း သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောတရား လေးတော့ သားခေါင်းထဲ မြမြသွင်းထားပါ”

မိခင်ကဆုံးမစကား ဆိုတော့လည်း ဦးနေရောင် စောဒက မတက် လေးစားစွာဖြင့်ပင်...

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သားမှတ်ထားပါမယ်၊ လိုက်လည်း လိုက်နာပါမယ်”

ဟု ကတိစကားပြုလိုက်လေသည်။

မိခင်က အတွင်းရေးမှူးကိစ္စကို ဒီလောက်နှင့် စကားစ ဖြတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေတော့လည်း သူ့အနေနှင့် ထပ်မပြောတော့ အမှန်တော့ သူက ပြောပြချင်သေးသည်။ သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးသည် သမင်လည်ပြန် ငေးလောက်အောင် လှရုံမက အသံကအစ ဆွဲ ဆောင်မှု ရှိသည့်အကြောင်း။ သို့သော် ဒါတွေကို ရင်တွင်း၌သာ ထားလိုက်ပြီး စားသောက်လက်စကို အပြီးသတ်လိုက်လေတော့ သည်။

အခန်း(၇)

ရုံးသို့ နံနက်(၉)နာရီ အရောက်လာရပြီး ညနေ(၅)နာရီ တွင် ရုံးဆင်းရသည်။ အသွားအပြန် ဖယ်ရီဖြင့် သွားလာရသော ကြောင့် ထက်ကြွနေစိတ်အတွက် အချိန်တွေ ပိုထွက်လာသည်။

ဒါ့အပြင် စနေနေ့ဝက်နှင့် တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့လုံးလည်း နားရသဖြင့် ထက်ကြွနေစိတ် အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ပိုမိုကူညီပေးနိုင်ပြီး အတွက်လည်း စာဖတ်ချိန်တွေ ပိုရလာခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီအလုပ်သည် အိမ်သို့လည်း ပါမလာချေ။ သူ့ကို

www.burmeseclassic.com

လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီ၏အမိဒီက ပြတ်သားသည်။

“အလုပ်တွေကို အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာပဲ မခိုမကပ်ဘဲ ပြီးစီးအောင် လုပ်ကြဖို့ လိုတယ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို နဲ့ချိန်ကို သယ်ဆောင်လာစရာ မလိုသလို နဲ့က အလုပ်တွေကိုလည်း အိမ်ကို သယ်ဆောင်သွားစရာ မလိုဘူး။ ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားကြ၊ မိသားစု အတွက် အချိန်ပေးကြပါ။ နေ့လည်ထမင်းစားချိန် တစ်နာရီတော့ စိတ်ကြိုက်ကိုယ်ပိုင်ချိန်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ကြပေါ့ဗျာ။ အဲ... လုပ်ချင်ရာလုပ်ဆိုလို့လည်း ဥပဒေမဲ့တော့ မလုပ်ကြနဲ့ ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က အဲဒီကိစ္စမျိုးတော့ အာမခံ လိုက်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

အစည်းအဝေးပွဲ၌ ထိုသို့သတိပေးထားကြောင်းကို လှလှဝေက အရွှန်းဖောက်က အမိဒီလေသံနှင့် ပြောပြထားသဖြင့် ထက်ကြွနှစ်စုံ ပြီးရယ်ကာ မှတ်သားခဲ့လေသည်။

ဒါတင်မက သူ့အားလည်း အမိဒီကိုယ်တိုင်က အလုပ်စဝင်သည့်နေ့မှာပင်...

“မင်းကို နဲ့ကိစ္စအတွက်ပဲ တာဝန်ပေးမယ် ထက်ကြွနှစ်စုံ၊ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို လုံးဝတာဝန်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း မင်းယုံကြည်ထားလိုက်ပါ”

ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို သူ ကောင်းစွာမှတ်မိခဲ့လေသည်။

ဝန်ထမ်းတွေ ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဆုံချိန်ကတော့ စတုတ္ထထပ်ရှိ သက်သာချောင်ချိရေး စားသောက်ဆိုင်တွင် နေ့လည်စာစားချိန်၌ ဖြစ်သည်။ ထိုဆိုင်သည်လည်း လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီပိုင်ဖြစ်သည်။

လပေး လခပေးစား၍ရသလို လက်ငင်းလည်း ရသည်။

ထမင်းချိုင့် ပါလာသူများကလည်း ထိုအပေါ်ထပ်မှာပင် ဝိုင်းဖွဲ့စားသုံးနိုင်ရန် စားပွဲကုလားထိုင်၊ ဗေဇင်၊ လျှပ်စစ်ရေခန်းအိုးများ အလုံအလောက် စီစဉ်ထားသည်။

ထက်ကြွနှစ်စုံက နိုင်ငံတကာ အဆင့်မှီ ခေတ်မီသော လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီကို သဘောကျလျက်ရှိသည်။ စည်းကမ်းရှိပြီး အမှိုက်နှင့် ဖုန်မရှိခြင်းကိုပင် ကျေနပ်လှလေပြီ။

အလုပ်ဝင်ပြီး (၅)ရက်ခန့်အကြာတွင် ဦးနေရောင်က သူ့အား ခေါ်ကာ...

“မင်းကို စက်ရုံကို ဒီနေ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ စက်ရုံက မန်နေဂျာနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဘယ်အချိန် သွားမှာပါလဲ”

“မင်း နေ့လည်စာ စားပြီးချိန်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ အသင့်ရှိနေမှာပါ။ ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ”

ထက်ကြွနှစ်စုံ အမိဒီ၏အခန်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်အခန်း၌ သူနှင့် စာရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးအတွက် အခန်းရှိနေသည်။

ထိုအခန်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ အမိဒီ၏အခန်းကို ဝင်ခွင့် ရလေသည်။

ထက်ကြွနှစ်စုံနှင့် တွဲနေရသည့် ကွန်ပျူတာလည်း ကျွမ်းကျင်သည့် စာရေးမလေးမှာ သက်မာဖြစ်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ မမ”

“စက်ရုံသွားမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

“သက်မာ ရောက်ဖူးသလား”

“ရောက်ဖူးတာပေါ့... သက်မာအစ်ကိုနဲ့ ယောင်းမက အဲဒီမှာ လုပ်တယ်၊ သက်မာတို့ နေတာလည်း တောင်ဒဂုံမှာပဲလေ၊ စက်ရုံနဲ့ နီးတယ်”

“ဪ... ”

ထက်ကူ့နှစ်စုံ တွေးလိုက်မိသည်။ လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီက မိသားစုတော်တော်များများ၏ ဘဝရပ်တည်နိုင်ဖို့အတွက် မြို့ခို အားထားရာလုပ်ငန်းကြီးပါလားဟု...။

“ဒါတင် မကသေးဘူး သက်မာ ဖေဖေကလည်း ဂိုဒေါင်များ လေ မမ၊ ဒါကြောင့် သက်မာတို့မိသားစုက တော့စ်နဲ့ ဘွားတော်ကို သီတင်းကျွတ်တိုင်း သွားကန်တော့တယ်”

“ကျေးဇူးတရား သိတတ်နေတာ မင်္ဂလာပဲပေါ့ သက်မာ”

ဟု စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို ဆက်လုပ်လိုက်လေသည်။

ထက်ကူ့နှစ်စုံ အလုပ်လုပ်ရင်းမှ အမ်ဒီဦးနေရောင် အကြောင်း တွေးမိသည်။ အနေအထိုင် တည်ကြည်သည်။

လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သူ့အကြည့် များက မရိုင်းစိုင်း။ မျက်လုံးအကြည့်ခါတ်ကအစ ဖြူစင်ရှင်းသန့်နေ သည်။ ချစ်သူမရှိ စေ့စပ်ထားသူလည်း မရှိဟု သိထားသဖြင့် အံ့ဩ ရသည်။

ဒီလူ၏နှလုံးသားက သံမဏိနဲ့များ တည်ဆောက်ထား သလားဟု ထင်မှတ်မှားရလောက်အောင် တည်ငြိမ်လွန်းသည်။

မိမိလို ပုရိသတို့ နှစ်ခါပြန် သုံးခါပြန် ကြည့်ရအောင်

လှပဂေးကိုတောင် အမ်ဒီက အေးစက်စွာပင် ကြည့်တတ်သည်။ မျက်ဝန်းကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီးသာ စကားပြောတတ်သည်။

အပိုစကားလည်း မပြော၊ အလှူပ သလှူပလည်း တစ်လုံး မျှ မပြောချေ။

ထက်ကူ့နှစ်စုံကလည်း အလှူမာန်တော့ ရှိသည်။ တက္က သိုလ် တက်စဉ်က မေဂျာကွင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာ အလှူဘုရင်မဘွဲ့ ရထားသူပေပဲ။ သားရှင်အတော်များများ၏ မျက်စိကျ ကမ်းလှမ်းမှု ကို ခံနေခဲ့ရသလို ယခုလည်း စပ်ဟပ်ခြင်း ခံနေရဆဲပင်။

ဒါ့အပြင် ပုရိသတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ချစ်ခွင့်ပန်ခြင်းကို ခံနေရသူဖြစ်သည်။

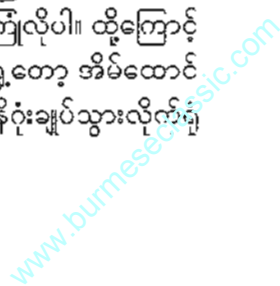
ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ စီးပွားရေးပညာရှင် ကုန်သည်၊ ပွဲစား ဘက်စုံက လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါး ပုရိသတို့၏ကမ်းလှမ်းမှုကို ငြင်း ယံခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း ထက်ကူ့နှစ်စုံ၏ခံယူချက်က ပြတ်သား၍ဖြစ် သည်။

အိမ်ထောင်ရေးကို အချစ်နှင့်သာ တည်ဆောက်ချင်သည်။ နှလုံးသားနှင့် ပတ်သက်၍ အနာတရဖြစ်မှုကို သူ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါ။

သူ့ချစ်ကိုယ်ချစ် နှစ်ကိုယ်တူအချစ်မျိုးနှင့် တည်ဆောက် သော အချစ်၏ချိုမြိန်ခြင်းကိုသာ အလိုရှိသည်။

အချစ်၏ခါးသီးခြင်းကို လုံးဝမတွေ့ကြုံလိုပါ။ ထို့ကြောင့် မိမိနှလုံးသား၌ အချစ်စစ် အချစ်မှန် မရသရွေ့တော့ အိမ်ထောင် မပြု တစ်သက်လုံးအတွက် အပျိုကြီးဘဝနှင့် နိဂုံးချုပ်သွားလိုက်ရုံ သာ ရှိတော့သည်။

ဒါ ထက်ကုန်ကြွေစံ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ပင်။

အမ်ဒီ ဦးနေရောင်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေရတော့ သူ
ရင်ခုန်သံနှုန်းထား မမြင့်တက်စဖူး မြင့်တက်လာသည်။

သို့သော် အမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာပင် ထိုရင်ခုန်သံနှုန်း
ထား မြင့်တက်မှုကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

မြင်းက မလှုပ်၊ ခုံက လှုပ်မည့်မိန်းမထဲ သူ မပါ။

သူ့ပညာ သူ့အရည်အချင်းအရ သူ့ဘဝကိုသူ ကောင်းစွာ
ရပ်တည်သွားနိုင်သည်။ အောင်မြင်မှု စင်မြင့်တစ်နေရာ၌ အမြဲ
နေထိုင်သွားနိုင်မည်ဟုသူယုံကြည်သည်။

“မမ . . . ထမင်းသွားစားရအောင်”

“အင်း . . . သွားမယ်လေ”

လုပ်လက်စအလုပ်တို့ကို ရပ်နားလိုက်သည်။ စတုတ္ထထပ်
သို့ လှေကားကပင် တက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့က ထမင်းချိုင့် ပါသည်။
လိုအပ်လျှင်တော့ ဟင်းတစ်မျိုးမျိုး ဝယ်ယူစားသောက်တတ်ပြီး
ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ ထမင်းပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ သောက်ဖြစ်ကြ
သည်။

လှလှဝေနှင့် ငွေစာရင်းကိုင် ဒေါ်ကေသီက ရောက်နေနှင့်
သည်။ သူတို့ကို မြင်တော့ လက်လှမ်းပြလိုက်သည်။

ထက်ကုန်ကြွေစံနှင့် သက်မာ သူတို့စားပွဲသို့ လျှောက်သွားပြီး
နေရာယူလိုက်သည်။

ဝန်ထမ်းအင်အား တစ်ရာနီးပါးရှိသော ဤအဆောက်
အဦး၌ လူတိုင်းကို ထက်ကုန်ကြွေစံ မမှတ်မိသော်လည်း အားလုံးနှင့်
တော့ မျက်မှန်းတန်းမိနေလေသည်။ သို့သော် တွဲမိသည်ကတော့
ဒီလေးယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ အားလုံးက အပျိုကြီးတွေ ဖြစ်ကြသည်

ကို။ ငွေစာရင်းကိုင် ဒေါ်ကေသီသည် ဘီကွမ်းဘွဲ့ ရထားသူဖြစ်
သည်။ အသက်(၄၀)နား ကပ်နေလေပြီ။ မိဘလုပ်ကျွေးနေသူဖြစ်
သည်။

သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖော်မိခြင်း
သည် သဘာဝတရားတစ်ခုဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ထမင်းစားပြီးရင် အမ်ဒီနဲ့ စက်ရုံသွားရမယ် မမ
ကေသီ”

“အင်း . . . သွားရမှာပေါ့။ နောက်ဆိုရင် အမ်ဒီ မပါဘဲ
လည်း မင်း လုပ်ဆောင်ရမှာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဆိုင်ကော မင်းကို
မပို့သေးဘူးမှတ်လား”

“မပို့ပေးသေးဘူး”

“အဆူဘယ်နှစ်ခါ ခံရပြီးပြီလဲ”

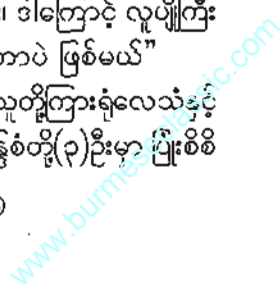
“တစ်ခါမှ မခံရသေးဘူး၊ အမ်ဒီက ဆူတတ်လို့လား”

“အမလေး . . . ဒေါသကုမ္မာ၊ သူ့စိတ်နဲ့ မတွေ့ရင် လုံးဝ
သည်းမခံတတ်တဲ့လူစား”

ဒေါ်ကေသီက ဒိုင်ခံစကားပြောနေကြဖြစ်သည်။ သူနှင့်
ကျန်နှစ်ယောက်က နားထောင်သမားသက်သက်ဖြစ်သည်။

“ညည်းကံကောင်းတယ် မရွေ့ထက်၊ အရင်ဆက်ခဲတေရီ
တွေတုန်းကဆို အလုပ်စဝင်တာနဲ့ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်၊ နောက်တော့
လည်း အရေထူသွားပုံရပေမယ့် အစမ်းခန့်ကာလ ပြီးတာနဲ့ ပြုတ်
ကုန်တာပဲ။ သူ့စိတ်နဲ့ တွေ့တဲ့လူကို မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် လူပျိုကြီး
ဖြစ်တာထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခြောက်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ဒေါ်ကေသီက နောက်ဆုံးကားကို သူတို့ကြားရုံလေသံနှင့်
ဘိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သဖြင့် ထက်ကုန်ကြွေစံတို့(၃)ဦးမှာ ပြီးစိစိ

လေး ဖြစ်သွားရလေသည်။

“မမကေကလည်း . . . ခစ် . . . ခစ်”

လှလှဝေက ခပ်တိုးတိုးလေး ပြန်တုန်ပြန်လိုက်သည်။ ဒေါ်ကေသီက အသောမသတ်သေး။

“ဟုတ်တယ် . . . မရွှေထက်လို ဆက်ခံတေရီကိုမှ သူဖြုတ်ရင်တော့ သေချာသွားပြီ ဂေးပဲ။ နောက် ဆက်ခံတေရီကို ယောက်ျားပဲ ခန့်ဖို့ အဆိုပြုလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

ထက်ကူနှစ်ပင်လျှင် မျက်လုံးပြူးသွားကာ . . .

“မမကေကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် . . . မဖြစ်နိုင်တာ”

ဟု ပြောလိုက်တော့ . . .

“စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့အေ . . . မိရွှေထက်လို လှပဂေးနဲ့မှ အမ်ဒီမကြော့ရင် တကယ်ပဲ ဂေးပဲ”

ထက်ကူနှစ်ပင် မျက်နှာချက်ချင်းတည်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါတော့ ကြော့မှာမဟုတ်ဘူး မမကေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မက အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ ရည်မှန်းပြီး လာတာ အမ်ဒီကို ခြွေဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း ယုံပါတယ်၊ ညည်းက အမည်နဲ့ လိုက်အောင် ကူနှစ်ပင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမ်ဒီဘက်က လာရင်တော့ ညည်း ခံနိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်မရည်မှန်းချက်ထဲမှာ သူချစ်ကိုယ်ချစ် နှစ်ကိုယ်တူ အချစ်နဲ့မှ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်ချင်တယ် မကေ၊ လောလောဆယ်တော့ ပီအေ၊ အလုပ်မြဲအောင် လုပ်ဖို့ပဲ စိတ်ထဲမှာ ရှိတယ်၊ ကိုင်း . . . စားလို့လည်း ပြီးပြီ၊ အပြင်ထွက်ရမှာမို့ ကျွန်မတို့ အရင်သွားနှင့်တော့မယ်နော်”

“အေး . . . အေး”

“ဟုတ် . . .”

သက်မာကပါ ထက်ကူနှစ်ပင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

“နေချင်နေပါဦးလား၊ အချိန်တွေအများကြီး ကျန်သေးတာပဲ”

“မမတို့ သွားရင် ကျွန်မပဲ ကျန်ခဲ့မှာ၊ အရေးကြီးတဲ့ဖုန်းတွေ လာရင် လက်ခံဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ”

သက်မာက မဆိုးပါဘူး၊ ဖင်လည်း မြဲတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကုမ္ပဏီမှာ သက်တမ်းရှည်နေတာပဲ ဖြစ်မည်ဟု ထက်ကူနှစ်ပင် သတိထားလိုက်သည်။

ထက်ကူနှစ်ပင် ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အမ်ဒီ ရုံးခန်းကို တံခါးခေါက် အသံပြုပြီး ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

အမ်ဒီက အခန်းကို ကျောခိုင်းကာ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ပြင်ပရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေဟန်တူသည်။ သူ တံခါးခေါက်သံကို တော့ သတိပြုမိမှာပါဟု ထက်ကူနှစ်ပင် တွေးလိုက်ပြီး . . .

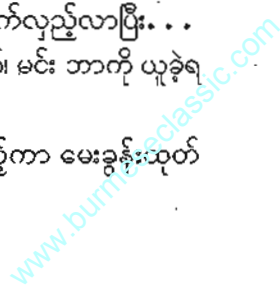
“ကျွန်မ ထမင်းစားပြီးပါပြီ၊ စက်ရုံသွားမယ်ဆိုရင် အသင့် ပြစ်ပါပြီ ဆရာ”

ဟု သတင်းပို့လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ အမ်ဒီဦးနေရောင်က နောက်လှည့်လာပြီး . . .

“ကောင်းပြီ . . . ဒါဆိုရင် သွားကြမယ်၊ မင်း ဘာကို ယူခဲ့ရလဲဆိုတာကော သိသလား”

ဦးနေရောင်က သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးခွန်းထုတ်

လိုက်သည်။

ထက်ကုန်ကြွေစံက မဆိုင်းမတွပင်. . .

“စက်ရုံရဲ့ပစ္စည်းအဝင်အထွက်စာရင်း ကုန်ကြမ်းအဝင် စာရင်း နောက်ဆုံးစာရင်းဇယားတွေရဲ့ဖိုင်ကို ကျွန်မ အသင့်ပြင် ထားပြီးပါပြီ ဆရာ”

“အိုကေ. . . ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဦးနေရောင်၏နောက်သို့ ဖိုင်တွဲပိုက်ပြီး ထက်ကုန်ကြွေစံ လိုက် ခဲ့လိုက်လေသည်။

ခါတ်လှေကားတွင် နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ထက်ကုန်ကြွေစံ၏ရင်ထဲ လှိုင်းဂယက် အနည်းငယ်တော့ ထသွား သည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် အောက်ရောက်သွားသည်။

ဦးနေရောင်၏အနက်ရောင် လင့်ခရုဆာကားက ကုမ္ပဏီ ရှေ့တွင် ထိုးရပ်ထားသည်။

ဒရိုင်ဘာ ဦးလေးမောင်က ရှေ့ခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက် သည်။

ဦးနေရောင်က ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူငွေပေ မယ့် ဟိတ်ဟန်ကြီးနှင့် နောက်ခန်းမစီးပါလားဟု ထက်ကုန်ကြွေစံ တွေးကာ ကျေနပ်စွာဖြင့် နောက်ခန်း၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဦးလေးမောင်. . . စက်ရုံကို သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမ်ဒီ၊ ကျွန်တော့်ကို မထက် ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားထားပြီးပါပြီ”

“ဪ. . .” ဟုသာ ဦးနေရောင် မှတ်ချက်ပြုလိုက်လေ

သည်။ ဒီအမျိုးသမီး မဆိုးပါဘူး၊ ရုပ်ချောသလို လုပ်ရည်ကိုင်ရည်က ထည်း ချောမောပြေပြစ်ပေးသားပဲဟုလည်း စိတ်ထဲ ကောက်ချက်ချ လိုက်သည်။

ထက်ကုန်ကြွေစံ အလုပ်ဝင်တာ (၅)ရက်တော့ ရှိပြီ။ သူ စိတ်တိုင်းမကျတာ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရသေးချေ။ သူဖြစ်ချင်တာ ထက်ကို ပို၍ လာဘ်မြင်ကာ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးနေရောင် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။

သို့သော် သူ ရင်တွင်းခံစားချက်က မျက်နှာပြင်သို့လည်း နောက်မလား၊ နှုတ်သို့လည်း ပေါ်ထွက်မလာချေ။ တည်ကြည်သော မျက်နှာထားနှင့် ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၄)

ဒီကနေ့တော့ ဦးနေရောင်က ထက်ကူကြွေစံကို ပိုလ်ချုပ်
ဈေးဟောင်း မျက်နှာစာတန်းအောက်ထပ်ရို လှိုင်ထိပ်ထား ကုမ္ပဏီ
အရောင်းဆိုင်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

“ဒီဆိုင်မှာ ငါတို့စက်ရုံထွက် ပစ္စည်းတွေတင် မကဘူး၊
ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအနှံ့က နာမည်ကြီး အလှကုန်ပစ္စည်းတွေပါ တင်ရောင်း
တယ်”

ဟု ဦးနေရောင်က ပြောပြီး ဆိုင်အရောင်းတာဝန်ခံ မန်နေ

ဘာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက်... .

ထက်ကူကြွေစံက အရောင်းဆိုင်တွင်း အရောင်းပစ္စည်း
များ ခင်းကျင်းမှုအနေအထားကို လှည့်ကြည့်ရင်း အရောင်းစာရေး
များနှင့် ဆိုင်အခြေအနေကို မေးမြန်းတီးခေါက်နေစဉ် ဂျပန်လူမျိုး
တက္ကသိုလ်မှ ခရီးသွားညွှန်သည်တစ်စု ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။

အသက်(၅၀)ခန့် ဂျပန်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ဘေးနား
၌ ဂျပန်အမျိုးသမီးငယ်အား ထက်ကူကြွေစံကို ကြည့်ကာ... .

“လှလိုက်တဲ့မိန်းကလေးနော်” ဟု ဂျပန်လို ပြောလိုက်ရာ
ထက်ကူကြွေစံကလည်း ပြုံးကာ ဂျပန်စကားဖြင့်... .

“ဂျပန်အမျိုးသမီးတွေက ပိုလှကြပါတယ်” ဟု ပြန်ပြော
လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဂျပန်အမျိုးသမီးကြီးက အံ့အားသင့်သွားပြီး... .

“မင်း ဂျပန်လို တတ်တာကိုး” ဟုပြောကာ ထက်ကူကြွေစံ
ထံ ပွေ့ဖက်ကာ... .

“မင်းက ပိုလှတယ်... မင်းဝတ်စားထားတဲ့ အရောင်လေး
က အသွေးကြတယ်၊ မင်းကိုယ်လုံးလေးနဲ့ သိပ်ကြည့်လို့ လှတာပဲ”

ဟု အားပါးတရ နှုတ်ဆက်ရင်း ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း
ထုတ်လေသည်။

“ဒါ ကျွန်မတို့မြန်မာဝတ်စုံလေ၊ မြန်မာပိုးထည်ချည်ထည်နဲ့
ချည်ထားတဲ့ မြန်မာဒီဇိုင်းပါ။ သုံးစွဲထားတဲ့အလှကုန်ကလည်း မြန်မာ
အမျိုးသမီးစစ်စစ်နဲ့ ဖော်စပ်ထားတဲ့ ဒီဆိုင်က ပစ္စည်းတွေပါ”

“အို... . ဟုတ်လား၊ မင်းမျက်နှာလေး သိပ်လှတယ်၊
အရောင်းတွေ သိပ်ကောင်းပုံပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... . ဒါ ဒီလှိုင်ထိပ်ထား အလှကုန်ပစ္စည်း ထုတ်

www.burmeseclassic.com

တဲ့ ပိုင်ရှင်သူဌေးလည်းဖြစ်၊ အုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာလည်း ဖြစ်တဲ့ ဦးနေရောင်ပါ။”

ထက်ကုန္တေ့စက အနားသို့ ရောက်လာသော ဦးနေရောင် နှင့် ဂျပန်အမျိုးသမီးကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ဦးနေရောင်ကလည်း ဂျပန်စကားဖြင့် . . .

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ဂျပန်အမျိုးသမီးကြီးကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် . . .

“ရှင်လည်း ဂျပန်စကား တတ်တာကိုး၊ ခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ဂျပန်မှာ ခြောက်နှစ်နေခဲ့တာကိုး၊ ဒါထက် မြန်မာပြည်ကို အလည်သက်သက် လာတာပါလား။”

ထိုအခါမှ ဂျပန်အမျိုးသမီးကြီးက သူသည် ဂျပန်အမျိုး သမီး တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှ သမိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ တပည့်များနှင့် မြန်မာပြည်၏ရှေးဟောင်းသမိုင်းကို လာရောက် လေ့လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် ထက်ကုန္တေ့စက သဘာဝ သစ်သီး သစ်ဥသစ်ဖုတ်နှင့် သနပ်ခါးကို ဖော်စပ်ထားသော အလှကုန်ပစ္စည်း များကို ဂျပန်အမျိုးသမီးငယ်လေးများကို ထုတ်ပြပြီး နမူနာပြပေး သည်။

ဂျပန်ဆရာမကြီးနှင့် တပည့်များက စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့် ရှုသည်။ ဂျပန်အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ဦးကို စမ်းသပ်လိမ်းခြယ်ပြ သည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ . . . အေးပြီး ရင်ထဲ ကြည်နူးသွား တယ်” ဟု မိတ်ကပ်အလိမ်းခံရသော ဂျပန်အမျိုးသမီးငယ်လေးက

ပြောလေသည်။

ကျန်ဂျပန်ကျောင်းသူလေးများကလည်း . . .

“သိပ်လှသွားပြီ”

ဂျပန်ဆရာမကြီးကလည်း ကြည့်ရှုကာ သဘောကျပြီး

မိဝင်သော ပစ္စည်းအညွှန်းများကို ဖတ်ကာ . . .

“သိပ်ကောင်းတယ် . . . ကမ္ဘာ့အဆင့်မီတယ်၊ ဘေးထွက် ဆီးကျိုး မရှိနိုင်ဘူး၊ တို့ အာရှတိုက်သားတွေအတွက် သိပ်သင့်လျော် တဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဝယ်ကြ . . . ငါလည်း ဝယ်မယ်” ဟု တပည့်များကို လည်း တိုက်တွန်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဝယ်လေသည်။

ဂျပန်ဆရာမကြီးနှင့် အတူပါလာသော တပည့်က (၄၀) နှစ်လေးသည်မို့ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ အလှကုန်ပစ္စည်း တစ်မျိုးစ နှစ်မျိုးစ ထက်သည့်တိုင်အောင် အရောင်းစာရေးတို့ လက်မလည်အောင် ရောင်းရလေသည်။ အင်္ဂလိပ်လိုနှင့်ဂျပန်လို ပြောဆိုရာ အမ်ဒီ ဦးနေရောင်ပင်လျှင် အရောင်းဝန်ထမ်း ဝင်လုပ်လိုက်ရလေသည်။

ထက်ကုန္တေ့စကတော့ ရှင်းလည်း ရှင်းပြ၊ ပိုင်းဝန်းလည်း ရောင်းပေးရင်း စကားပြန်လည်း လုပ်ပေးရင်းမို့ ချွေးလေးတွေပင် ဆို့နေသည်။ သို့တိုင်အောင် မျက်နှာလေးက ဝင်းစိုကာ အသား အရည်မှာ တောက်ပြောင်လျက်မို့ ဂျပန်ဆရာမကြီးမှာ ထက်ကုန္တေ့ စံတို့ ခွင့်တောင်းပြီး သူ့ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာနှင့် ဓါတ်ပုံရိုက်ကူးနေ လေသည်။

ဝယ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးသွားချိန်တွင် ဂျပန်ဆရာမကြီးမှာ ထက်ကုန္တေ့စံကို အလွန်သဘောကျသွားပြီး သူ၏အမည်ကဒ်ပြား ကို ပေးကာ . . .

“မင်းကိစ္စရှိရင် ဒါမှမဟုတ် အကူအညီလိုရင် တို့ကို အချိန်

“နွေး ဆက်သွယ်ပါ။ တို့လည်း မင်းကို ဆက်သွယ်ချင်တယ်” ဟု ဆိုလာသဖြင့် ထက်ကူနှစ်စုံက သူ ကျရှင်ပြစဉ်က ပြုလုပ်ထားသည့် သူ့အမည်ကိစ္စကို ပေးလိုက်လေသည်။ သူ၏ဆဲလ်ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပါလေသည်။

“တို့ ပုဂံမှာ တစ်ပတ်လောက် ကြာမယ်၊ ပြီးရင် မန္တလေးဘက် သွားပြီး မန္တလေးကနေ တန်းပြန်မှာမို့ မင်းကို တွေ့ဖို့ အချိန်မရတော့တာကိုတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဒါပေမယ့် တို့တွေ ပြန်ဆုံကြဖို့ကို တို့ မျှော်လင့်နေမယ်” ဟု တသသ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

အရောင်းဆိုင်တာဝန်ခံ မန်နေဂျာအမျိုးသမီးကြီးက...

“တို့ဆိုင် အရောင်းရစ်ချိန်ဟာ ဒီနေ့မှာ ကျိုးသွားတယ်၊ သမီးသိပ်တော်တာပဲ။ အန်တိုလုပ်သက်မှာ ဒီနေ့လို တစ်နာရီအတွင်း ပစ္စည်းပြတ်မတတ် ဖြစ်အောင် ရောင်းရစ်ချိန်ကျိုးတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးတယ်။ မှတ်တမ်းတင်ထားရမှာပဲ ဆရာ”

ဟု ထက်ကူနှစ်စုံကို ချီးကျူးရာမှ အမ်ဒီဦးနေရောင်ကိုပါ ပြောလိုက်လေသည်။

ထက်ကူနှစ်စုံက ပြုံးကာ...

“တိုက်ဆိုင်သွားလို့ပါ အန်တီ” ဟု ပြုံးကာ ဖြေလိုက်လေသည်။

ဦးနေရောင်မျက်နှာပြင်တွင် တွေ့ရခဲ့သော အပြုံးကိုလည်း ထက်ကူနှစ်စုံ အမှတ်မထင် သတိထားလိုက်မိလေသည်။

တည်လွန်းသောမျက်နှာပြင်နှင့် အပြုံးရိပ်များ ယှက်သန်းနေမှုကြောင့် ဦးနေရောင်၏ခန့်ညားချောမောမှုမှာ ပိုမိုတောက်ပြောင်လာသည်။

တော်တော်ကြည့်ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ဦးပဲဟု ထက်ကူနှစ်စုံ ရင်ခုန်မှုကြားက ကြိတ်၍မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

အပြန်လမ်း၌...

ဦးနေရောင်က ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုသို့ ထက်ကူနှစ်စုံအား ခေါ်ဆောင်သွားပြီး...

“မင်းသိပ်မောသွားပြီ၊ ငါတောင် မောသွားတယ်၊ မင်းကြောက်ရာ မှာပါ”

ဟု ပြောပြီး သူကတော့ ကော်ဖီအေးနှင့်ဆန်းဝစ်ချ်ကို နှာလိုက်လေသည်။

ထက်ကူနှစ်စုံ ကော်ဖီပူနှင့် ချစ်ပေါင်မုန့် မှာလိုက်သည်။

ထက်ကူနှစ်စုံ ပေါင်မုန့်ကို ခါးဖြင့် လှီးဖြတ်ပြီး ခက်ရင်းနှင့် တိုင်တွယ်စားပုံကို မသိမသာ ခိုးကြည့်ကာ ကျေနပ်သွားသည်။

သွားလာလှုပ်ရှားပုံ ပြောဆိုပုံက အစ သွက်လက်တည်ငြိမ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိရုံမက စားသောက်ပုံမှာ ပီရိပြီး ကူနေရုံရှိသည်။

သူလိုချင်သောပုံစံတွေ ထက်ကူနှစ်စုံမှာ အပြည့်ရှိနေသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲ ကျေနပ်စွာ တွေးလိုက်မိလေသည်။

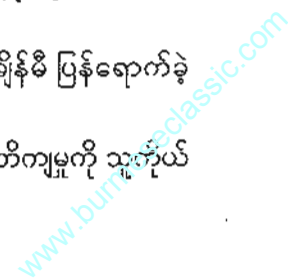
အပိုစကား တစ်ခွန်းမှ မပြော၊ သူမေးလျှင် ဖြေသည်။

အုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သောစကားကိုပဲ ပြောတတ်သည်။ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်လာလိုက်သည်။

နူးဆင်းခါနီးအမီ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ထက်ကူနှစ်စုံ ဖယ်ရီနှင့် ပြန်နိုင်လေသည်။

စက်ရုံသွားတုန်းကလည်း ရုံးခန်း အချိန်မီ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

ဦးနေရောင်သည် အလုပ်ချိန်ကအစ တိကျမှုကို သူ့ကိုယ်

တိုင်ပင် လိုက်နာတတ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စည်းစိနစ် ကျနသို့အပြင် အထင်ကြီးစရာလည်း ကောင်းနေပြန်သည်ဟု ထက် ကြွနေစွဲ တွေးလိုက်မိသည်။

ဦးနေရောင်နှင့် ပတ်သက်လျှင် တွေးစရာတွေ များသော် လည်း ထက်ကြွနေစွဲ ထိုမျှလောက်နှင့် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ဒီထက်ပို၍ တွေးတောစိတ်ကူးယဉ်စရာ မလိုဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကိုလည်း ဆုံးမလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း(၅)

တစ်နေ့... အမိဒီက ကြော်ငြာငှာနဖူး အမျိုးသမီးကို ခေါ်ခိုင်းသဖြင့် ထက်ကြွနေစွဲက ဖုန်းဖြင့် လှမ်းခေါ်ပေးလိုက်သည်။

ရောက်လာသောအခါ အမျိုးသမီးကြီးက မျက်စိမျက်နှာ ယှက်ကာ... .

“မထက်ရေ... အစ်မကိုတော့ ကျွိုင်တော့မှာပဲ၊ ဝိုင်းပြော ပေးဦးနော်”

အမျိုးသမီးကြီးကို အားပေးပြုံး ပြုံးပြရင်း... .

“အတိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပေါ့ အစ်မရယ်၊ ကျွန်မှာ ခဏ့ဘိပါဘူး”

“ထက်က မသိသေးလို့နော်၊ အိမ်ဒီက ဒေါသကုမ္မာရ” ဟု ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောသွားပြီး အိမ်ဒီအခန်းတံခါးကို ခေါက်ပြီး ဝင်သွားလေသည်။

မှန်လုံကာ ဖွဲ့စည်းထားသော အခန်းဖြစ်သော်ငြားလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် အိမ်ဒီအတိုင်း ဟိန်းထွက်လာသည်။

နောက် အင်တာကွန်းမှတစ်ဆင့် ထက်ကုန္တေ့ကို လှမ်းခေါ် သဖြင့် ထက်ကုန္တေ့က သီနှင့် ဝင်ခဲ့လိုက်တော့ အိမ်ဒီ၏ ဒေါသကို ထက်ကုန္တေ့က တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မျက်နှာကြီး နီရဲတာ ကြော်ငြာဌာနမှူး ဒေါ်ကြင်ဆွေကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေလေသည်။

“နှစ်သစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို အသစ် ကြော်ငြာနေကျ၊ ခင်ဗျားက ကြော်ငြာဌာနမှူးပဲ သိရမှာပေါ့ဗျ၊ ကုန် အရောင်းတွင်ကျယ်ရေးမှာ ကြော်ငြာဟာလည်း အဓိက ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားမေ့ထားသလား”

“မမေ့ပါဘူး ဆရာ၊ ဒါရိုက်တာကိုကျော်နဲ့ ဆက်သွယ်ပါ တယ်၊ သူက နယ်ထွက်နေတယ်၊ လကုန်မှ ပြန်ရောက်မယ် ပြောလို့ သူ့ကို စောင့်နေတာပါ”

“ဖုန်းဆက်ပေါ့ဗျ . . . ဒီလောက်ဆက်သွယ်ရေး အား ကောင်းနေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ ဆက်သွယ်လို့ မရဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင် မလား၊ ထိုင်စောင့်နေလို့ ဘာမှဖြစ်မလာဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆက်ပါတယ်၊ ဖုန်းပိတ်ထားတာနဲ့ပဲ တိုးနေ လို့ပါ”

“ကြိုတင်လုပ်ထားရင် ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်းကို မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားမှ ကြိုတင်လုပ်မထားဘဲကိုးဗျ၊ ကိုင်း . . . ထက်ကုန္တေ့စံ” အိမ်ဒီက ဒေါ်ကြင်ဆွေကို ပြောနေရာမှ သူ့ကို လှမ်းခေါ် လိုက်သဖြင့် . . .

“ရှင် . . . ဆရာ အမိန့်ရှိပါ” သတိနှင့် နေသော ထက်ကုန္တေ့စံက ချက်ချင်းပင် ထူး လိုက်သည်။

“မင်း ကြော်ငြာကိစ္စကို ဒေါ်ကြင်ဆွေနဲ့ ဝိုင်းကူပေးလိုက်၊ ငါ ဆယ်ရက်အတွင်း အပြီးစာချုပ်ချုပ်တာ လိုချင်တယ် . . . ဖြစ် မလား”

ထက်ကုန္တေ့စံ . . . ဒေါ်ကြင်ဆွေနှင့် မျက်ဝန်းချင်း စကား ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြင်ဆွေကတော့ စိတ်ပျက်အားငယ်ရိပ် သန်းနေသည်။ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပုံရသည်။ မတတ်နိုင်၊ သူပဲ တာဝန်ယူ ကာ ကြိုးစားရမည်ပေါ့။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးပါ့မယ်”

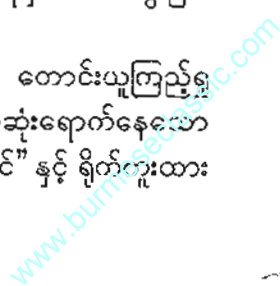
“ကောင်းပြီ . . . ဒါဖြင့် သွားနိုင်ကြပြီ”

“ခွင့်ပြုပါ ဆရာ”

ဒေါ်ကြင်ဆွေနှင့်အတူ ထက်ကုန္တေ့စံပါ အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး ဒေါ်ကြင်ဆွေ၏ရုံးခန်းသို့ပါ လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

“အစ်မ ကျွန်မကို ကြော်ငြာရိုက်ကူးရေးမှတ်တမ်းတွေ ပြပါ ဦး”

ဟု ဆိုကာ စာချုပ်စာတမ်းများကို တောင်းယူကြည့်ရှု သည်။ (၃)ကြိမ်လုံးလုံး ကြော်ငြာနှင့် ထိပ်ဆုံးရောက်နေသော နှင်ရှင်စွဲဒီယို အကယ်ဒမီ မင်းသမီးချော “မြိုင်” နှင့် ရိုက်ကူးထား

သည်တို့ တွေ့ရသည်။ ဒါရိုက်တာကတော့ လူငယ်ဒါရိုက်တာ တို့ကျော်ခံ ဖြစ်သည်။

“ဒီကြော်ငြာတွေက ပေါက်တာပဲနော်၊ စာချုပ်ချုပ်ပြီး ထပ် သုံးနိုင်တယ်မှတ်လား”

“အဲဒီညှိနှိုင်းဈေးကလည်း အသစ်ပြန်ရိုက်တဲ့ဈေးနဲ့ ထူး မခြားနားပဲ မထက်ရဲ့၊ ဒါကြောင့် အမ်ဒီက အသစ်ပဲ ပြန်ရိုက်တာ” “ဪ... ဒီလိုလား”

ထက်ကြူနှစ်သည် ဒါရိုက်တာကိုကျော်ခံ၏ဖုန်းနံပါတ် အိမ်လိပ်စာ “မြိုင်” ၏ ဖုန်းနံပါတ် လိပ်စာတို့ကိုပါ မှတ်သားယူပြီး ချက်ချင်းပင် ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

ထက်ကြူနှစ်သည် ဒါရိုက်တာကိုကျော်ခံ၏ဇနီး ဝင့်ဝါနှင့် ဖုန်း ဆက်သွယ်မိလေသည်။

“အစ်မရေ... ကိုကျော်ခံကို အစ်မ ပြောပေးမှ ဖြစ်မှာ၊ ကျွန်မတို့ လှိုင်ထိပ်ထားရဲ့အမ်ဒီကလည်း ကိုကျော်ခံမှ ကံစပ်တယ် ဆိုပြီး ကြော်ငြာကို ကိုကျော်လက်ရာပဲ အသစ်ထပ်လိုချင်နေတာ”

ဟု ပိုပိုသာသာ ဝေဝေဆာဆာနှင့် မြောက်ပင့်ပြီး ကိုကျော် ခံ၏ဇနီးကို ချဉ်းကပ်ရသည်။

“ကိုကျော် မနက်ဖြန်မနက် ပြန်ရောက်မှာ၊ နေ့လည် လောက် လာခဲ့လိုက်လေ၊ အစ်မ ပြောထားလိုက်ပါမယ်”

ဟု စိတ်သက်သာစရာအဖြေကို ရလိုက်သည်။

ထက်ကြူနှစ်သည် ဒေါ်ကြင်ဆွေကို ပြောပြရာ ဒေါ်ကြင်ဆွေ မှာ ဝမ်းသာသွားရရှာလေသည်။

ဒေါ်ကြင်ဆွေသည် အမ်ဒီဦးနေရောင်၏ဖခင်လက်ထက် ကတည်းက ဒီရာထူးနှင့် လုပ်သက်ကြာရှည်စွာ လုပ်လာသူဖြစ်

သည်။

နောက် ထက်ကြူနှစ်ရဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး “မြိုင်” ကို ဆက် သွယ်ရသည်။ မြိုင်က ဖုန်းမကိုင်။ မြိုင်၏အတွင်းရေးမှူးက... ဒီနှစ်ကြော်ငြာအတွက် အနုပညာကြေးကို ယခင်နှစ်ထက်

(၂)ဆပေးမှ လက်ခံရိုက်ကူးမည်ဟု တောင်းဆိုလေသည်။ ထက်ကြူနှစ်သည် လွယ်လွယ်နှင့် လက်မခံဘဲ... “မြိုင်ကို ပြောပေးပါလားရှင်၊ လှိုင်ထိပ်ထားနဲ့ ရိုက်ကူးလာ

တာ (၃)ကြိမ်တောင် ရှိပြီပဲ... လူရင်းတွေပဲဟာ၊ အရင်နှုန်းထား အတိုင်း ရိုက်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်မတို့မင်းသမီးကြောင့် လှိုင်ထိပ်ထားက ကုန်ပစ္စည်း တွေ ရောင်းရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် နှစ်ဆတိုးတောင်းတာ ခလွန်ပါဘူး၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်... ကျွန်မတို့ တောင်းဆိုတာကို လိုက်လျောနိုင်မှ ဆက်သွယ်ပါတော့... ဒါပါပဲရှင်”

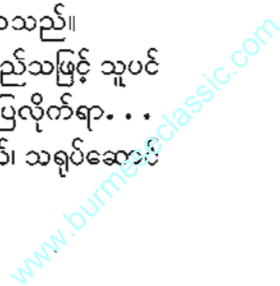
ထက်ကြူနှစ်က တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချလိုက်သဖြင့် သက်ပြင်း ချကာ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

“အန်တီရေ... မြိုင်က ရိုက်ကူးခကို နှစ်ဆတိုးတောင်း တယ်... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ အမ်ဒီကို တင်ပြကြည့် ထိုက်လေ၊ လက်ခံမယ်တော့ မထင်ဘူး၊ မထက်ပဲ သွားပြောလိုက်

ဒေါ်ကြင်ဆွေက အမ်ဒီကို ရှောင်နေလေသည်။ ထက်ကြူနှစ်က ဒေါ်ကြင်ဆွေကို နားလည်သဖြင့် သူပင်

အမ်ဒီကို မင်းသမီး “မြိုင်” အကြောင်း တင်ပြလိုက်ရာ... “နေပါစေ... မင်းသမီးသစ်နဲ့ပဲ ရိုက်မယ်၊ သရုပ်ဆောင်

“အခုကတော့ ဒီသောက်ခွိုပေါက်သလို ပေါများနေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ
ဒီချစ်တာကိုကျော်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အသစ်ရှာလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ကိုကျော်နဲ့ တွေ့ဖို့ကကော”

“မနက်ဖြန်နေ့လည် ကိုကျော်ကို အိမ်သွားတွေ့ဖို့ သူ့ဇနီးနဲ့
ပြောပြီးပါပြီ”

“အိုကေ... ဒါဆို ဆက်လုပ်ပါ”

“ဒါဖြင့် ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

ထက်ကူနှစ် အိမ်ဒီအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ဒီသည် ထက်ကူနှစ် နောက်ကျောပြင်ကို ဖျောက်

ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်ရင်း...

“ဒီကောင်မလေး မဆိုးဘူး၊ အချင်းရော အဆင်းပါ ပြည့်စုံ
တယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မြဲလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်” ဟု တွေးရင်းက

ထက်ကူနှစ်၏မျက်နှာလှလှလေးနှင့် လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်များက သူ့
မျက်ဝန်းရိပ်တွင် ထင်ဟပ်နေဆဲဖြစ်ရာ ဦးနေရောင် ခေါင်းခါယမ်း

ကာ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်လေသည်။

အလုပ်နှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ရောယှက်ခြင်း မရှိတာ
အကောင်းဆုံးဟု တွေးကာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပြန်လေသည်။

အခန်း(၆)

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည် ထက်ကူနှစ်နှင့် ဒေါ်ကြင်ဆွေ
အိမ်ခိုခို ဒါရိုက်တာကိုကျော်ခံတို့အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဒေါ်ကြင်ဆွေက ကိုကျော်နှင့်ထက်ကူနှစ်ကို မိတ်ဆက်
သည်။ အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောဆိုကြရင်း မင်းသမီးကိစ္စ

ဆက်သောအခါ...

“အိမ်ဒီက မြိုင်ကိုတော့ ကြော်ငြာရိုက်ကူးခ အနုပညာ
ပြုမပေးနိုင်ဘူး၊ မင်းသမီးသစ်နဲ့ပဲ ရိုက်မယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကိုကျော်

www.burmeseclassic.com

ရွေးပေးပါဦး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့လည်း ဝိုင်းရွေးပေးလေ” ဟု ဆိုကာ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်နှင့် ရုပ်သံပေါ်မှ ကြော်ငြာခွေများကို ရှာဖွေကြည့်ကြရာ . . .

“ဟော . . . သူကလေးက မဆိုးဘူး၊ ဘယ်သူပါလိမ့် ကိုကျော်”

ထက်ဣန္ဒြေက ရုပ်သံများနှင့် အနည်းငယ် ကင်းကွာနေသူ ဖြစ်သဖြင့် ကိုကျော်ကို မေးရလေသည်။

“ဪ . . . ပန်းနုရွှေစင်လေးလား၊ ဒီကောင်မလေးက မနှစ်ကမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး မော်ဒယ်သင်တန်း တက်ပြီး သရုပ်ဆောင်သင်တန်းပါ ဆက်တက်နေတာ၊ ကြော်ငြာနှစ်ခုလားပဲ ရိုက်ရသေးတယ်၊ အင်း . . . ဟုတ်တယ် မဆိုးဘူး၊ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသားပဲ၊ ခင်ဗျားက အမြင်ရှိသားပဲ”

ဟု ကိုကျော်ဇံက ထက်ဣန္ဒြေကို ပြောလိုက်စဉ် ကိုကျော်ဇံ ဇနီးဝင့်ဝါက ဝင်၍ . . .

“အမလေး . . . ကိုကျော်နွယ်၊ မင်းသမီးများ အခြားရှာလို့ အမ်ဒီရဲ့ပီအေနဲ့ ရိုက်လိုက်ရင် ပြီးပြီ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ဟာ၊ မိန်းမချင်း တောင် နှစ်ခါပြန်သုံးခါ ပြန်ငေးယူရတဲ့ အလှစားဟာကို”

ထက်ဣန္ဒြေက ရှက်ကာ မျက်နှာတပြင်လုံး နီရဲသွားပြီး . . .

“ဟာ . . . မဝါကလည်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ကင်မရာတောင် ရဲရဲကြည့်ရဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမျိုးက ဝါသနာနဲ့ဗီဇက ပါမှ အနုပညာပိုလည်း ပါမှ ရတာ၊ ကျွန်မက အဲဒီဘက်တော့ လုံးဝအားနည်းတယ်”

ဟု ရှက်တိုးရှက်ကန်းလေးနှင့် ရှင်းပြရှာလေသည်။

“ဒါပေမယ့် အထက်က အီးမေဂျာကွင်း ရခဲ့တာမှတ်လား”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ မဝါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အနုပညာဘက်မှာ ဘာမှ လှုပ်ရှားမှု မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဘဝကို မိဘတွေနဲ့အတူ ရုန်းတန်ရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့တဲ့သူပါ၊ စာပေနဲ့အလုပ်ကိစ္စပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်”

တစ်ခဏတွင်းမှာပင် ထက်ဣန္ဒြေက သည် ဒါရိုက်တာ တို့ကျော်ဇံတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ပမာ ရင်းနှီးသွားလေသည်။

အမ်ဒီထံ တင်ပြရန်ဟု ဆိုကာ သရုပ်ဆောင်မင်းသမီး ဇော်ဒယ်အချို့၏ ဓါတ်ပုံနှင့် ဂျာနယ်အချို့ကို ကိုကျော်ဇံထံမှ ငှားယူကာ ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ တဆက်တည်း ကိုကျော်ဇံ အားမည့် အချိန်စာရင်းကို ဝင့်ဝါဆီကလည်း တောင်းယူခဲ့လိုက်လေသည်။ ဝင့်ဝါက . . .

“လှိုင်ထိပ်ထားရဲ့ အမ်ဒီကြီး လူပျိုသိုးကြီးတော့ ဒီတစ်ခါ ထာယ့်ကို ပီအေကောင်းကောင်း ရထားတာပဲ၊ တွေ့မှ တစ်သက်လုံး လက်မလွတ်နဲ့လို့ ပြောရဦးမယ်” ဟု ရယ်သွေးသွမ်းရင်း နောင်အသွားမလွတ် ကျီစယ်လိုက်လေသည်။

ထက်ဣန္ဒြေက မျက်နှာပြင် မီးဟပ်ခံရသည့်နွယ် ပူလောင် ထူပိန်းသွားပြီး . . .

“မဝါကလည်း . . . ကျွန်မက ဒီအလုပ် တစ်သက်လုံး တက်ချလုပ်မယ်လို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ အခြားအလုပ်ရှိရင် ကိုယ့်ဘက် တက်လမ်းရှိတဲ့နေရာဆို ထပ်ပြောင်းမှာပဲ”

ဟု အရှက်ပြေ ပြန်ပြောရင်း အတင်းထပ်ပြန်ခဲ့ရလေသည်။ လမ်းရောက်တော့ ဒေါ်ကြင်ဆွေကို . . .

“အမ်ဒီနဲ့ ကိုကျော်တို့ဇနီးမောင်နှံက ရင်းနှီးတယ် ထင်

တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် နောက်ဆုံးကြော်ငြာ ရိုက်တော့ အမ်ဒီနဲ့အန်တီပဲ တာဝန်ယူရတာ၊ စိန်ပေါလ်ကျောင်းထွက်ချင်း စီနီယာ ဂျူနီယာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီး ရင်းနှီးသွားကြတာ”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ တစ်ကျောင်းတည်းထွက်တွေက အခု ခေတ်စားနေတဲ့ အာစရိယ ပူဇော်ပွဲတွေကြောင့် ကျောင်းသားဟောင်း တွေဆုံပွဲတွေဖြစ်ပြီး ပြန်လည်ရင်းနှီးကုန်ကြတာတွေ အများကြီးပဲ”

ကုမ္ပဏီပိုင် အထက်လူကြီးပိုင်း အလုပ်ကိစ္စ သုံးရန် ထားပေးသော စူပါဆလွန်းကားလေးနှင့်မို့ လွယ်ကူစွာပင် ရုံးမဝင်စီအမ်ဒီရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့လေသည်။

“ကျွန်မတို့ ပြန်ရောက်ပါပြီ ဆရာ”

“ထိုင်ကြဗျာ”

အမ်ဒီက ဆိုဖာဆက်တီသို့ ညွှန်ရင်း သူကိုယ်တိုင်လည်း စားပွဲမှ ထလာကာ ဆိုဖာတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ထက်ကြွနွမ်းနှင့် ဒေါ်ကြင်ဆွေလည်း နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာ၌ အတူတူထိုင်လိုက်သည်။

“မောသွားကြပြီလား”

“မမောပါဘူး ဆရာ” ဟု အစချီပြီး ထက်ကြွနွမ်းကို ကျော်ဇံထံမှ ယူခဲ့သော ဓါတ်ပုံနှင့်ဂျာနယ်များကို ပြသရန် အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

“ဒေါ်ကြင်ဆွေကကော ဘယ်မင်းသမီးကို ကြိုက်သလဲ ခင်ဗျားက ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲတွေ စွဲနေတော့ ကြားထဲ ဝင်လာပဲ ကြော်ငြာတွေထဲက ဘယ်မင်းသမီးသစ်ကို ကြိုက်သလဲ”

“ကျွန်မကတော့ အကုန်ကြိုက်တာပါပဲ၊ ကိုယ်မှ မလုပ်ဘတ်တာ၊ သူတို့ လုပ်ပြတာတွေ ကောင်းနေတာချည်းပဲပေါ့”

အမ်ဒီက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် သဘောကောင်းနေသည်မို့...

“ဒေါ်ကြင်ဆွေတို့ကတော့ လုပ်မယ်ဗျာ”

ဟု ပြောပြီး ဓါတ်ပုံများကို ကောက်ယူကြည့်သည်။ ထိုထဲကမှ တစ်ပုံကို ကောက်ယူကြည့်သည်။ ထိုထဲကမှ တစ်ပုံကို ထောင်ကြတာ...

“သူက ဘယ်သူလေးလဲ”

“ဪ... ပန်းနုရွှေစင်ပုံပါလား၊ မထက် ကြိုက်နေတဲ့ စစ်ယောက်ပဲ အမ်ဒီ”

ဟု ဒေါ်ကြင်ဆွေက ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ထက်ကြွနွမ်းက ဓါတ်ပုံများ ရွေးချယ်နေရာမှ ခေါင်းထောင်ပြီး...

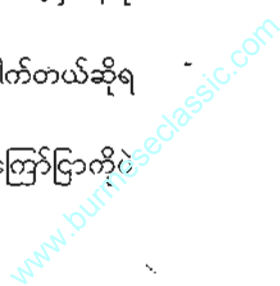
“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူက ကြော်ငြာနှစ်ခုပဲ ထုတ်လွှင့်ခံရသေးတယ်... မျက်နှာသစ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ အရာကောင်းနဲ့ တွေ့ရင် တောက်ပြောင်လာမယ့် ကျောက်ရိုင်းတုံးလေးလို ထင်တာပဲ၊ ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့မျက်နှာပဲ”

“မင်းလည်း သဘောကျတယ်ပေါ့၊ ဒေါ်ကြင်ဆွေကကော ကြော်ငြာကြည့်ဖူးလား”

“ကြည့်ဖူးတယ်... ဆပ်ပြာမှုန့်ကြော်ငြာနဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ငြာ ထင်တယ်၊ လှလို့ ဘယ်သူလဲလို့ မြေးတွေကို မေးတော့မှ ပန်းနုရွှေလို့ သိတာ၊ ကလေးတွေက ကြိုက်ကြတယ်”

“ကလေးကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဒီကြော်ငြာ ပေါက်တယ်ဆိုရဗျာ”

“ဟုတ်တယ်... ဆရာမြေးတွေက အဲဒီကြော်ငြာကိုပဲ”

ဆိုနေတာပဲ”

အမ်ဒီ ဦးနေရောင်က ခဏတိတ်ဆိတ်သွားပြီး ပန်းနုရွှေစင်ဇာပုံများကိုချည်း ရွေးချယ်ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ . . .

“ထက်ကူနွေစံကကော”

“ကျွန်မက ကိုကျော်ကိုတောင် ပြောခဲ့မိလိုက်ပါသေးတယ်။ ပန်းနုရွှေစင်နဲ့ဆိုရင် ကောင်းမယ်လို့”

“ကိုကျော်ကကော ပန်းနုရွှေစင်ကို သဘောကျသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သူလည်း သဘောကျပါတယ်။ အမ်ဒီ အကြိုက်က အရေးကြီးတယ်ဆိုပြီး ဆရာဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယူခိုက်လိုက်တာပါ”

“ကိုကျော်တော့ လုပ်တော့မယ်၊ ကျုပ်အကြိုက်က သဘောအရေးလဲ၊ ဒါရိုက်တာအကြိုက်က အရေးကြီးတာ၊ မင်းသမီးကို သူရိုက်ရမယ့်ကိစ္စကို၊ ဒေါ်ကြင်ဆွေကော . . .”

“ကျွန်မလည်း ကြိုက်ပါတယ်”

“အင်း . . . ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ ကံကွက်မဲ မရှိ ပန်းနုရွှေစင်ကိုပဲ ရွေးလိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတော့ လိုမယ်ထင်တယ်နော်၊ ကောင်မလေးက ငယ်သေးပုံ ရတနာပုံ”

“ဆယ့်ရှစ် ဆယ့်ကိုးလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့ ဆရာ”

“အင်းလေ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကျော်ရဲ့ပညာကို ယူသွားဆိုတော့ ကိုကျော်ကိုပဲ အပ်လိုက်တော့၊ ထက်ကူနွေစံ အကြောင်းပြန်လိုက်တော့ ပန်းနုရွှေစင်နဲ့ပဲ ရိုက်ကူးမယ်လို့၊ ပြီးမှ စကားပြောရအောင် အချိန်တွေ ညှိလိုက်”

“ကျွန်မ ကိုကျော်ဇနီးဆီက ကိုကျော်အားလပ်ချိန်တွေ တောင်းခဲ့တယ်၊ ဆရာလည်း မနက်ဖြန်ညနေ အားတယ်ဆိုတော့

မနက်ဖြန်ညနေ ချိန်းပေးရမလား ဆရာ”

“ကောင်းတယ် . . . ညနေစာ ကျွေးရအောင် White Rice ထဲ ချိန်းလိုက်၊ ဒေါ်ကြင်ဆွေနဲ့ မင်းပါ လာခဲ့ရမယ်၊ ကားမှာထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မ ကိုကျော်ကို အုပ်မိအောင် ဖုန်းအရင်ဆက်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ဒီမှာပဲ ဆက်လိုက်၊ ကိုကျော်နဲ့ဆို ငါပြောမယ်၊ သူ့ဇနီးနဲ့ဆို မင်းပဲ ပြောလိုက်”

စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသောလှိုင်းဖုန်းဖြင့် ထက်ကူနွေစံ ကိုကျော်ခံအိမ်သို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဝင့်ဝါနှင့်သာ တိုးသဖြင့် ဇနီးစကားပြောခွက်ကို လက်နှင့် အုပ်ပြီး အမ်ဒီ ဦးနေရောင်ကို ထက်ကူနွေစံက တီးတိုးလေသံနှင့် ဦးစွာလှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ကိုကျော် ရေချိုးနေတယ်တဲ့ ဆရာ”

“ဒါဖြင့် မင်းပဲ ပြောလိုက်ပါ”

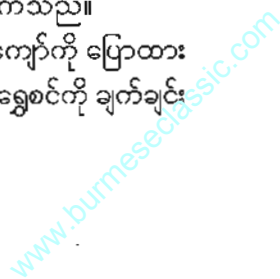
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ” ဟု ဆိုပြီးမှ ထက်ကူနွေစံက . . .

“မဝါ . . . အမ်ဒီကလည်း ပန်းနုရွှေစင်ကို လက်ခံတယ်တဲ့၊ အနုပညာကြေးကို မနှစ်က မြိုင်ကို ပေးတဲ့အတိုင်း ပေးမယ်တဲ့၊

ဒါ့ဒါ မဝါနဲ့ ကိုကျော်ကို တွေ့ရင်း ညနေစာ သုံးဆောင်ရအောင် မနက်ဖြန်ညနေ ခြောက်နာရီခွဲ တန်တော်ကြီးက White Rice ကို ညှိခဲ့ဖို့ ဖိတ်တာပါ”

လိုရင်းများကို ဒလစပ်ပင် ပြောချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ မထက်၊ မဝါ . . . ကိုကျော်ကို ပြောထားမိတ်မယ်၊ ကိုကျော်လည်း ရေချိုးပြီးတာနဲ့ ပန်းနုရွှေစင်ကို ချက်ချင်း ဆက်သွယ်လိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မဝါ၊ ဒါဖြင့် စိတ်ချလိုက်ပြီနော် မဝါ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဒါဖြင့် ဖုန်းချလိုက်ပါပြီနော် မဝါ...
ဘိုင်ဘိုင်”

“ဘိုင်ဘိုင် ညီမရေ”

ဖုန်းချပြီးနောက် ထက်ကုန္ဒစံက သူ့အား စူးစူးကြီး ကြည့်
နေသော အမ်ဒီဦးနေရောင်အား...

“ကိုကျော် ရေခိုးပြီးတာနဲ့ ပန်းနုရွှေစင်ကို ချက်ချင်း ဆက်
သွယ်ပါမယ်တဲ့၊ မနက်ဖြန် ညနေစာအတွက်လည်း လက်ခံပါတယ်
တဲ့ ဆရာ”

ဟုပင် နှိုးတိုးရှန်းတန်း မဖြစ်ဘဲ ဦးနေရောင်ကို တည့်တည့်
ပင် ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးနေရောင်က မျက်လုံးလွဲလိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ဒေါ်ကြင်ဆွေက ထုံးစံအတိုင်း ကိုကျော်နဲ့ စာချုပ်
ချုပ်ဖို့ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ပြီး မနက်ဖြန် တစ်ခါတည်း ယူခဲ့လိုက်
တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်နှင့်ပြီ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဟု ပြောပြီး ထက်ကုန္ဒစံက ချက်ချင်းပင် အမ်ဒီ ဒရိုင်
တာ ဦးလေးမောင်ဆီသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“ဦးလေး... ဆရာ အခုပဲ ဆင်းလာတော့မယ်”

ဟူ၍။

ဒါကို ဦးနေရောင် ကျေနပ်မိသည်။

ဒါတွေ ပြောစရာ မလိုဘဲနှင့် ထက်ကုန္ဒစံက အလိုက်

တသိ ဆောင်ရွက်ပေးချက်များ ဖြစ်သည်။

“အရင်မိန်းကလေးတွေနှင့်များ ကွာပါ” ဟုလည်း စိတ်ထဲ
ကြိတ်၍ ချီးကျူးနေမိလေသည်။

အခန်း(၇)

မိခင်ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ အသက်(၄၀)ကျော်ကတည်းက တဖြည်းဖြည်း ဝဖြိုးလာရာ သွေးတိုးနှင့် နှလုံးသွေးကြောကျဉ်း ရောဂါဖြစ်လာသဖြင့် နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဦးထွန်းထွန်းဦးနှင့် ပြသပြီး ညွှန်ထားသောဆေးများကို မှန်မှန် သောက်ပြီး ရက်ချိန်းမှန်မှန် ပြသပေးသည်။

ဖခင်ကွယ်လွန်သွားပြီးကတည်းက ဦးနေရောင်သည် မိခင်ကို အတိုးချကာ ဂရုစိုက်လေသည်။ အရမ်းလည်း တွယ်တာ

သည်။ မိခင်မျက်နှာ အညှိုးမခံချေ။

ယခု ဆေးခန်းက ပြန်လာပြီး ညနေစာ စားသောက်စဉ် ဦးနေရောင်က ကြော်ငြာကိစ္စအကြောင်း မိခင်အား ပြောပြလေ သည်။ မိခင်က သူ့စကားများကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီးမှ . . .

“မြိုင်ကို ငွေရေးကြေးရေးကြောင့် ပြောတယ်ဆိုရင်တော့ သား မှားတယ်၊ ခေတ်အခြေအနေအရ တက်သစ်စတွေနဲ့ ပေါက်လို့ ပြောင်းတယ်ဆိုရင်တော့ မေမေ လက်ခံတယ်၊ သားဟာက မြိုင်က နှစ်ဆပိုတောင်းလို့ ပြောင်းတာဆိုတော့ ကလေးဆန်နေသလိုပဲ”

ဟု မိခင်က ဝေဖန်တော့ ဦးနေရောင် မျက်လုံးအပြူးသား ပြစ်သွားရသည်။

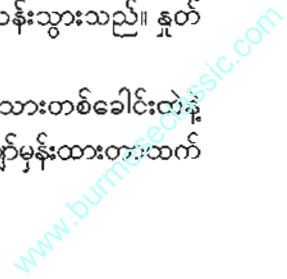
“မြိုင်က ခုထက်ထိ မကျသေးဘူး၊ တော့ပဲပဲဆိုတော့ သူ့ သက်က တောင်းဆိုတာ သူ့အတွက် မမှားဘူးလေ၊ ဒါကို သားက ဒေါသထွက်ပြီး အသစ်နဲ့ တင်ရိုက်မယ်ဆိုတော့ သားက ကုမ္ပဏီ ဖာ်ခလုံးကို ဦးဆောင်နေတာနော်၊ စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူး၊ ထစ်ကနဲရှိ ဒေါသထွက်မယ့်အစား ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်တာမျိုးကမှ ဦးဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုးပဲ သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . နောက်ကို သားစိတ်ကို သား နိုင်အောင် ငိုနိုးပျံ့မယ် မေမေ”

“ဒါထက် သားပီအေနဲ့ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

မိခင်မေးခွန်းကြားလိုက်သည်နှင့် ဦးနေရောင် ထက်ကြွနွေ နှုတ် ပြေးမြင်ယောင်ကာ အပြုံးရိပ်များ ယှက်သန်းသွားသည်။ နှုတ် နှလည်း ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် . . .

“ပြေပါတယ် မေမေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သားတစ်ခေါင်းကဲ့နဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ မှန်သွားပြီထင်တယ်၊ သားဖျော်မှန်းထားတာထက်

ကို အရည်အချင်းက ပိုလှုံတောင်နေတယ်”

“ဟုတ်လား.. သားကိုယ်တိုင် ချီးကျူးလောက်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ တော်တော်,တော်လို့ပဲ နေမှာ၊ မေမေတောင် တွေ့ချင်လာပြီ”

“လပတ် အစည်းအဝေးက ကပ်နေပြီပဲ မေမေ၊ တွေ့ရမှာပေါ့”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ နောက်(၃)ရက်ဆိုလျှင် လပတ်အစည်းအဝေးဖြစ်သည်။ သူ ကုမ္ပဏီကို အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာလျှင် ဖြစ်သည်။

သားက အသက်(၃၀)ပြည့်ပြီး အခုထက်ထိ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စကားမဆိုသေး။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် စီးပွားရေးအတွက် တွက်ချက်နေသော ကိန်းဂဏန်းများသာ ရှိသည်။

သူ့သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ သမီးများနှင့် စပ်ဟပ်ပေးပြန်တော့လည်း.. .

“မေမေက ခွေးမအငြုစု ခံချင်နေလို့လား သား၊ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကုမ္ပဏီအလုပ် လုပ်ပါရစေဦး”

ဟု ဆိုကာ ငြင်းဆန်ထားသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထား စိုးရိမ်သည့် ပီအေကိစ္စမှာလည်း ယခင် ပီအေ(၃)ယောက်စလုံး လှကြပါသည်။ အလုပ်လည်း သင့်တင့်ရုံတော့ လုပ်တတ်ကြသည်။ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိမှာစိုးသဖြင့် သူ မျက်ခြေပြတ်မခံခဲ့။ သို့သော် သားတော်မောင်က ငြိဖို့နေနေသာသာ အစမ်းခန့်ကာလ ပြီးဆုံးတာနှင့် ဖြုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“သား အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စကိုကော ခေါင်းထဲ ရှိရဲ့လား”

“ခုထိတော့ မရှိသေးပါဘူး၊ ဖူးစာဖက်ချိန် ရောက်လာရင် သူ့အလိုလို ဖြစ်လာမှာပါ မေမေ၊ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့”

“တွေ့ကရာ ဖူးစာဖက်တော့ မေမေ မလိုချင်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ဂုဏ်ဖြစ်နဲ့ ညီတဲ့ အမျိုးကောင်း သားသမီးမျိုးမှ မေမေ လိုချင်တယ်၊ ဂုဏ်ဖြစ်ဆိုတာ ဆင်းရဲချမ်းသာကို မေမေ ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြောအဆို အနေအထိုင် အသွားအလာကအစ အစားအသောက်အဆုံး ဂုဏ်သိက္ခာရှိတာကို မေမေလိုချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ မေမေ၊ သားဘဝမှာ မေမေက အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ ဒီတော့ မေမေစိတ်ကြိုက်ချွေးမမျိုးကိုပဲ သားယူမှာပါ၊ မေမေပဲ ရွေးတော့၊ အချစ်ဆိုတာတော့ ဖန်တီးယူလို့ ရမယ်ထင်တာပဲ”

သားဖြစ်သူစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထားရင်ထဲ စနိုးစနိုးနှင့် ဖြစ်သွားရလေသည်။

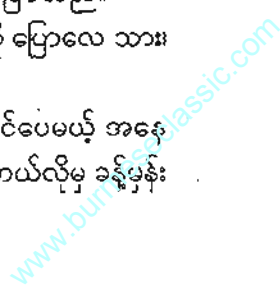
“အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့မရပါဘူး သားရယ်” ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း သားအကျိုးအတွက် လိုအပ်လျှင် အချစ်ကို ဖန်တီးပေးကောင်း ဖန်တီးရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုစကားကို လက်ခံသည့်အလား မြို့သိပ်ထားလိုက်သည်။

တကယ်တမ်းတော့ သားစိတ်ချမ်းသာဖို့နှင့် စီးပွားပျက်ဖို့ အကြောင်းမဖန်ဘူး၊ သားအကျိုးကိုလည်း မပျက်စေဘူးဆိုလျှင်တော့ သားနှစ်သက်သူ မည်သည့်မိန်းမမဆို ပေးစားရမည်ပင်။

ဒါ.. . ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သည်။

“သားစိတ်ကြိုက်တွေ့ရင်လည်း မေမေကို ပြောလေ သား၊ မေမေပါ ဝိုင်းအကဲခတ်ပေးမှာပေါ့”

ဦးနေရောင် ထက်ကူကြွေစံကို မြင်ယောင်ပေမယ့် အနေအထိုင်က တည်ငြိမ်ပြီး အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်ကို ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်း

ကြည့်လို့မရသဖြင့် သူကလည်း ဆရာတပည့်ပုံစံ အလုပ်ရှင် အလုပ် သမားပုံစံကလွဲ၍ မဆက်ဆံရဲချေ။

သို့သော် ထက်ကုန်ကြွေစံ၏အလှတရားနှင့် အနေအထိုင် လေးကိုတော့ စိတ်ထဲ ကြိုတ်၍ သဘောကျနေရုံမက အလုပ်အကိုင် အရည်အချင်းကိုလည်း စိတ်ထဲ၌ ချီးကျူးနေမိသည်။

သို့သော် တစ်လတောင် မပြည့်သေးသော ကာလတို အတွက် လူတစ်ယောက်၏အရည်အသွေးကို တစ်ခါတည်း အမှတ် ပြည့် မပေးချင်သေးပေ။

“မေမေလည်း ကျန်းမာရေးအခြေအနေက ကောင်းလာပြီ ဆိုတော့ တရားစခန်း ဝင်ချင်တယ် သား၊ သားတစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ မေမေက ပစ်မထားနိုင်သေးဘူး”

“မေမေ ဆန္ဒရှိရင် ဝင်ပါ။ သားအတွက် မပူပါနဲ့”

“မပူနဲ့ဆိုပေမယ့် မိဘကတော့ ပူမှာပဲ သား၊ ဒါကြောင့် သားကို အိမ်ရှင်မလက်ထဲ အပ်ပြီးသွားရင်တော့ မေမေ စိတ်ဖြောင့် ဖြောင့်နဲ့ လုပ်နိုင်မယ်”

“ခုလည်း မေမေ အိမ်မှာ တရားအားထုတ်နေတာပဲ၊ ဒါလည်း ရတယ်မှတ်လား”

“ဪ... ရိပ်သာမှာဆိုတော့ ဆရာသမားတွေရဲ့ထိန်း ချုပ်မှု လမ်းညွှန်မှုအောက်မှာ အချိန်ပြည့်ဆိုတာ အမှတ်သတိက ပိုစိတ်ပြီး ပိုလုပ်ဖြစ်တော့ ပိုအကျိုးထူးတာပေါ့ သားရယ်၊ ကဲပါ သားရယ်၊ သားကော မေမေကော စိတ်တစ်သဘောထဲ ရှိတဲ့ သတို့ သမီးလောင်းကို ရွေးချယ်ကြတာပေါ့။ သားရဲ့လုပ်ငန်းက သား ဖေဖေ ရှိစဉ်ကထက်တောင် တိုးတက်နေတာပဲဟာ၊ အလုပ်ကော အိမ်ထောင်ရေးအတွက်ပါ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားပြီး မေမေဆန္ဒကို

အမြန်ဖြည့်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးတော့”

ဦးနေရောင် ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မိခင်၏ ချွေးမဆာနေမှုကို သူ့ဖြည့်စွမ်းပေးမှ။ ဖု. . မတော်တဆ မိခင်သာ ဖခင်ကဲ့သို့ လုံးဝမမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်စားကြီး ကွယ်လွန်သွားပါလျှင် သူ့မှာ မိခင်ဆန္ဒ မဖြည့်လိုက်ရလေခြင်းဟူသော နောင်တတရား ကြီး တစ်သက်လုံး ရင်ဝယ် ပိုက်သွားရလိမ့်မည်။

“စိတ်ချပါ မေမေ၊ မေမေ စိတ်ကြိုက်တွေ့ထားရင်လည်း သား တွေ့ကြည့်ပေးပါမယ်၊ သားကြိုက်တာ တွေ့ရင်လည်း မေမေ့ ကို ပြောပါမယ်၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စက နံပါတ်တစ်၊ ပြီးရင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိစ္စက နံပါတ်နှစ်အနေနဲ့ သား မှတ်ထားလိုက်ပါပြီ”

“ဒီလိုမှပေါ့ သားရယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား စိတ်သက်သာရာတော့ အနည်းငယ် ရသွားလေသည်။

တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ဥစ္စာနေ ပြည့်စုံရုံမက လှိုင်ထိပ် ထား ကုမ္ပဏီ အမွေခံသူဌေးလေး အိမ်ဒီလည်း ဖြစ်နေပြန်တော့ မတော်တဆ ပိုင်းလုံးမများနှင့်သာ တွေ့သွားလျှင် သားဘဝ ရေစုန် မျောသွားတော့မည်။ ဒီအတွက် ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ သားဖြစ်သူ ညနေ(သို့မဟုတ်)ည အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာတော့မှ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ပြီး “ဟင်းကနဲ” သက်ပြင်းချနိုင်သောဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ချင် လှလေပြီမို့ သားအတွက် သတို့သမီး အမြန်ရှာပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် လေသည်။

အခန်း(၈)

အိမ်ပြန်ပြီး အမြန်ရေချိုးပြီး ညစာစားပွဲတက် ဝတ်စုံကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ထက်ကူနှစ်ဆံ့ ဆဲလ်ဖုန်းက တေးသံသာလေး ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဖုန်းစကင်နံကို ကြည့်ရင်း နံပါတ်က စိမ်းနေသဖြင့် ဘယ်ကဖုန်းပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ဖုန်းထူးလိုက်ရာ...

“ဟယ်လို... အမိန့်ရှိပါရှင်”

“ထက်ကူနှစ်လား... နာတိုရီပါ”

“အိုး... ဆရာမကြီးပါလား၊ ဟုတ်ကဲ့... ထက်ကူနှစ်ဆံ့ ပါရှင်၊ မင်္ဂလာပါ”

“မင်္ဂလာပါ... တို့ ဒီည ဖလိုက်နဲ့ ပြန်တော့မယ် မစ်၊ ဒီအင်းဝလေဆိပ်က ဖလိုက်နဲ့ ပြန်မှာမို့ မစ်ကို ထပ်မတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

ထက်ကူနှစ်ဆံ့ စိတ်ထဲလည်း လွမ်းသွားသလို ခံစားရအောင် ဂျပန်အမျိုးသမီးကြီး နာတိုရီက ဆွေးဆွေးမြည်မြည်လေး ဆက်ပြောလေသည်။

“မစ်ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ တို့သားချင်းလို သိပ်ချစ်သွားတယ်၊ တို့ မစ်နဲ့ ထပ်မံတွေ့ဆုံဖို့ကို အရမ်းတမ်းတမိတယ်၊ ဒါကြောင့် မစ် တို့နိုင်ငံကို အခွင့်သာရင် လာလည်နေနော်၊ တို့အကူအညီ လိုအပ်ရင်လည်း အားမနာတမ်း တို့ကို ပြောပါ၊ တို့ ကူညီပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အခုလို ကျွန်မအပေါ် မေတ္တာထားတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပရော်ဖက်ဆာ ကျွန်မဆီကလည်း ပရော်ဖက်ဆာ လိုတဲ့အကူအညီရှိရင် အားမနာတမ်း တောင်းနိုင်ပါ့မယ်”

ထက်ကူနှစ်ဆံ့ ဂျပန်ဘာသာစကားဖြင့်ပင် အထစ်အငေါ့အနှိ ပြောနေလေသည်။ ပရော်ဖက်ဆာ နာတိုရီက...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အကယ်၍ များ မင်းတို့ မြန်မာပြည်နဲ့ ယဉ်ကျေးမှုသမိုင်း စတဲ့အချက်တွေက မြန်မာလို အင်္ဂလိပ်လို နှိုင်းယှဉ်သွားထားတဲ့စာအုပ်တွေကို တို့ တတ်နိုင်သလောက်တော့ ဖတ်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် လိုအပ်တာ ရှိရင် မင်းဆီကို ထပ်မှာချင်တယ်၊ အဲဒါ မစ် တို့ကို ကူညီမလား”

“ကူညီပါ့မယ်... ပရော်ဖက်ဆာ လိုအပ်တဲ့စာအုပ်ကိုသာ

www.burmeseclassic.com

ပြောပါ”

“နော်က တို့ နားမလည်တဲ့ ဝေါဟာရတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လည်း မင်း ဂျပန်လို ပြန်ပေးနိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြန်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“အား... မင်းဟာ သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မြန်မာမလေးပဲ။ တို့ကို တကယ်ကူညီမှာနော်”

“စိတ်ချပါရှင်... ကျွန်မ အစစအရာရာအတွက် အကူအညီ ပေးပါမယ်”

“ဒါဖြင့် တို့ စိတ်ချလက်ချနဲ့ ဆက်သွယ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ စောင့်မျှော်နေပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်... တို့တွေ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ဖို့ကို မျှော်လင့်နေမယ်။ ဒါပဲနော်... ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ကျွန်မလည်း ဆရာမကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ကို မျှော်လင့်နေပါမယ်... ဘိုင့်ဘိုင့်။ ဆရာမကြီး အပြန်လမ်းခရီး ပြောပြပြီးပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်... ဘိုင့်ဘိုင့်”

ထက်ကူကြွေစံ တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားမှ သူ့ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

ဂျပန်ပါမောက္ခ နာတိုရီ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မြင်ယောင်ရင်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် ဂျပန်စကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောခွင့်ရခြင်းနှင့် ပြောနိုင်ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာမိလေသည်။ သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် ထိုကိစ္စ ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်ပြီး ဝတ်စုံကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ပွဲတက်ဝတ်စုံကို အနက်ရောင်ပိုးသား၌ စီးကွင့် ကျောက်စိ

ထားသော ဒီဇိုင်းလေးများနှင့် အထက်အောက် လိုက်ဖက်စွာ စီခြယ်ထားသော ဝတ်စုံလေးကို ထုတ်ဝတ်လိုက်သည်။

လည်ဆွဲကိုလည်း ခရစ်စတယ် ဖန်စီကျောက်ဖြူ လည်ကပ်လေးကိုသာ ဆွဲလိုက်သည်။

မြန်မာဝတ်စုံများက ကိုယ်လုံးလှသူတို့၏ အလှကို ပို၍ ကြွကြွလေး လှနေစေရန် ပံ့ပိုးပေးထားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ညစာ ထမင်းစားဝိုင်း တစ်ဝိုင်းပေမယ့် ဒီနေ့ကို ဒါရိုက်တာ ကိုကျော်ဇံက တစ်ခါတည်း မင်းသမီးသစ်လေး ပန်းနုရွှေစင်ကို ငါ ဖိတ်ခဲ့မည်ဆိုသဖြင့် ထက်ကူကြွေစံ အလှမာနလေးက ခေါင်းပြုထလာခဲ့သည်။

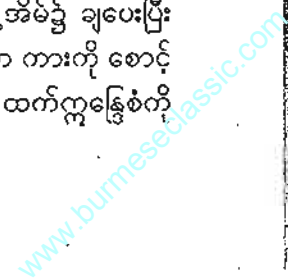
ဘယ်နေရာ ဘယ်ပွဲမှာမဆို ထက်ကူကြွေစံ၏ အလှသည် အမြဲတမ်း ပြောစမှတ်လေး ဖြစ်ကျန်အောင်တော့ နေနေကျ ဖြစ်သည်။ ထိုအလှသရဖူကိုတော့ ထက်ကူကြွေစံ အကျိုးမခံနိုင်။

ပင်ကိုယ်စရိုက်ကလည်း လှလှပပ ကြွကြွရွှရွှလေးကို ဟီရိုဩတ္တပ္ပနှင့်အညီ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ပြီး အလှသရဖူ ဆောင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း...

“ဟယ်တော်... လှလိုက်တာ မထက်ရယ်၊ ခုနေ လှယဉ်အားမယ် ဝင်ပြိုင်ရင်လည်း ရဦးမှာပဲ”

ရုံးမှ ပေးသော စူပါဆလွန်းကားနှင့် ဒေါ်ကြင်ဆွေနှင့် ဒေါ်ယောက်အတူပြန်ခဲ့ရာ ဒေါ်ကြင်ဆွေက သူ့အိမ်၌ ချပေးပြီး အတူတစ်ပါတည်း ယူသွားပြီး ဒေါ်ကြင်ဆွေက ကားကို စောင့်ထားပြီး ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ကာ ထက်ကူကြွေစံကို ဒေါ်ကြင်ဆွေဖြစ်သည်။

ထက်ကူနှစ်စုံ မိခင်က ဒေါ်ကြင်ဆွေကို ထက်ကူနှစ်စုံ အိပ်ခန်းသို့ ပို့ပေးရာ ဒေါ်ကြင်ဆွေမှာ တအံ့တဩဖြစ်ကာ ချီးကျူးလေတော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... ရုံးမှာ ယူနီဖောင်းနဲ့ပဲ မြင်နေကျက ပြောင်းလဲသွားလို့ အမြင်ဆန်းသွားတာပါ။ အန်တီလည်း ပိုလှလာတယ်”

ဟု ထက်ကူနှစ်စုံက ရှက်ပြီးကလေးနှင့် ပြောပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ကမာလက်ကိုင်အိတ် အနက်ရောင်လေးဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြင်ဆွေမှာ... .

“မဟုတ်ပါဘူး... အမြင်ဆန်းလို့မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကို ဘုံကြီးပြတ်တဲ့နတ်မိမယ်လေး ရောက်လာသလိုကို လှတာပါ။ ဘုရားစူး တို့အိမ်ဒီကြီးတော့ ကြွေသွားမှာ မြင်ယောင်သေး”

ထက်ကူနှစ်စုံ မိဘများ ကြားသွားမှာစိုးသဖြင့်... .

“ရှူးတိုးတိုး... မေမေတို့ စိတ်ပူသွားဦးမယ်၊ ညစာစားပွဲတွေဘာတွေ သွားတာ၊ မေမေတို့က သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ အပြန်ကျရင်လည်း ကျွန်မကို အရင်ပို့ပေးပြီးမှ အန်တီ ပြန်နော်”

“အေးပါ... အေးပါ... ကျွန်နားလည်ပါတယ်၊ ကဲ... လာ... သွားကြရအောင်”

ထက်ကူနှစ်စုံ ဒေါ်ကြင်ဆွေလက်ကို တွဲကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ကျွန် အပျိုကြီးတော့ ကျီးထိုးထိုး လောက်ကိုက်ကိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အန်တီကလည်း”

ညှော်ခန်းရောက်တော့... .

မိဘနှစ်ပါးက သမီးချောကို ပြုံးကြည့်နေရာ ထက်ကူနှစ်စုံ ဒေါ်ကြင်ဆွေနှင့် မိဘနှစ်ပါးကို မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် စောင့်မျှော်နေသော ကုမ္ပဏီမှ စူပါဆလွန်းကားနှင့် ချိန်းဆိုထားရာ စားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ထက်ကူနှစ်စုံ ရင်ထဲ မလှုပ်ရှားစဖူး လှုပ်ရှားနေသည်။

စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း ထွက်စဉ်၊ အင်တာဗျူး ဖြေစဉ်၊ လှူစဉ် စသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးနှင့် မတူသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုက ငါ့အတွက် သား တဆတ်ဆတ် ခုန်သော ရင်ထဲ မြင်းအရိုင်းအကောင်အမိုက်သိန်းမက ဆုန်ပေါက် ကခုန်ပြေးလွှားမှုမျိုးနှင့် တူသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုလှုပ်ရှားမှုတွင် မျှော်လင့်ခြင်းက ပါဝင်နေသည်။

အိမ်ဒီ ဦးနေရောင်ထဲမှ တည်ကြည်သော အကြည့်မှ ထူးခြားသော ရောင်စဉ်လင်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းအကြည့်မျိုး ရရှိလိမ့်မည်ဟု... .

ထိုမျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ရင်ခုန်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အားခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၉)

ရှေ့က စူပါဆလွန်းကားဖြူလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဦးနေရောင် ကျေနပ်သွားလေသည်။

မိန်းမတွေ အလှပြင်ရင် အချိန်ကြာတတ်သဖြင့် သူ့စောင့်တော့မည်ဟု ထင်ထားရာ ယခုတော့ သူ့ထက်တောင် ဘီးတစ်လျှောက်သာနေပါလား။

ကားကို ဧည့်ကြိုနေရာနား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်လိုက်သည်။ ဦးနေရောင် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူတို့ဆီသို့ လျှောက်သွား

ဆိုက်သည်။

“ဟာ...”

ရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ပြီး တအံ့တဩပင် အာမေဇိုတ်

လည်း ထွက်သွားရသည်။

လှလိုက်တဲ့အလှ။

ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် အလှမျိုးပါလား။

ထက်ကုန်ကြွေစံ ချောမွန်းလှမွန်း သိသည်။

သို့သော် ခုလောက် ကျက်သရေရှိပြီး အပြစ်ပြောစရာ

မတွေ့အောင် လှသော အလှစစ်စစ်မျိုး တွေ့ရခဲ့သည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ”

ထက်ကုန်ကြွေစံက သူ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်

အောင် သူ ရုတ်တရက် အသိအမှတ်မပြုနိုင်သေးဘဲ အငေးသား

ထက်မိရက်သား ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ကျွန်မတို့ နောက်မကျပါဘူးနော် ဆရာ”

ဟု ဒေါ်ကြင်ဆွေကပါ ပြောလိုက်တော့မှ ထဲစိဝင်သွား

...

“ဪ... အင်း... အင်း... ဝင်နှင့်ကြရအောင်”

“ကိုကျော်ကို ကြိုဖို့”

“ဧည့်ကြိုတွေကို မှာထားပြီးပါပြီ၊ လာ... အထဲမှာပဲ

ဝင်ကြရအောင်”

အမှန်တော့ ထက်ကုန်ကြွေစံနှင့် ဒေါ်ကြင်ဆွေကို စောင့်ကြို

မိခဲ့သည်။

အတွင်းရေးမှူးနှင့် ကြော်ငြာဌာနမှူးတို့အလုပ်ပေပဲ။

ထက် လှသွေးတွေ ကြွယ်ပြီး ဘုံကြီးပြတ်လာတဲ့ နတ်သမီးအသွင်

www.burmeseclassic.com

ရှိနေသော ထက်ကူနှစ်ကို မိုးတိုးမတ်တတ်နှင့် ဧည့်ကြိုမခိုင်းရဘဲ ချေ။ ဟိုလူငေး ဒီလူငေးနှင့် ရှိနေမှာကိုလည်း မလိုလား။ သဝန်မထဲ စဖူး တိုမိလေသည်။

ထက်ကူနှစ် အလှကို ယခုမှ အသိအမှတ်ပြုမိသည့် မဟုတ်။ စတွေ့ကတည်းက သတိထားမိသည်။ သို့သော် ယခု ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နှင့်ဆိုတော့ လူမှာအဝတ် တောင်းမှာအကွဲ ဆိုသည့်အတိုင်း အလှတွင် အယဉ်ဆင့်ကာ အစွမ်းကုန် လှပသော ထက်ကူနှစ်အလှတွင် တဒင် မိန်းမောသွားရလော့ အောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

ရင်မခုန်စဖူး ခုန်နေခဲ့သည်။ လှေကားထစ်ကလေးမှ အတိုင်း သူတ ဦးဆောင်ပြီး တက်ခဲ့စဉ် သူ့ရင်ထဲ မဖြစ်ပေါ်သော ဆန္ဒသစ်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထက်ကူနှစ်၏ အတူယှဉ်တွဲပြီး လက်ချင်း ယှက်ကာ သွားလာချင်သော တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

အုရားရေ... ဒါ အချစ်၏လှုံ့ဆော်မှုကြောင့်ပေလား ထိတ်လန့်တကြား တွေးတောလိုက်မိသည်။ မဟုတ်နိုင်။ လူနှစ်သက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဘွတ်ကင်လုပ်ထားပြီးပြီလားခင်ဗျာ”

“လုပ်ထားပြီးပြီ... ဦးနေရောင်အမည်နဲ့ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... အသင့်ပါပဲခင်ဗျာ၊ ဒီဘက်ကြည့်ခင်ဗျာ”

“နောက်ဧည့်သည်တွေ ကျန်သေးတယ်နော်၊ သေသေချာ ချာ ကြိုပေးပါ”

ဧည့်ကြိုနှင့် ထက်ကူနှစ်ကပင် အပြန်အလှန် ပြောပြ

နေသည်။ နောက် သူတို့အတွက် သီးသန့်ခင်းကျင်းထားပေးသော စားပွဲဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

“ကိုကျော်လည်း ထွက်လာပြီ... ရောက်တော့မှာပါ။ ကျွန်မ သွားကြိုလိုက်မယ် ဆရာ”

“ထိုင်နေပါ... ဦးလေးမောင်ကိုလည်း မှာထားပါတယ်”

ထက်ကူနှစ်ပေါ် ရောက်လာသော ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းရော၊ လာရောက်သော ဧည့်သည်များ၏မျက်ဝန်းများကိုပါ တွေ့မြင်နေရသည်။

ဒါကို ဦးနေရောင်စိတ်ထဲ မရိုးမရွဲဖြစ်မိသည်။ အထူးသဖြင့် ပုရိသတို့၏အကြည့်အပေါ် မနာလို မရှုစိမ့်ဖြစ်မိလေသည်။

“ကိုကျော်တို့ ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာပြီတဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ သွားကြိုလိုက်တော့မယ်” ဟု ဒေါ်ကြင်ဆွေက နားလည်စွာဖြင့် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထသွားလေသည်။

ဒေါ်ကြင်ဆွေကိုတော့ သူ မတားမြစ်ပါ။ အဘွားကြီးပဲ၊ အယ်သူမှ ဆွဲမည်မဟုတ်။ စားပွဲဆီ ရောက်လာတော့ ဒါရိုက်တာ ကိုကျော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းပင်။

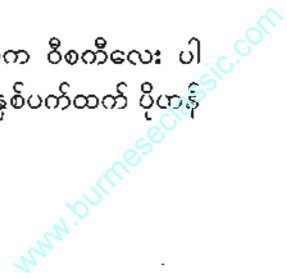
“ထိုင်ဗျာ ကိုကျော်... မတွေ့ရတာကြာပြီ”

“အလုပ်များတဲ့ လူအချင်းချင်းဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ”

“ဒါထက် မင်းသမီးကော”

“မချောလေးက နှိုးပွဲလျှောက်ဖို့ ရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ ပျက်သွားမယ်”

ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်အတွက်က ဝိစကီလေး ပါသေးသည်။ အမ်ဒီကတော့ သိပ်မသောက်။ နှစ်ပက်ထက် ပိုဟန်

ဒါရိုက်တာကိုကျော်ခံကတော့ တော်တော်သောက်နိုင်
သောသူဟု မှတ်ချက်ချရမလို့ ဖြစ်နေသည်။ ထက်ကူနှစ်ခံက
စားသောက်ရင်း မသိမသာ အကဲခတ်နေမိလေသည်။

“ခင်ဗျားကြော်ငြာမှာ သူ့ကို မသုံးရကောင်းသလားဆိုပြီး
ကျွန်တော့်ကိုပါ မြင်က စိတ်ဆိုးပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ရိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့
ရုပ်ရှင်ကားကိုပါ မရိုက်တော့ဘူးလို့ ငြင်းဆန်လိုက်တယ်လေဗျာ”

“ဟုတ်လားဗျာ . . . ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး”
ဦးနေရောင်က အမှန်တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား

သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ . . . ကံစပ်ရင် ပရိယူဆာကောင်း
ကောင်းနဲ့ မင်းသမီးကောင်းကောင်းတစ်လက်နဲ့ ရိုက်ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ၊
အေးလေ . . . အခုတော့ မြိုင်ခေတ်ကိုးဗျာ”

“ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ ဦးနေရောင်၊ ကိုကျော် သုံးနေကျ
မိတ်ကပ်သမားကိုပါ မြင်က သူတစ်ယောက်တည်း သုံးမယ်ဆိုပြီး
သူ့အရှိန်ပါဝါ သုံးပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်လေရှင်၊ အဓိကက သူ့
နေရာကို ဘာမှ မဟုတ်သေးတဲ့မော်ဒယ်ကို သုံးတာ သူ အောက်
တယ်ဆိုပြီး မြိုးလိုက်တဲ့သဘောပဲပေါ့”

ဦးနေရောင်က စိတ်ဆတ်သူဖြစ်သည်။ ဒေါသဖြစ်လွယ်
သွေးဆူလွယ်သော လူတစ်ယောက်ဟု ထက်ကူနှစ်ခံ သုံးသပ်မိလိုက်
သည့်အတိုင်းပင် ကိုကျော်ခံ၏ဇနီး ဝင့်ဝါကပါ ဝင်ပြောသည့်စကား
အဆုံး၌ ဦးနေရောင်မျက်နှာသည် နီမြန်းလာပြီး . . .

“ဒီအတွက် ဘာမှဝါရီမဖြစ်ကြနဲ့၊ ကိုကျော်နဲ့မဝါ ကျွန်တော်
လှိုင်ထိပ်ထား ကြော်ငြာကနေ စတဲ့ဇာတ်လမ်းဆိုတော့ ကျွန်တော်
တာဝန်ယူမယ်၊ မိတ်ကပ်အတွက်ကော ခင်ဗျားစီစဉ်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်

ကားအတွက်ပါ”

ထက်ကူနှစ်ခံ ပေါင်သို့ ဒေါ်ကြင်ဆွေက လက်နှင့် အသာ
လှမ်းတို့ကာ သတိပေးလေသည်။ သို့သော် ထက်ကူနှစ်ခံ ဘာတတ်
နိုင်မည်နည်း။

သူပဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သဌေး၊ သူပဲ အုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာ
သူ့သဘော သူဆောင်ပါစေ၊ မိမိတို့က လုပ်ငန်းပိုင်းနှင့်သာ ပြော
နိုင်ခွင့်ရှိသည်မို့ နှုတ်ဆိုက်၍ပင် နေလိုက်သည်။

ဦးနေရောင်ကပင် ဆက်၍ . . .

“မိတ်ကပ်သမားတွေ ပေါများလွန်းလို့ဗျာ၊ ဒါမှ စိတ်တိုင်း
ကျေရင် လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိမ်းပေးမယ်ဗျာ၊ ကျွန်
တော် ဂျပန်မှာတုန်းက ဒီပညာကိုပါ အခြေခံကအစ သင်ယူထား
တာဗျ”

ထက်ကူနှစ်ခံ အံ့ဩသွားသည်။ တပြိုင်နက်ဆိုသလို ငွေ
စာရင်း ဌာနမှူး ဒေါ်ကေသီ ထမင်းစားပိုင်း၌ ပြောသောစကားကို
ကြားယောင်မိကာ စိတ်ထဲ ရယ်ချင်သွားသည်။

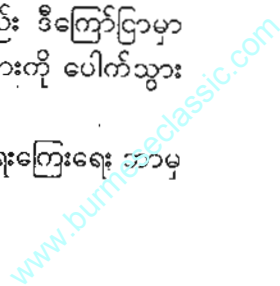
“မမကေ ပြောသလို ဂေးများ ဖြစ်နေရောလား” ဟု။

“ဟား . . . အမ်ဒီကြီးက စွယ်စုံပါပဲလားဗျ”

“ခင်ဗျား ရိုက်ကွင်းရိုက်ကွက်သာ ရှာဗျာ၊ အိုင်ဒီယာ
ဘောင်းကောင်းတွေလည်း ကျွန်တော် ဂျပန်က ယူခဲ့တဲ့အခွေတွေ
အအုပ်တွေ အများကြီးပဲဗျ၊ ခင်ဗျားဆီ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဂွတ်တယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော်ကလည်း ဒီကြော်ငြာမှာ
မုတ်နှာသစ်ကလေးကို ပွဲထုတ်ပြီး လှိုင်ထိပ်ထားကို ပေါက်သွား
အောင် ပညာစွမ်း ပြချင်နေတာ”

“အိုကေ . . . လုပ်လိုက်စမ်းဗျာ၊ ငွေရေးကြေးရေး ဘာမှ

မပူနဲ့၊ ခင်ဗျား ဒီကြော်ငြာသာ ပေါက်သွားကြည့်၊ ခင်ဗျား မြိုင်နဲ့ ကမ်းလှမ်းထားတာ ပျက်သွားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကြီးအတွက်ပါ ကျုပ် တာဝန်ယူမယ်ဗျာ”

“အိုကေ... တကယ့်မင်္ဂလာစကားတွေပဲဗျာ၊ မြိုင်နဲ့ ဖုန်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့ရလို့ ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသမျှ ခုမှပဲ ပြေသွားပြီး မင်္ဂလာ ရှိတော့ တယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပဲ ကိုနေရောင်ရေ၊ ခင်ဗျားအတွက် အနွဲ့ဆိုတာ မရှိစေရဘူး... စိတ်သာချ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားပညာကို ယုံကြည်ပြီးသားပါ”
သူတို့ယောက်ျားသား(၂)ဦး စကားကောင်းနေသလို မိန်းမ သား(၃)ဦးမှာလည်း မဝါက ရုပ်ရှင်ဦးစီးယိုလောကအကြောင်း သူ သိသမျှသတင်းတို့ကို ဖောက်သည်ချလေသဖြင့် အချိန်တို့မှာ ကုန် မှန်းမသိ ကုန်သွားရာ ညကြီးနာရီထိုးပြီးမှ ပြန်ဖြစ်ကြလေတော့ သည်။

ထက်ကြူနှစ်အတွက်တော့ ပန်းနုရွှေစင်ကို မြင်တွေ့ခွင့် မရသဖြင့် ဘဝင်မကျခဲ့သလို အမ်ဒီဦးနေရောင်က သူ့ဂုဏ်နှင့် မလိုက်ဖက်သော... မင်းသမီးကို မိတ်ကပ်ပင် လိမ်းခြယ်ပေးမည် ဟူသောစကားအတွက် ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိလေသည်။

သို့သော် ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူ့ကို ပြောပိုင်ခွင့်လည်း မရှိ။ မိမိက အလုပ်သမားသက်သက်ပဲလေဟု... ပြေသာအောင် တွေးပြီး ခေါင်းထဲက ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ကြင်ဆွေကလည်း အံ့ပြန်လမ်း၌...

“အမ်ဒီက သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုမထောက် ထင်တိုင်းကျတော့ တာပဲ၊ သူ့အမေ ဒီကိစ္စကို သိရင် ကန့်ကွက်မှာ သေချာတယ်၊ ဘော့စ်ကလည်း အရမ်းကို အေးတာ၊ သားကို ယုံပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခု

လုံး ပစ်ထားလိုက်တာ ခြေဦးလှည့်ဖော်တောင် မရဘူး”
ဟု တတွတ်တွတ် ပြောနေလေတော့သည်မို့...
ထက်ကြူနှစ်က ပင့်သက်လေးသာ ရှိက်လိုက်လေတော့ သည်။
အမ်ဒီအတွက် စိုးရိမ်စိတ်လေးတော့ ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၀)

လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီ၏လပတ်အစည်းအဝေးသို့ ဒေါ်ခင်ခင်ထားနှင့် ရှယ်ယာမင် လူကြီးအချို့ တက်ရောက်သည်။

အခမ်းအနားများအဖြစ်တော့ အမ်ဒီ၏အတွင်းရေးမှူးက ဆောင်ရွက်နေကျ ဖြစ်သည့်အတွက် ထက်ကုန်နှစ်က ဆောင်ရွက်လေသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ရင်ထဲ၌ အေးချမ်းသွားသည်။ ထက်ကုန်နှစ်၌ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံကြား သနားစေ ဟူသော

ပါရမီမျိုး ပါသည်မက အေးချမ်းသောရုပ်အသွင် ရှိသည်။ ရုပ်ချော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း တကယ့်ကို ငေးလောက်သည်။ လှယဉ်ကျေးမယ်ပုံစံမျိုးမို့ . . .

“အတိတ်ဘဝက ဆုတောင်းကောင်းခဲ့လေရောလား မိန်းကလေးရယ်” ဟု ကြိတ်ကာ သဘောကျနေသည်။ အသံက ကြည်လင် အေးမြပြတ်သားသည်။

“ဆက်ခံတေရီက အသစ်ပဲ၊ ဒီတစ်ယောက်တော့ မြဲမယ် ထင်တယ်နော် ဥက္ကဋ္ဌ”

ဟု အနားမှ ဒုဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်ယူထားသူ ဒေါ်ဘေဘီဆန်းက သူ့အား ပြောလိုက်လေသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားကလည်း သူ့သားကို မယုံရဲသေးသဖြင့် “ထင်ရတာပဲ ဒေါ်ဘေဘီရယ်”

အမှန်တော့ လှိုင်ထိပ်ထားကို တစ်ဦးတည်းနှင့် ရပ်တည်နိုင်သော်လည်း ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအချို့က ငွေအချို့ ရှိသော်လည်း ဘာမှလည်း လုပ်ငန်းမလုပ်တတ်သည့်အတွက် မနိုင်အင်ကာ လူရင်းများကိုတော့ ရှယ်ယာသဘောစာချုပ်ချုပ်ကာ လက်ခံပေးခဲ့သည်။

ဒါကလည်း စုစုပေါင်းမှ လှိုင်ထိပ်ထား ကုမ္ပဏီ၏ (၁၀) ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ရှိသည်။

ဒေါ်ကေသီက သူ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ဘီကွမ်းနှင့် ဒွဲ့ရပြီး အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သဖြင့် နှယ်ယာ(၃)ရာခိုင်နှုန်းသာ ပါဆော်လည်း ဒုဥက္ကဋ္ဌရာထူး ပေးထားပြီး သူ့ကို အစည်းအဝေး မှန်မှန်လာတက်တတ်ရုံမက ကြိုလျှင် ကြိုသလိုလည်း လာတတ်ပြီး စည်းကမ်းပိုင်းနှင့် ငွေစာရင်းပိုင်းကို

မကြာခဏ စစ်ဆေးပေးတတ်သူဖြစ်သည်။

အစည်းအဝေး ပြီးသွားတော့ ဥက္ကဋ္ဌခန်းတွင် နားနေရင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားတွတ်ထိုးကြလေသည်။ ဒေါ်ခင်ခင် ထားက... .

“ဘယ့်နှယ့်လဲ... မြေးတွေနဲ့ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“တာဝန်ကြီးတယ်... ဒါကြောင့် သားသမီးတွေကို ရာဇဝံ ပေးလိုက်ပြီ၊ ကိုယ့်သားသမီးတာဝန် ကိုယ်ယူကြတော့၊ အမေ တာဝန်မယူနိုင်တော့ဘူးလို့လေ”

သားနှင့်ချွေးမ၊ သမီးနှင့်သားမက်က နိုင်ငံခြားသို့ ထွက် ကာ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ သူတို့သားသမီးတွေကိုတော့ အမေအိမ် ပို့ထားကြသည်။

ဒေါ်ဘေဘီသန်းကတော့ မြေး(၃)ယောက်ကို အထိန်းတွေ နှင့် စောင့်ရှောက်ပေးရသော်လည်း ဘိုးအေကတော့ တာဝန်မယူ ချေ။

ဂေါ်ဖ်ရိုက်သွားတတ်သလို ရှယ်ယာလုပ်ငန်းတစ်ခု၌လည်း အဲလှည့်ကျ တာဝန်ယူနေဆဲ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှင့် သမီးပျို တစ်ယောက် ကျန်သေးသည်။ ဆရာဝန် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဘေဘီသန်းက သူ့အား ခမည်းခမက်တော်ရန် စကား စဖူးသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထားကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောကျပါသည်။ သို့သော် ကာယကံရှင်က လုံးဝမလှုပ်သည့်အပြင် သူ့အား “သား ခံစားလို့မရဘူး မေမေ၊ သားရင်က နည်းနည်းလေးတောင် လှုပ်ရှား မှု မရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သား ဘယ်လိုလုပ် ဇနီးတော်လို့ရမှာ

ထ” ဟု ပြောသဖြင့် သူလည်း အလိမ္မာသုံးကာ... .

“သားအိမ်ထောင်ရေးကို သားနှလုံးသားနဲ့သာ ရွေးချယ်ဖို့ နှင့်ပေးထားပြီးသားလေ ဘေဘီ၊ ကိုယ်ဝင်မစွက်ဘူး”

ဟု နှစ်ယောက်သားသာ တွေ့ချိန်တွင်တော့ သူငယ်ချင်း ပြော ပြောကြသည်။

“အမ်ဒီဆက်ခံထေရီက ကလေးတွေစကားနဲ့ ပြောရရင် အလန်းစားပါလား ထားရေ၊ ဘယ်သူခန့်လိုက်တာလဲ၊ ဒီတစ်ခါ တုတ်အဖွဲ့ မဖွဲ့တော့ပါလား”

“သားကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးလိုက်တာလေ၊ သူတို့လုပ်ရမှာ နဲ့တော့ သူ့စိတ်ကြိုက်ပဲ ကောင်းပါတယ်”

အမှန်တော့ သူတို့က ဥက္ကဋ္ဌဟု အမည်ခံရုံသာ ရှိသည်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးက အမ်ဒီ၏အုပ်ချုပ်မှုတစ်ခုတည်းနှင့် လည်ပတ် ကြသည်။

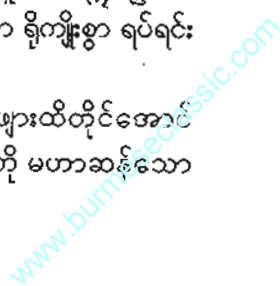
သို့သော် ဒေါ်ခင်ခင်ထားကတော့ သားကို လုပ်ငန်းတစ်ခု အပြီးအပိုင် မလွှဲသေး။ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာ အပြည့်အဝ ပေး သော်လည်း ချွေးမဆိုတာက ဘယ်လိုနေမည်မှန်း မသိ၍ လှိုင် ထိထားပိုင်ရှင်နေရာကို ထိန်းချုပ်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“အင်း... ထားက ကံကောင်းပါတယ်၊ သားအလိမ္မာ ရထားတော့”

ထိုအချိန်တွင် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ထက်ကူကြွေစံက သွားသည်။ သူတို့ရှေ့နားတွင် လက်ယှက်ကာ ရိုက်ဖွဲ့စွာ ရပ်ရင်း

“ဥက္ကဋ္ဌ ခေါ်တယ်ဆိုလို့အရှင်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ခေါင်းဖျားမှ ခြေဖျားထိတိုင်အောင် ခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။ တကယ့်ကို မဟာဆန်သော

မြန်မာဆန်သော အလှတရားရှိသည့် မိန်းကလေးပါလား။

အသားလေးက ဝင်းဝါဝါ ခြေချောင်းလက်ချောင်းကအစ ဖယောင်းပမာ ပျော့ပျောင်းသွယ်လှသည့် အနေအထား ဆံပင်က ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းအရ ဆံထုံးထုံးရမည်။ ရင်ဖုံးရင်စေ့ပုံစံနှင့် ခါးပေါ်ပါ ဖုံးသည့် လက်စကအင်္ကျီနှင့် ဖိစကဒ်လုံချည်မျိုးသာ ဝတ်ဆင်ရသည်။

အအေးခန်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကိုလည်း တစ်ပုံစံတည်း ပေးထားသည်။ တူညီဝတ်စုံကို ကုမ္ပဏီကပဲ အနည်းဆုံး(၃)စုံ ထုတ်ပေးထားသည်။

နှစ်စဉ်လည်း တစ်စုံစီ အမြဲ ချုပ်ပေးသဖြင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး တူညီဝတ်စုံနှင့် ကြည့်၍ကောင်းလေသည်။

စက်ရုံယူနီဖောင်းကတော့ ဘောင်းဘီနှင့် လှိုင်ထိပ်ထား တံဆိပ်ပါ တီရှပ်နှင့်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားသည် ယူနီဖောင်းတွေ တူညီနေပါလျက် ထက်ကုန်ခြေစံ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ယူနီဖောင်းကမှ ပို၍တောက်ပကာ ကြည့်ကောင်းလွန်းနေသည်ဟုပင် ထင်နေမိသည်။ လိုက်ဖက်နေသည်။

“ထိုင်ပါဦး”

သူတို့ရှေ့ ဆိုဖာဆက်တီ၌ ကျုံ့ကျုံ့လေးနှင့် ကြွကြွကလေး ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အမူအယာလေး ရှိသည်။

“ထက်ကုန်ခြေစံနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မိဘများက ဘာလုပ်သလဲ”

“ဖေဖေကော မေမေပါ အထက်တန်းပြဆရာပါ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကတော့ ဝေါက်ရောဂါကြောင့် ဆေးပင်စင် ယူလိုက်ရပါတယ်။ မေမေကတော့ လက်ရှိလုပ်နေဆဲပါ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားကဲ့သို့ပင် ဒေါ်ဘေဘီသန်းကလည်း စိတ်ဝင်စားလေသည်။ သူ့သမီးက မိန်းမချောစာရင်းဝင်မှ မဟုတ်လေဆဲ။ သာမန်ရုပ်ရည်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း သင့်တင့်ရုံသာ ရှိသည်ကို။

“မောင်နှမသားချင်းကကော ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

ဟု ဒေါ်ဘေဘီသန်းက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“နှစ်ယောက်တည်းပါ။ . . မောင်လေးပါ။ ဆေးတက္ကသိုလ်ဘဝိယနှစ် တက်နေပါတယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ရင်ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။

ဆရာ ဆရာမ သားသမီးဆိုတော့ မဆိုးပါဘူးဟု . . . မိဘမျိုးရိုးကို ကျေနပ်သွားသလို မောင်တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ကျေနပ်သွားပြန်သည်။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ လျှောက်မေးနေမိသည်။

အရင်တုန်းက ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်မှာ နေသလဲက အစပင်။ အဆုံးတော့ အမိဒီနှင့် တွဲပြီးအလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားဟု။

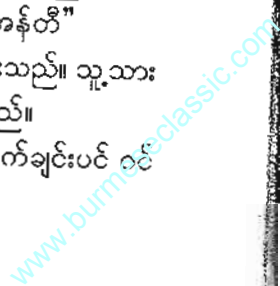
“ပြေပါတယ်။ . . ဆရာက တော်ပြီး စည်းစနစ်ကြီးတာပါ။

စည်းစနစ်ကို လိုက်မိရင် ပြဿနာမရှိပါဘူး အန်တီ”

ထိုစကားကို ဒေါ်ခင်ခင်ထား ကျေနပ်သွားသည်။ သူ့သား

သူလည်း ဒီလိုပဲ ခံယူထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အန်တီတို့ ပြန်မယ်” ဟု ဆိုသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ဝင်

ပေါက်ဂိတ်သို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဂိတ်များ... ဥက္ကဋ္ဌကော ဒုဥက္ကဋ္ဌကော ပြန်တော့မှာကားနှစ်စင်းစလုံး အဆင်သင့် လုပ်ပေးထားနော်”

အရင်အတွင်းရေးမှူးတွေ မလုပ်ပေးသောကိစ္စကို ထက်ကြွနေစွဲက ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အောက်ထိဂိတ်အထိ လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ရင်ထဲဝယ် ထက်ကြွနေစွဲကို နှစ်သက်သောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မို့ ညနေထမင်းစားချိန်၌ သားပြုသူကို ပြောရန် စကားတွေ စီနေမိသည်။

ဣတ္ထိရွှပ်ခနဲပဲ... ထက်ကြွနေစွဲ၏အလှအပကိုကပ်သူ့ဘဝလေးကို ဥစ္စာခနဲ ပေါကြွယ်စေဖို့ အင်အားတစ်ရပ် ဖြစ်လာတယ်ပဲလား... ဟုလည်း တွေးကာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

သားတော်မောင် လူပျိုကြီး ကိုဂုဏကတော့ ဘာတွေများစောဒက တက်ဦးမည်မသိ။

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ပင့်သက်လေး ရှိုက်လိုက်မိလေတော့သည်။

အမိန့်(၁၁)

“သားရဲ့ပီအေက အချင်းရောအဆင်းပါ ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

မိခင်စကားကြောင့် ဦးနေရောင် ခေါင်းထောင်သွားသည်။ လူပတ် အစည်းအဝေး၌ မိခင်၏မျက်လုံးသည် ထက်ကြွနေစွဲသော ကျောက်ချထားသည်ကို သူ သတိပြုမိခဲ့သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်းလက်ဆုံ စားသည့် ညနေစာစားစားခိုင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် မိခင်ဆီက စကားစလာလေ

www.burmeseclassic.com

“သား သဘောကျမယ်ဆိုလည်း ကျလောက်ပါတယ် မေမေနဲ့ဘေဘီတောင် သဘောကျလို့ ခေါ်ပြီး စကားပြောမိကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . သားသိပါတယ်”

“ဒီတစ်ယောက်တော့ မြမယ်ထင်တယ်”

“လုပ်ရည်ကိုင်ရည် အပြည့်ရှိတဲ့အတွက် သူ မထွက်သတော့ မြမယ်ထင်တာပဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား သားဖြစ်သူ၏အေးတိအေးစက်စကား မနှစ်မြို့ချေ။ ပုရိသ ကြီးကြီးငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တို့ ရင်ခုန်လှောင်အောင် လှပသောမိန်းမချောလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး လုံးဝထူးခြားသော စိတ်ဝင်စားမှုဟန် မပြသည့်အတွက် အားမလိုအားမရ ပြောသွားကာ . .

“သူ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ပဲလား. . . သူ့ ရုပ်ရည်ကိုလေ့လာသဘောမကျဘူးလား”

“အလုပ်အကိုင်အတွက်က ရုပ်ရည်က အရေးကြီးတာ မဟုတ်တာ မေမေကလည်း၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိရင်ပဲ ကုမ္ပဏီအတွက်က လုံလောက်နေပြီပဲပေါ့”

“သား. . . မင်းယောက်ျားမှ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်၊ မေမေမွေးထားတာ ယောက်ျားစစ်စစ်ပါ”

ဦးနေရောင် မျက်နှာထူပိန်းသွားသည်။ မိခင်ကတော့ ဒီလောက်ဆိုလျှင် ကွယ်ရာကလည်း သူ့များတွေ ပြောနေလော့ဟု တွေးဆမိကာ . . .

“မေမေကလည်း. . . မေမေ့သားကို မေမေကိုယ်တိုင် နှိမ့်ချနေရင်”

“ဟုတ်တယ်. . . မေမေတောင် မင်းကို အသည်းယားလာနေရောင်၊ လှတာလေး မြင်ရင် သဘောကျရမှာပေါ့”

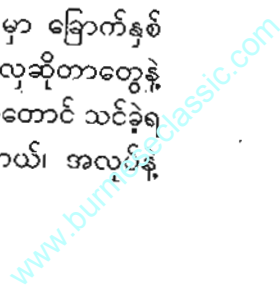
“သားက အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မရောထွေးချင်လို့ မေမေ”

“ကိုင်း. . . ဒါဖြင့် မင်းလက်အောက်ဝန်ထမ်းမို့ မင်းအသက်ရဲ့နဲ့ ဥပေက္ခာပြုထားတယ်လား. . . ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုရင် သဘောကျတယ်လို့သာ တစ်ခွန်းပြော၊ သူ့ကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပေးပြီးမှ မေမေ သွားကြောင်းလမ်းပေးမယ်လေ”

“မဟုတ်တာ မေမေ၊ သားကုမ္ပဏီမှာ သူ့ရောက်လာမှ အမောပြေခါစ ရှိသေးတယ်၊ မျက်နှာလွဲရလို့ စိတ်ချမ်းသာနေစဉ်မှာပါ၊ သားက အိမ်ထောင်ရေးကို အချစ်နဲ့ပဲ တည်ဆောက်ချင်တာပါ၊ ခုချိန်မှာ အလုပ်ကိုပဲ ဦးစားပေးနေလို့ သား နှလုံးသားကိစ္စ ဥပေက္ခာပြုထားသလို ဖြစ်နေတာ”

“မေမေကလည်း အလောသုံးဆယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာဆိုတာ မြင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေတစ်ခု သားအိမ်ခဲ ဘဝကို ကျေနပ်နေလို့မရဘူး၊ လူသားပီပီ အိမ်ထောင်သားတွေဆိုတဲ့ မျိုးဆက်တာဝန်ကိုတော့ တစ်ဦးတည်းသောသားက ပိုမိုကျေပျော်သင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီလောက် အပြစ်ဆိုရမှာ မရှိအောင် လှတဲ့မိန်းကလေးကို အနားမှာ ထားပြီး ဥပေက္ခာပြုနိုင်တဲ့အထိ မေမေ အံ့ဩလို့ပါ”

“သား. . . ယောက်ျားပါ မေမေ၊ ဂျပန်မှာ ခြောက်နှစ်အထက် နေလာတဲ့သူပဲ မေမေ မိန်းမအချောအလှဆိုတာတွေနဲ့ ကိုယ်ကပ် ထိစပ်ပြီးတောင် မိတ်ကပ်လိမ်းပညာတောင် သင်ခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် သားက ခံနိုင်ရည် ရှိတယ်၊ အလုပ်နဲ့

နှလုံးသား ခွဲခြားနိုင်တယ်၊ ဘာလဲ မေမေက သားကို ထက်ကူနှောင့်နှဲ
သဘောတူနေတာလား၊ သူ့ရဲ့နောက်ကြောင်း မေမေ သိလို့လား၊
ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးမှာ ရည်းစားသနာ မရှိဘူးလို့ ပြောနိုင်
မလား”

“ဒီကိစ္စတော့ သားမပူနဲ့၊ မေမေတာဝန်ထား၊ သားသာ
လက်ခံရင် မေမေက စပိုင်ကောင်းကောင်းနဲ့ စုံစမ်းပြီးသားပဲ”

ဦးနေရောင်မိခင်တို့ သဘောကျသွားသည်။ ပြုံးရယ်ကာ
“ဟား... ဟား... မေမေက တယ်ဟုတ်ပါလား”

“မေမေကို အိမ်ထဲ နေတယ်ဆိုပြီး အထင်သေးနေတာ
လား... ဟင်း... ဟင်း၊ သားအဖလက်ထက်ကတည်းက မေမေက
အိမ်ထဲမှာ နေပြီး မျက်စိနားတွေကို အပြင်ပို့ထားတာ၊ သား မဟုတ်
တာ လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

“မေမေသားကလည်း မဟုတ်တာ မလုပ်ပါဘူး”

“အေးပါ... အေးပါ... အပြောနဲ့လက်တွေ့ ညီပါစေ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားစိတ်ထဲတော့ ထက်ကူနှောင့်နှဲနောက်
ကြောင်းကို စုံစမ်းရန် ကြိုတင်၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူတို့၌ ပစ္စည်းဥစ္စာက ကြွယ်ဝပြီးသား ရွှေရွှေချင်း စိန်စိန်
ချင်း ထပ်ဖို့မလိုတော့။ ရှိပြီးသား ဥစ္စာနေကို သားလုပ်သူက တိုးပွား
အောင် ရှာဖွေနိုင်သောအစွမ်းအစ ရှိသည်။ ဤသည်ကို ထိန်းသိမ်း
နိုင်မည့် အရည်အချင်း ပြည့်စုံသော ပညာတတ် မိန်းမချောတစ်ဦး
သာ လိုချင်သည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ သား၊ သားပီအေကို သားစိတ်ထဲ နည်းနည်း
လေးမှ မခံစားရဘူးလား”

ဦးနေရောင်မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။ အရင်တုန်းကလည်း

ခင်စပ်ဟပ်သမျှ မိန်းကလေးတွေကို သူ အပြစ်ရှာကာ ပျစ်ပျစ်
နှစ်နှစ် ဝေဖန်ပြီး ရယ်မောကာ ငြင်းဆန်ခဲ့ပေမယ့် ထက်ကူနှောင့်နှဲ
မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသောအခါ သူ ရင်ထဲ လှုပ်ခတ်လာ
သည်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးသောမျက်နှာလေးက သူ့အား ကြာ
ကြည့် တစ်ခါမှ မကြည့်၊ ချွဲနွဲပြီးလည်း မဆွဲဆောင်ဖူးချေ။

သို့သော် ဒါကိုပဲ သူနှစ်သက်ခဲ့သည်မို့... .

“သူက အမည်နဲ့ လိုက်အောင် ကူနေရုံတယ် မေမေ၊ သား
တစ်ခါမှ ညှုကလီးယားတို့ အိစိကလီတို့ မလုပ်ဘူး”

“အဲဒါဆို တကယ့်မိန်းမကောင်းလေးပဲ၊ ခုလိုအခွင့်အရေး

ရတဲ့အနေအထားမျိုးမှာ သားကိုဆို လိုချင်ကြမယ့်သူတွေချည်းပဲ၊
အဲဒါက သူ့ကို တစ်ခါမှ တပ်မက်စိတ် မဖြစ်ဘူးလား”

ဦးနေရောင် ဝေလည်ကြောင်ပတ်နှင့် စကားလမ်း

ကြောင်း လွဲသွားမှာစိုးသဖြင့် မိခင်က သူသိလိုသည်ကို ထပ်မေး
သည်။

“စိတ်ကို လွတ်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ မက်မောစရာကြီး
ချေ မေမေ”

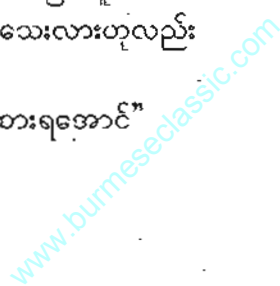
ဟု စပ်ဖြူလေးနှင့် ပြောလိုက်တော့မှ မိခင် ကျေနပ်သွား
သည်။ သားဖြစ်သူ မိန်းမချောကို စိတ်ဝင်စားတတ်သေးတယ်

ဆိုတာ သိရတော့ အတန်ငယ် စိတ်အေးသွားသည်။ ပညာရေးနှင့်
ဆိုင်ရာထဲ အာရုံစိုက်ထားပြီး နှစ်ထားသော သားဖြစ်သူ၏ အိမ်

ထောင်ရေးအတွက် သူ့မှာ တာဝန်တွေ ရှိပါသေးလားဟုလည်း
သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် သားနဲ့မေမေ ကတိတစ်ခု ထားရအောင်”

“ဘာများလဲ မေမေ”

“သားရင်ခုန်ပြီး ချစ်လောက်တဲ့မိန်းကလေး တွေ့ရင်လည်း မေမေ့ကို သူငယ်ချင်းလို သဘောထားပြီး ပြောပြရမယ်တိုင်ပင်ရမယ်၊ ဒီလိုပဲ . မေမေကလည်း မေမေ နှစ်သက်သဘောကျတဲ့မိန်းကလေးတွေ့ရင် သားကို ပြောပြမယ် . . အသိပေးမယ် ဘယ်နှယ့်လဲ သား”

“မေမေ အဲဒီကတိ မတောင်းလည်း သားက အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးသားပါ။ သားဘဝမှာ မေမေဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါ။ အစားမရနိုင်တော့တဲ့ မေမေ့စိတ် လုံးဝအထိခိုက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မေမေလည်း သဘောတူ၊ သားလည်း သဘောကျတဲ့လူမှ သား ယူမှာပါ”

ဦးနေရောင်စကားကြောင့် မိခင်ဒေါ်ခင်ခင်ထား ပီတိမျက်ရည်လေး ဆို့တက်လာသည်အထိ ဝမ်းသာသွားရလေသည်။

“ဒါဖြင့် သားပီအေကို မေမေ သဘောကျနေတယ်၊ သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို မေမေ စုံစမ်းလိုက်တော့မယ်နော်”

“မေမေ့သဘောပါ မေမေ”

“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု၊ ငါ့သားလေး မိဘအပေါ် သိတတ်တဲ့အတွက် ငါ့သားဘဝတစ်သက်လုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာချမ်းသာမှာပါကွယ်”

“မေမေပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ”

ဟု ပြောရင်း သားအမိနှစ်ယောက် ညနေစာဝိုင်းလေး စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် ကုန်ဆုံးသွားလေတော့သည်။

အပိုင်း (၂)

လောကကြီး၌ ကုတင်ပိုင်းပီသတတ်သူနှင့်
ထိစပ်စပ်မိရင် နေရာပေးစိတ်ရဖို့ကို အပြုအမူ
ထားရမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ထားတာ

မြပုလဲခင်

အခန်း(၁၂)

“ဟာ... မဟုတ်သေးဘူး၊ ပြန်ဖျက်လိုက်တော့”

ဦးနေရောင်သည် ကိုကျော်ဇံ နောက်ထပ် အသစ်ခေါ်ယူပေးသော မိတ်ကပ်ဆရာ လိမ်းခြယ်ပေးမှုကို စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်နေသည်။

လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီ၏ ကျန်လုပ်ငန်းအပိုင်းကို ထက်ကုန်ခြေစုံထံ လွှဲထားခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကြော်ငြာအမြန်ထွက်ရှိရေးအပိုင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရိုက်ကွင်းသွားကာ ကြည့်ရင်းမှ...

မော်ဒယ်ပန်းနုရွှေစင်ကို မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေသည်။

“ရှင်က ဘာတတ်လို့လဲ၊ ရှင်တတ်ရင် ရှင်လိမ်းပါလား၊ ဘာလို့ သူများကို ငှားထားသေးသလဲလို့... ဟွန်း”

မိတ်ကပ်ဆရာ အခြောက်ကလည်း နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်တွေ့လေရာ အမိဒီက ဖက်ပြိုင်မပြောဘဲ...

“ကိုကျော်... ခင်ဗျား သူ့ကို ရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်တော့၊ မိတ်ကပ်ကိစ္စ ကျုပ်တာဝန်ယူမယ်”

“တကယ်လား ကိုနေ... ကြည့်လုပ်ဦးနော်”
“ဖြစ်စေရမယ်ဗျာ... ခင်ဗျားဟာမကြီးကိုသာ အမြန်အသိရှားပေးစမ်းပါဗျာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ခင်ဗျားတာဝန်ယူရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဒါရိုက်တာကိုကျော်ဇံလည်း မိတ်ကပ်ဆရာကို ချော့မော့ပြီး တောင်းဆိုထားသည့် မိတ်ကပ်လိမ်းခအတိုင်း ပေးကာ ပြန်ထုတ်လိုက်ရလေသည်။

သို့တိုင်အောင်...
“အမလေးတော်... သူငွေက သူငွေလို နေတာမဟုတ်ဘူး သူ့ဟာသူ နှာဘူးထပြီး မင်းသမီးနုနုထွဋ်ထွဋ်လေး ကိုင်ချင်တာပေါ့၊ သူများပညာကိုများ ပြိုင်ချင်သေးတယ်၊ ဟင်း... သိမယ်၊ ဒင်းကို မကျေဘူး”

ပွစိပွစိနှင့် ရေရွတ်ဆဲဆိုပြီး ပြန်သွားလေသည်။

ဒါရိုက်တာ ကိုကျော်ဇံကတော့...
“ကိုနေရေ... ကြည့်လည်း လုပ်ဦးနော်၊ တော်ကြာတောင်းတွေ လျှောက်ဖွနေလို့ ခင်ဗျားဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ထိခိုက်

www.burmeseclassic.com

နေပါဦးမယ်ဗျာ”

“အရေးမစိုက်ပါနဲ့ ကိုကျော်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့် ကောင်းရင် ခေါင်းမရွှေ့ဘူးဆိုတဲ့စကားကို လက်ကိုင်ထားတဲ့သူ ဆိုတော့ မတုန်လှုပ်ဘူးဗျာ၊ ဖွစမ်းပါစေ. . . သူ ဖွချင်သလောက်ဖွ၊ အရေးကြီးတာက ဒီကြော်ငြာ အောင်မြင်ဖို့ ပေါက်ဖို့ပဲမှတ်လား”

“ကိုင်း. . . ခင်ဗျားသဘောဗျာ”

သို့နှင့် ဦးနေရောင်သည် မိတ်ကပ်များ ဖျက်ပြီး မျက်နှာ အပြောင်သားနှင့် ရှိနေသော ပန်းနုရွှေစင်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။

မျက်နှာလေးက ဖူးစင်ချောမွတ်နေသည်။

မျက်နှာပြည့် ပြည့်ဖူးဖူးလေးနှင့် နက်မှောင်သော မျက် တောင်ကော့ကော့များ ယှက်နွယ်နေသည့် မျက်လုံးနက်နက်ကြီး က နှဲကာ သူ့အား မယုံကြည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေပုံမှာ အသည်း ယားစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ဦးနေရောင် ခံစားလိုက်ရ သည်။

တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းစင်သော ပီတိကလေးတစ်ဦး၏ မျက်နှာမျိုးလေး ချစ်စရာလေး။

တဒင်္ဂ လှုပ်ခတ်သွားသောစိတ်ကို ဦးနေရောင် ထိန်းချုပ် လိုက်သည်။

သူ ယူလာသော မိတ်ကပ်သေတ္တာကို ဖွင့်ကာ ရိုက်ကွင်း ရိုက်ကွက်၊ အဝတ်အစားနှင့် မီးအလင်းရောင်တို့ကို အရင်လေ့လာ ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် သုံးသင့်သော အနုအရင့်အရောင်တို့ကို ကျွမ်း ကျင်စွာ လိမ်းခြယ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဒါရိုက်တာကိုကျော်ဇံပင်လျှင် လက်ဖျားခါရအောင် အံ့ဩ သွားလေသည်။ ဦးနေရောင်၏အရည်အချင်းကို မအိုးကျူးဘဲ မနေ

နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“တော်တယ်ဗျာ ကိုနေ. . . ခင်ဗျားကတော့စွယ်စုံရပဲ”

ထို့နောက် တစ်နေ့ထဲအပြီး ကြော်ငြာကို အင်ဒိုးကော အောက်ဒိုးကော ရိုက်ကူးလေသည်။

မီးရောင်များ ဟပ်ပြီး တီဗွီ၌ ပေါ်လာသော ပန်းနုရွှေစင် ၏မျက်နှာလေး လှပကျော့ရှင်းနေမှုကို ကြည့်ပြီး လူတိုင်းက အံ့အား သင့်ကာ အမ်ဒီကို တကယ့်လူထူးဆန်းသဖွယ် ခိုးကျူးကြလေသည်။

“ဦးက သိပ်တော်တာပဲ၊ ဦးကြောင့် မီးပိုလှသွားပြီ၊ နေဘက်

ဆီရင်လည်း မီးရဲ့မိတ်ကပ်ဆရာ လုပ်ပေးပါလား”

နားနေချိန်၌ ပန်းနုရွှေစင်က ဦးနေရောင်ကို ပြောလေရာ

ဦးနေရောင်က ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့်. . .

“အမလေးဗျာ. . . မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီအတွက်

မို့လို့ မနေသာလို့ လုပ်ပေးလိုက်ရတာပါ၊ အေးအေးပဲ နေပါရစေ တော့၊ တစ်ခါပဲ အဆဲခံပါရစေ”

မိတ်ကပ်ဆရာ ဆဲသွားသည်ကို ရည်ညွှန်း၍ပြောမှန်း သိ သဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

“ခစ်. . . ခစ်. . . ဦးကလည်း ပြောတတ်သားပဲ. . . ခစ်. .

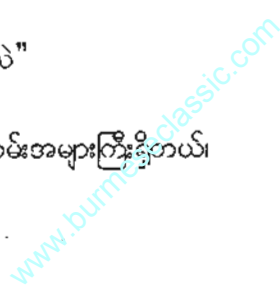
ခစ်. . . ခစ်”

ရယ်ပုံလေးကအစ လှပြီး အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။ အသက်လေးက နှစ်ဆယ်ပင် ပြည့်တတ်ပုံ မရသေးသဖြင့် ဦးနေ ရောင်က. . .

“ညည်းအသက် ဘယ်နှစ်နှစ် ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ကိုးနှစ်. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငယ်သေးတာပဲ. . . ရှေ့ကို တက်လမ်းအများကြီးခွဲတယ်၊

ကြိုးစား... အချိန်တွေ အလကား မထားနဲ့၊ အားတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ထက် သမ္မာရင့်တဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံ အနုပညာရှင်တွေရဲ့ အမူအယာ တွေကော ကမ္ဘာနဲ့အဝှမ်းက ပညာရှင်တွေရဲ့အမူအယာကို လေ့ လာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဟန်အမူအယာလည်း မပျောက်စေနဲ့”

“ကိုနော... ခင်ဗျားက ဒီလိုလည်း မိန့်ခွန်းခွဲတတ်ပါ လား၊ မထူးပါဘူးဗျာ... ကျုပ်တို့အနုပညာလိုင်းကိုပါ ဝင်ပြီး ကုမ္ပဏီ ထောင်ပါတော့ဗျာ”

ဒါရိုက်တာကိုကျော်ဇံက ဝင်ပြောလိုက်ရာ ဦးနေရောင်က ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်ပြီး...

“ဒါတော့ ချမ်းသာပေးပါဗျာ၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုထဲနဲ့တောင် ခေါင်းစားလှပြီ၊ ခုတောင် ဆက်ခံထေရီက တော်လွန်းလို့ မျက်နှာလွဲ ထားပြီး ထွက်လာခဲ့တာ”

“ခင်ဗျားဆက်ခံထေရီက တော်တယ်ဗျာ၊ တစ်ခါတည်း သာ အပိုင်ချည်ထားလိုက်ပါတော့လားဗျာ”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ” ဟုသာ ဦးနေရောင်က ညည်းတွား ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်လေသည်။

နောက် ဒီလိုတစ်မျိုးစီချင်း စာသားတစ်မျိုးနှင့် ကြော်ငြာ ထပ်ရိုက်ကူးကြသည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားသည်ဆိုတော့ ညဆယ်နာရီ ထိုးသွား လေသည်။

ဦးနေရောင်လည်း အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့လေ သည်။

အပြန်လမ်း ရောက်မှ ကားကူရှင်ကို မှီကာ မျက်စိမှိတ်ပြီး မှိန်းကာ အနားယူလိုက်ပါခဲ့လေသည်။

ကားကတ်ဆက်မှလည်း လှိုင်ထိပ်ထား ကုန်ပစ္စည်း ကြော် ငြာတေးသီချင်းကို ဖွင့်ပြီးနားထောင်နေသည်ဖြစ်ရာ သီချင်းသံစဉ် နှင့် ဆက်စပ်ပြီး “ပန်းနုရွှေစင်” ၏လှုပ်ရှားမှုများကိုပါ မြင်ယောင် ခင်း ကျေနပ်ပြီးပြီးနေမိသည်။

ငယ်ဂုဏ်ကြောင့် ထင်သည်၊ တော်တော်ကို ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးဟုလည်း တွေးတောကာ မြင်ယောင်နေမိ ပြန်သည်။

ထိုကာလ၌ သူ ရင်ထဲ၌ နွေးထွေးသောဝေဒနာတစ်ရပ်က ပြစ်ပေါ်လျက် ရှိချေတော့သည်။

သို့သော်... ထိုဝေဒနာရပ်၏ အဓိပ္ပါယ်ကို သူ မဖွင့်ဆို နိုင်ပါချေ။

အခန်း(၁၇)

“အံ့ဩပါရဲ့ဟယ်... ညည်းတို့ကော ကြားပြီးပြီလား”
 နေ့လည်စာ ထမင်းစားချိန်၌ ထုံးစံအတိုင်း စာရင်းကိုင်
 ချုပ် ဒေါ်ကေသီက မိန်းမတို့ဘာသာဘာဝ ကြားသိလေသော
 သတင်းစကားတို့ကို ဖြန့်ဖြူးရန် နိဒါန်းပျိုးလိုက်လေသည်။
 ထက်ကုန်ကြွေစံကတော့ ဒေါ်ကေသီကို လှမ်းကြည့်လိုက်
 သာ ကြည့်လိုက်သည်။ သက်မာကတော့ ခပ်တိုးတိုးပင်...
 “အမ်ဒီသတင်းလား”

“ဟုတ်ပါတော်... မင်းသမီးကို မိတ်ကပ် သူ့ကိုယ်တိုင်
 ထိမ်းပေးတယ်တဲ့တော်၊ ကြားလို့မှ ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ သူ့
 အလုပ်လားလို့၊ သူ့အမေကြီးသာ ဒီသတင်းကြားရင် သွေးတက်
 နှလုံးမှာ သေချာတယ်”
 “အဟိ... ဝေကတော့ အဲဒီအကြောင်းကြားတော့ မမ
 ပြောတာ သွားသတိရပြီး ရယ်ချင်သွားတယ်”
 “ဘာလဲ... ဂေးဆိုတာလား”
 “အဟိ... ဟုတ်များ ဟုတ်နေသလားလို့”
 ထက်ကုန်ကြွေစံကတော့ မအံ့ဩပါ။ အမ်ဒီ၏ဂျပန်၌ သင်
 နှင်းခဲ့သောပညာတွေအရ တတ်သည့်ပညာ မနေသာ ဆိုသည့်
 ကိစ္စကို လက်စွမ်းပြခဲ့သည် ဖြစ်မည်။ ဒါလည်း ကိုယ့်ကုမ္ပဏီအကျိုး
 သွက် လုပ်တာပဲလေ။
 ထိုအချိန်၌ ထက်ကုန်ကြွေစံ၏ဆဲလ်ဖုန်းလေး၏ခေါ်သံ ထွက်
 ကြားလာသည်။
 ထက်ကုန်ကြွေစံ...
 “ခဏနော်” ဟု ဒေါ်ကေသီကို ခွင့်ပန်လိုက်ပြီး ဖုန်းလက်ခံ
 နေသည်။
 “အမိန့်ရိုပါရှင်”
 ဖုန်းနံပါတ် စိမ်းနေသဖြင့် ထူးလိုက်ရင်း စဉ်းစားနေမိ
 သော ဘယ်သူပါလိမ့်။
 “သမီး... အန်တီပါ၊ အမ်ဒီအမေ”
 “ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ... အမိန့်ရိုပါရှင်”
 ထက်ကုန်ကြွေစံ ရင်ထဲ ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ပျာပျာသလဲ
 ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ခု သမီးတို့ ထမင်းစားချိန်မှတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ဒါဖြင့် အန်တီနဲ့ တွေ့ရအောင် ကုမ္ပဏီမျက်စောင်းထိုးက
(xxxxxx) စားသောက်ဆိုင်ကို လာခဲ့လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အန်တီ၊ ကျွန်မ အခုချက်ချင်း ထွက်လာပါ
မယ်”

ထက်ကြူနှစ်စံ စားလက်စ ထမင်းဘူးကို သက်မာထံ
အပ်နှံလိုက်သည်။

“ဟင်းတွေ အကုန်သာ စားပစ်လိုက်တော့နော်၊ အမ်ဒီ
အမေ ခေါ်လို့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

“ဥက္ကဋ္ဌက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အရင်ဆက်ခံထေရီတွေနဲ့
တုန်းက စကားတောင် ဟဟမပြောဖူးဘူး”

ဒေါ်ကေသီက ဝေဖန်လိုက်သည်။ ထက်ကြူနှစ်စံက ပြုံး
ကာ...

“သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိလို့နေမှာပေါ့၊ မမကေရယ်၊ ကျွန်မ
သွားမယ်နော် သက်မာ၊ မမ ပြန်မရောက်သေးလို့ အမ်ဒီ မေးရင်
ပြောပြလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမထက်၊ စိတ်ချလက်ချသာ သွားပါ”

ထက်ကြူနှစ်စံ ကုမ္ပဏီထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ အနီးအနား
မို့ ကုမ္ပဏီအဝတ်အစားနှင့်သာ ထွက်ခဲ့သည်။

ချိန်းဆိုထားရာ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ
ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ရောက်နှင့်နေလေပြီ။

“လာ... ထိုင်... သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ဖုန်းကြိုဆက်ထားရင် ကျွန်မ ရောက်နေ

“ဟုတ်ပါ”

“ထမင်းကော စားပြီးရဲ့လား”

“ပြီးသွားပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ကော်ဖီသောက်မလား၊ အအေးသောက်မလား၊

ထက်ရာသာ မှာလိုက်”

ထက်ကြူနှစ်စံက ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ မှာလိုက်သည်။

“ခင်ခင်ထားက မုန့်ပါ ထပ်မှာပေးလေသည်။

“အမ်ဒီကော”

“အပြင်သွားပါတယ်”

“ဘယ်သွားမယ် ပြောသလဲ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများလား မသိဘူး၊ အပြင်သွား
ပြောပါတယ်၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စဆိုရင်တော့ ကျွန်မသိပါတယ်၊

ဒီရဲ့လုပ်ငန်းစာရင်းက နေ့စဉ် ကျွန်မပဲ တင်ပြပေးရတဲ့အတွက်

“ကြော်ငြာကိစ္စအတွက်လား”

“အဲဒီကိစ္စကလည်း ကျွန်မနဲ့ အန်တီဒေါ်ကြင်ဆွေပဲ လုပ်
တာပါ”

“ဒါဆို ရိုက်ကွင်းကိစ္စက ဘာဖြစ်လို့ ဟိုးလေးတကြော်
ရတာလဲ”

ထက်ကြူနှစ်စံ သတိထားပြီး ဖြေလိုက်ရသည်။

“ဘာကိစ္စများပါလဲ အန်တီ”

“အမ်ဒီ မိတ်ကပ်လိမ်းတဲ့ကိစ္စလေ၊ သမီး မကြားဘူးလား”

“ဪ... အန်တီဒေါ်ကြင်ဆွေ ပါသွားပါတယ်၊ တကယ့်
မိတ်ကပ်က ကြည့်မကောင်းလို့ အမ်ဒီကလည်း တစ်ရက်တည့်နဲ့

www.burmeseclassic.com

ပြီးချင်တာ ချွတ်စရိတ်လည်း သက်သာရအောင်ဆိုပြီး မနေသာလို့ ဝင်ပြီးလက်စွမ်းပြလိုက်တာပါတဲ့”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ရဲ့မဲ့သွားသည်။

“အဲဒီလိုပဲ... ကိုယ့်နေရာကိုယ် မနေဘူး၊ စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိလွန်းလို့ အန်တီက စိတ်မချတာ၊ ပြီးတော့ မင်းသမီးလေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေးဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း... သမီးကို အန်တီက တာဝန်ပေးချင်လို့ ခေါ်တာ”

ထက်ကူကြွေစံ မျက်ဝန်းဝိုင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထားကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ပြုံးကာ...

“သိပ်လည်း လန့်မသွားနဲ့ဦး၊ ကြီးလေးတဲ့တာဝန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမိဒီ အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ အပြင်ထွက်တဲ့အခါ တိုင်း အန်တီဆီ ဖုန်းဆက်ပေးဖို့ပဲ”

ထက်ကူကြွေစံ၏စိတ်ထဲတော့ “ကျိုင်ပတ်ပြီ” ဟု တွေးကာ အရင်ဆက်ခံတော်ရီတွေလည်း သားအမိနှစ်ယောက်ကြား ညပ်ပြီးစဲ မြေဇာပင် ဖြစ်ကုန်ရတာများလားဟု တွေးမိသော်လည်း နီးရာခါး ကြောက်ရ၍ ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက သူ စုံစမ်းပြီးသရွေ့တော့ ထက်ကူကြွေစံ၏မိသားစုအနေအထားနှင့် နောက်ကြောင်းရှင်းသည်ကို သိထားသည်။ ထက်ကူကြွေစံသည် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ဂိုက်လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးကလည်း

အထက်တန်းပြဆရာ ဆရာမ ဖြစ်သဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် နေထိုင်ကြသူများဖြစ်သည်။ ငွေကြေးမချမ်းသာသော်လည်း စားနိုင်သောက်နိုင်ပြီး အကြွေးမရှိ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနက ပေးသော မြောက်ဒဂုံလိုနေရာ၌ ကိုယ်ပိုင်ခြံဝန်းနှင့် တိုက်အိမ်လေးတစ်လုံးတော့ ဆောက်ပြီး နေထိုင်သူများဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားအနေနှင့်ကလည်း ရိုးသားသော ဂုဏ်ထိက္ခာနှင့် မိန်းမချောတစ်ယောက်ကိုသာ ချွေးမအဖြစ် လိုချင်သည်။ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းဆိုသလို သားဖြစ်သူ ရှာဖွေသမျှ နည်းစိမ်ချမ်းသာဟူသမျှကို အလေအလွင့်မရှိ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိသူကိုသာ ချွေးမတော်ချင်သည်။

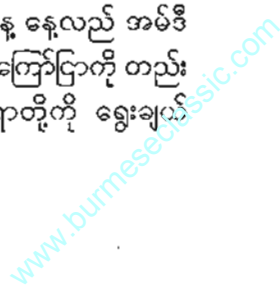
ထက်ကူကြွေစံ၌ မိမိလိုချင်သော အရည်အချင်းတွေ အကုန်ရှိသည်။

“မုန့်လည်း စားဦးလေ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားသည် ထက်ကူကြွေစံကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။ နာရီဝက်ခန့် စကားပြောဆိုကြည့်ပြီးနောက် ဒေါ်ခင်ခင်ထားနှင့် လမ်းခွဲခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထားက တက်သွားသည်အထိ ထက်ကူကြွေစံ လိုက်ပို့ပေးပြီးမှ ကုမ္ပဏီ၌ ပြန်ဝင်ခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့ ထက်ကူကြွေစံထံသို့ ဒါရိုက်တာကိုကျော်လံ၏ နီးဝင့်ဝါက ဖုန်းဆက်ပြောထားသဖြင့် ဒီကနေ့ နေ့လည် အမိဒီ အပြင်ထွက်သွားခြင်းသည် ကိုကျော်လံနှင့်အတူ ကြော်ငြာကို တည်းကြော်ချန် သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းနိုးရာရာတို့ကို ရွေးချယ်တော်မူ ဆက်စပ်ရန် ဖြစ်သည်။

ဒါကို ဒေါ်ခင်ခင်ထားကို အသိမပေးလိုက်ခြင်းအတွက်
သူ့အမှားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

သားအမိကြား ဝင်မဝတာ အကောင်းဆုံးသာ ဖြစ်သည့်
ဟု ခံယူလိုက်သည်။

ကြားဆိုလျှင် ဘယ်ကြားမှ မဝင်တာ အကောင်းဆုံးဖြ
သည်။

“မမ... ဘွားတော်ကြီးက ဘာတဲ့လဲ”

အလုပ်နေရာစားပွဲ ပြန်ရောက်တော့ သက်မာက မေး
သည်။ ထက်ဣန္ဒြေစံက စကားမရှုပ်စေရန်အတွက်... .

“မြို့ထဲ ရောက်လာရင်း ကော်ဖီသောက်ဖော် မရှိလို့ လှ
ခေါ်လိုက်တာပါ”

ဟုသာ ဖြေလိုက်လေသည်။

အခန်း(၁၄)

နောက်ပိုင်း ကြော်ငြာကိစ္စအတွက်ကို အမြန်ထွက်နိုင်ဖို့
အတွက် ထက်ဣန္ဒြေစံနှင့်ဒေါ်ကြင်ဆွေသာ လှုပ်ရှားကြသည်။

ယခုခေတ် ရုပ်သံလိုင်းမှန်သမျှတွင် ပါရန် ကြိုးစားကြလေ
အနစ်မကုန်မီ တစ်လမှစ၍ ကြော်ငြာက ရုပ်သံလိုင်းပေါင်းစုံ၌
လာလေသည်။

လှိုင်ထိပ်ထား ကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာ၏ သီချင်းသံ စာသား
တလေးတွေ ပါးစပ်ဖျား၌ ရေနန်းစားသည်ဆိုတော့ “ပေါ့ဟဲ့”

www.burmeseclassic.com

သွားလေသည်။

ထို့အတူ ကြော်ငြာနှင့် တွဲ၍ တက်သစ်စ မော်ဒယ် မင်္ဂလာသမီးလေး ပန်းနုရွှေစင်မှာလည်း အရောင်လက်ကာ တောက်ပသွားလေတော့သည်။

ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဝေါရီရီများ၌ ပန်းနုရွှေစင်ပုံချဉ် နေရာယူလာလေတော့သည်။

ဒါရိုက်တာ ကိုကျော်ဇံနှင့် တွဲ၍ ပန်းနုရွှေစင်ကိုပါ ကြော်ငြာရိုက်ကူးရန် ကမ်းလှမ်းခြင်း ခံရသလို ဗွီဒီယိုအတွက်ပါ စတင်ပြောဆိုလာကြလေပြီ။ အခြားဒါရိုက်တာများကလည်း “ပန်းနုရွှေစင်” ကို တိုက်ရိုက်ကမ်းလှမ်းလာသည်။

“သား... မိတ်ကပ်က လိမ်းတာကပဲ ကောင်းလို့လား မသိဘူး၊ မင်းသမီးလေးက လှလိုက်တာ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက တီဗွီမှ လွင့်ပြနေသော လှိုင်ထိပ်ထဲ ကြော်ငြာကို ကြည့်ပြီး ချီးကျူးလိုက်လေရာ အမ်ဒီဦးနေရောင် တွဲကနဲ ဖြစ်သွားပြီး မိခင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... မေမေက သား မိတ်ကပ်လိမ်းပေးတာ တယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးကာ သားဖြစ်သူ ကြည့်လိုက်လေသည်။ နောက်မှ...

“ဘာလဲ... သားက မေမေက အိမ်ထဲ နေလို့ ဘာမှမသိဘူး ထင်နေသလား၊ သားမိတ်ကပ်လိမ်းပေးတာလည်း မေမေသိတယ်၊ သား ဒီကြော်ငြာစရိတ်ကို ဘယ်လောက်သုံးလိုက်တာဆိုတာလည်း မေမေသိတယ်၊ သား အပြင်မှာ ဘာလုပ်နေတာဆိုတာကို မေမေ အကုန်သိတယ် သား၊ ခုဆို ကိုကျော်နဲ့ ဗွီဒီယို

တစ်ကားရိုက်ဖို့ ပြောဆိုနေတယ်မှတ်လား”

ဦးနေရောင် မိခင်ကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒါကတော့ သားကြောင့် ပျက်သွားရတဲ့ ဗွီဒီယိုကားမို့လို့ သားမှာ တာဝန်ရှိတယ် ထင်လို့ တာဝန်ယူလိုက်တာပါ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ဆိုင်မှု မလုပ်ပါဘူး၊ သားကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ပဲ လုပ်မှာပါ”

“ငွေက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ရင်ရှုပ်ရတယ်၊ မေမေကတော့ သားကို အဲဒီလောကနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်စေချင်ဘူး၊ သားမှာ အဲဒီလောကနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရန်သူနှစ်ယောက် ချီသွားပြီမှတ်လား”

“ဟင်... ဘယ်သူတွေလဲ”

ဦးနေရောင် အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရလေသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သားအသိဆုံးပါ၊ သားက မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတော့ မေမေ ပြောပြမယ်၊ မင်းသမီးမြိုင်နဲ့ မိတ်ကပ်ဆရာတို့လေ၊ သူတို့က သားကို အငြိုးထားပြီး သားဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းအောင် ပြောဆိုဖို့အတွက် ချောင်းနေမှာပဲ”

“ဒါကတော့ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွေ့ပါဘူး မေမေ”

“မေမေလည်း သားကို ယုံကြည်လို့ ဘာမှဝင်စားခြင်းမရှိဘူး၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စအတွက် ငါ့သား စွန့်လုပ်လိုက်တာပဲဆိုပြီး မင်းသမီးကို တိုယ်တိုင်မိတ်ကပ်လိမ်းပေးလိုက်တဲ့ကိစ္စလည်း ကြည့်နေလိုက်တယ်”

“ဒါကြောင့် ကြော်ငြာက ပေါက်သွားပြီမှတ်လား မေမေ”

“အေးပါ... ကြော်ငြာက ပေါက်လို့ ကုန်ပစ္စည်းတွေလည်း ချောင်းအားတက်လာတယ်၊ မင်းရဲ့ပီအေကလည်း မင်းကိုယ်စား နက်နာလွှဲလို့ရအောင် တော်တယ်ဆိုတော့ ကုမ္ပဏီကို ပစ်ထားပြီး

ရုပ်ရှင်နယ် ကူးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးရှိရင် ဖျက်ပစ်လိုက်ပါ။ မေမေ လုံးဝသဘောမတူဘူးနော်”

ဦးနေရောင် အကျပ်ရိုက်သွားသည်။ ကိုကျော်ဇံနှင့်ကော မင်းသမီး ပန်းနုရွှေစင်နှင့်ပါ ပြောပြီးဆိုပြီးသားဖြစ်နေသည်။

“သား စကားလွန်ထားပြီးသွားပြီ မေမေ၊ ဒီတစ်ကားပါပဲ။ ကိုကျော်က ဖေဖေလက်ထက်ထဲက ကြော်ငြာရိုက်ပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူး ကလည်း ရှိနေတယ်။ ဒီတစ်ကားကလည်း မြိုင်က သားကြောင့် လက်မခံလိုက်တဲ့ကား ဖြစ်နေတယ်။ ပြောပြီး ဇာတ်လမ်းဇာတ်ညွှန်း ကလည်း ကောင်းလို့ပါ မေမေ၊ သားကို ဒီတစ်ကားတော့ ခွင့်ပြုပါ မေမေ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား သက်ပြင်းချလိုက်လေတော့သည်။ သား ဖြစ်သူက ဒီလောက်အထိ တောင်းပန်နေတော့လည်း ခွင့်ပြုလိုက်ရ ပေတော့မည်။ ခွင့်မပြုဘူး တင်းခံထားတော့ မိမိကွယ်ရာမှာ ဆက် လုပ်နေလျှင် ပို၍ ဆိုးသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒါဖြင့် မေမေ့ကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ . . . ဘာကတိပေးရမှာလဲ”

“သား ဘယ်သူ့ကိုမှ မိတ်ကပ်မလိမ်းပေးရဘူး”

“ဟုတ်”

“နေဦး . . . မေမေ စကားမဆုံးသေးဘူး၊ မင်းသမီးတွေနဲ့ မရှုပ်ရဘူး၊ မော်ဒယ်တွေ မင်းသမီးတွေကို မေမေ့ချွေးမအဖြစ် လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ မေမေ့ကို ရှေးကျတယ်၊ ဒီတိအောက်တယ်၊ မော်ဒန်အောက်တယ်ပဲပြောပြော၊ မေမေကတော့ မေမေ့ချွေးမဆို ပညာတတ် ရုပ်ချောပြီး မင်းလုပ်ငန်းကိုလည်း မင်းနဲ့အတူ နားလည်

လုပ်ကိုင်နိုင်သူ၊ ပြီးတော့ အိမ်ရှင်မကောင်း မိခင်ကောင်း ဖြစ်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးပဲ ချွေးမတော်နိုင်မယ်”

ဦးနေရောင် မိခင်မပြောလည်း မိခင်စိတ်ကို နားလည်ပြီး သားဖြစ်သည်။ ဒီအချက်က သူ့စိတ်နှင့်လည်း တူနေသည်မို့ မဆိုင် မတွပင် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဒီအချက်ကတော့ သားနဲ့မေမေနဲ့ တူညီ တယ်။ ဒီအတွက် စိတ်သာချပါ မေမေ၊ ဒီကိစ္စက ဘဝတစ်သက်တာ လုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမို့ သားလည်း အလေးအနက်ထားပြီး မေမေ့ကို အသိပေးမှာပါ”

“အေးကွယ် . . . သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု၊ မေမေက လည်း သားဆန္ဒ မပါဘဲ ဇွတ်မစီစဉ်ခဲ့သလို သားကလည်း မေမေ့ ဆန္ဒမပါဘဲ မလုပ်ဘူးလို့ မေမေ စိတ်ချနေမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ မေမေ”

သားအမိနှစ်ယောက် သဘောတူညီချက်များနှင့် စကား လက်ဆုံကျခြင်းကို ဦးနေရောင်၏ဂျီအက်စ်အမ်ဖုန်းမှ ခေါ်သံထွက် ပေါ်လာသဖြင့် . . .

“ဒါဖြင့် သား ဖုန်းသွားပြောလိုက်တော့မယ်နော် မေမေ”
ဖုန်းစကင်န်ပေါ်က နာမည်က ပန်းနုရွှေစင် ဖြစ်နေသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အေး . . . အေး”

မိခင်က ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် သူ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းဆီ သို့ တက်ခဲ့ရင်း . . .

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို . . . ပြောပါ”

“ဦးနေ . . . မီးအသံ မမှတ်မိဘူးလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“မီး ဦးနေကို အရမ်းကျေးဇူးတင်နေတာ၊ ဦးနေကို လာကန်တော့ချင်တယ်”

“ဘာအတွက် ကျေးဇူးတင်ရတာလဲ”

“မေးနေရသေးလား . . . ဦးနေကြောင့် မီး စင်ပေါ်ရောက်သွားပြီလေ”

“ဒါက ညည်းအရည်အချင်းနဲ့ ညည်းရဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့်ပါလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . မီးကို လှိုင်ထိပ်ထားကြော်ငြာအတွက် ဦးနေ ရွေးခဲ့တာလေ၊ ဦးနေနဲ့ဦးကျော်ဟာ မီးဘဝကို မြေတောင်မြှောက်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်စစ်စစ်တွေပါ၊ ဦးကျော်ကိုတော့ ကန်တော့ပြီးပြီ၊ ဦးနေကိုပဲ ကန်တော့ဖို့ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒါ မီးကို အချိန်ပေးနိုင်မလား၊ ဘယ်ကိုလာရမလဲလို့”

ဦးနေရောင် တွေဝေသွားသည်။ မိခင်ကို စောစောကပင် ကတိတွေ ပေးထားသည်။

“ခုလိုပြောတာနဲ့တင် ကန်တော့ပြီးပြီလို့ ယူဆလိုက်တော့မယ်၊ တကူးတက မလုပ်နဲ့ မလာနဲ့၊ နောက် ညည်းကို ငါ ပရိုဂျက်ဆာလုပ်မယ့်ကားမှာ ညည်းကို မင်းသမီးတင်ဖို့ ကိုကျော်ကို ပြောထားပြီးပြီ၊ ညည်းကို ကိုကျော် ဆက်သွယ်လာပြီလား”

“ဟင့်အင်း . . . မီး အခုမှ အားပြီး ဖုန်းဖွင့်လိုက်တာ ပြီးတော့ ဦးနေဆီကို အရင်ဆုံး ဆက်တာ”

ဦးနေရောင် ရင်ထဲ တုန်ခနဲတုန်သွားသည်။ ပန်းနုရွှေစင်၏ ချွဲနဲ့ အသံသာလေးက သူ့၏ ရင်ခွန်နှုန်းကိုလည်း မြန်ဆန်စေ

သည်။

“ဦးနေ”

“အင်း . . . ပြော”

“ဦးနေကြောင့် မီးဘဝ ပြောင်းလဲသွားပြီ သိလား”

“အင်း . . . ဆိုပါဦး”

“ခုဆိုရင် မီး ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းနဲ့ ဖြစ်သွားပြီ၊ မီးကို ကြော်ငြာအတွက်ရော ဗွီဒီယိုကားတွေအတွက်ပါ ကမ်းလှမ်းပြီး စာချုပ်တွေ ချုပ်လာကြပြီ”

“ဒါဆိုရင် ကိုကျော် ရိုက်မယ့် ကျုပ်ကားအတွက် ညည်းအချိန်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ဟင် . . . ဘာလို့ မပေးနိုင်ရမှာလဲ၊ ပေးနိုင်တာပေါ့ . . . နဟာ မီးဘဝကို စင်တင်ပေးတဲ့ နံပါတ်တစ် စာရင်းဝင်ပဲဟာ၊ နဲ့ ဦးကျော်ဆိုတော့ မီးအတွက် အခက်အခဲ မရှိပါဘူး၊ ကျန်နဲ့က ကြော်ငြာတွေအတွက် စာချုပ်ချုပ်ပြီးသားလေ”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီကိစ္စနဲ့ကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့၊ ဘယ်လိုမှ မောင်နဲ့နော် ရွှေစင်၊ ငါမအားလို့ပါ”

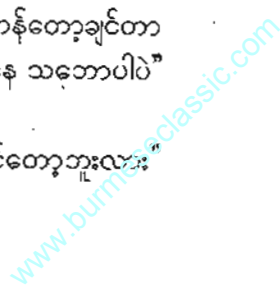
“မီးသဘောပေါက်ပါတယ်လေ . . . မီးအတွက် ဦးနေရဲ့ အိမ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့မှတ်လား”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးနေ တကယ်မအားလို့ပါကွယ်၊ ဒါတော့မှပဲ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့လိုက်ပေါ့ကွယ်”

“မီးက အလေးအနက် ထားပြီးတော့ကို ကန်တော့ချင်တာ ဒါပေမယ့်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ၊ ဦးနေ သဘောပါပဲ”

“မီး ဘာပြောစရာရှိသေးသလဲ”

“ဟော . . . ကြည့်၊ မီးနဲ့ စကားမပြောချင်တော့ဘူးလား”

“ဟာ... ဒီကလေးမ မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကိုင်း... ပြောစေ
ဗျာ”

ဦးနေရောင် ကုတင်ပေါ် လှဲချကာ နားထောင်နေလိုက်
သည်။ တိတိတာတာ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ အသံလေးနှင့် ပြောနေသော ပန်းနု
ရွှေစင်၏အသံကို ဥပေက္ခာပြုဖို့ နေနေသာသာ သောတရုံနှင့်ပင်
ရင်ဝယ် ကြည်နူးမှုတို့က ပျော်ဝင်စီးဆင်းလျက် ရှိချေတော့ပြီ။

အခန်း(၁၅)

“ဆရာ... ကျွန်မ ရောက်ပါပြီ”
ထက်ကူမြေစုံ စားပွဲရှေ့ ရပ်ကာ အသံပြုလိုက်သည်။
လက်တော့ကွန်ပျူတာ သုံးနေရာမှ ဦးနေရောင် ခေါင်း

ထက်ပြုံး...

“အေး... ငါ့ကို ဘလက်ခုံကော်ဖီတစ်ခွက် လုပ်ပေးပြီး
တိုင်ပင်စရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထက်ကုန်နှစ် ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ အမ်ဒီ၏အကြိုက်ကို သူ ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးပြီး အမ်ဒီရုံးခန်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့လေသည်။

အမ်ဒီက ဆိုဖာဆက်တီ၌ ထိုင်နေသဖြင့် ထက်ကုန်နှစ် လည်း ဆက်တီစားပွဲပေါ်သို့ ကော်ဖီခွက်ကို တင်ပေးလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထက်ကုန်နှစ် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာဆက်တီ၌ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“ကြော်ငြာအတွက် မင်းနဲ့ဒေါ်ကြင်ဆွေကို ကျေးဇူးတင် တယ်။ နှစ်လည်အစည်းအဝေးကျမှ ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်ပေးမယ်”

“အန်တီဒေါ်ကြင်ဆွေရဲ့အစွမ်းပါ။ . . ကျွန်မက ကူညီရုံပဲ ကူညီတာပါ”

“ဒေါ်ကြင်ဆွေက မင်းအစွမ်းလို့ ပြောတယ်။ ထားပါလေ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး တော်လို့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စကတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ လုပ်ရတော့မယ်”

“ဘာကိစ္စများပါလိမ့် ဆရာ”

“ငါ ကိုကျော်ပေးတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ဖတ်ပြီးသွားပြီ။ . . ကြိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ပရိုဂျက်ဆာ လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ချစ်ကြွံ ဆိုတဲ့ဇာတ်လမ်းလား ဆရာ”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်။ မင်းဆီပြီးပြီလား၊ ဖတ်ကော ဖတ် ပြီးပြီလား”

“ဖတ်တော့ မဖတ်ရပါဘူး။ မဝါ ပြောလို့၊ မြိုင်နဲ့ ပြောပြ သားကို မြိုင်က ဖျက်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ကားမှတ်လား ဆရာ”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်”

“မင်းသမီးဇာတ်ပဲ. . . မင်းသားနှစ်လက်နဲ့လို့ မဝါ ပြော တယ်။ မင်းသမီး အရေးကြီးတယ်။ ဆရာ စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“အင်း. . . ပန်းနုရွှေစင်နဲ့ပဲပေါ့”

ထက်ကုန်နှစ် ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ “ထိတ် စနဲ” စိုးရိမ်စိတ်က ဘာကြောင့်များ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါလိမ့်။

ထက်ကုန်နှစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးကာ အေးအေးစွာပင်. . . “ဟုတ်ကဲ့. . . ကောင်းပါတယ်”

“ကုမ္ပဏီငွေနဲ့ ရိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ ရိုက် ဒီငွေကို မင်းတာဝန်ယူပြီး ထုတ်ပေးရလိမ့်မယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ထုတ်ပေးဖို့ ခေါင်းစဉ်စာရင်းဇယားကအစ မင်း တာဝန်ယူ နိုင်မလား”

“ကျွန်မက ဆရာရဲ့အတွင်းရေးမှူးပဲ၊ ဆရာခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရမှာ ကျွန်မဝတ္တရားပါ ဆရာ”

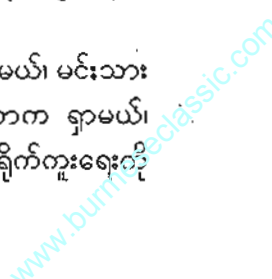
“ဒါက ကုမ္ပဏီနဲ့ မပတ်သက်တော့ မင်းအတွက် သီးခြား တာဝန် ပေးမှာပါ”

“ဒီအတွက် ကျွန်မ ကူညီတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာ မင်းလားတဲ့ တာဝန်မှန်သမျှကို ကျွန်မ ကျေပြန်စွာ လုပ်ဆောင် တာပါ ဆရာ”

“ဒါဖြင့် စာချုပ်တွေ အဆင်သင့် လုပ်ထားဖို့ လိုတယ်”

“စာချုပ်မှာ ဘာတွေထည့်ရိုက်ရမလဲ ဆရာ၊ ကိုကျော်နဲ့ ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ. . . မင်းသမီးကို ပန်းနုရွှေစင် သုံးမယ်။ မင်းသား ကို အခြားသရုပ်ဆောင်တွေကို ဒါရိုက်တာက ရှာမယ်။ ပရိုဂျက်ဆာနဲ့ ညှိနှိုင်းရမယ်။ ဒါရိုက်တာရဲ့ရိုက်ကူးရေးကို”

လုံးဝ ဝင်မထွက်ဖက်ဘူး၊ အဲ... ရုံးရင် ပရိုဂျက်ဆာကပဲ အရုံးခံမယ်
မြတ်ရင်တော့ ဒါရိုက်တာကို ပရိုဂျက်ဆာက တစ်ဝက်ပေးမယ်
လိုအပ်သောငွေကို ပရိုဂျက်ဆာရဲ့ပီအေအီမှာ စာရင်းဇယားနှင့်တူ
ထုတ်ယူရန် ဆိုတဲ့အချက်တွေပေါ့ကွာ၊ မင်းလုပ်တတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကိုကျော်က ဒါရိုက်တာကြေး မယူအ
ပေါ့”

“မယူဘူးလေ... ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းအတွက်ပါ မယူတာ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“မင်းကို မဝါက မပြောဘူးလား”

“မဝါနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာ ကြော်ငြာကိစ္စ
ကတည်းကပါ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ မဝါက စာရေးဆရာမ “ဝင့်” နေ
ချစ်ကြိုက်က သူ့ဝတ္ထု ကိုကျော်က ဇာတ်ညွှန်းရေးတာဆိုတော့ ဒီက
ပေါက်သွားရင် ပြီးရောဆိုပြီး စိတ်အားထက်သန်နေကြတာ”

“မြင့်ကို မခံချင်တာလည်း ပါမှာပါလေ၊ ပန်းနုရွှေ
ကံကောင်းဖို့ ဖြစ်လာတာပေါ့ ဆရာ၊ စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ တိ
ကျကျ လုပ်ပေးပါမယ်”

“ဗွီဒီယိုအတွက် သီးခြားငွေကို ဘဏ်စာရင်းတစ်ခု ဖွင့်
မယ်၊ ကုမ္ပဏီရဲ့စာရင်းနဲ့ မရောစေနဲ့၊ မင်းတော့ နည်းနည်းအထဲ
များမယ်နော်”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ စနစ်တကျ လုပ်ဆောင်စေ
မယ်”

“အိုကေ... ဒါဖြင့် ဒါပဲလေ၊ မင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချ
လွှဲထားလိုက်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ... စိတ်ချပါ”

“မင်းအရည်အချင်းကို ယုံကြည်လို့လည်း ငါ ဒီကားကို
ထက်ခံဖြစ်တာလည်း ပါ၊ပါတယ်၊ ဒါပါပဲလေ... မင်းသွားနိုင်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... ခွင့်ပြုပါ”

ထက်ကြူနှစ်သက် အမ်ဒီသောက်ပြီးသွားသော ကော်ဖီ
ခွက်ကိုပါ ယူပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ သီးသန့်လစာ အပိုရမည်ကိုလည်း မပျော်
နိုင်ဘဲ လေးလံလျက် ရှိချေသည်။

ဗွီဒီယိုကား အကြောင်းပြုပြီး အမ်ဒီတစ်ယောက် ဗွီဒီယို
ကားကူးရေးဆီသို့ ခြေဦးမလှည့်ဘူးဟု မပြောနိုင်ချေ။

အမ်ဒီ “ပန်းနုရွှေစင်” ကို မိတ်ကပ်လိမ်းပေးသည့်ကိစ္စ
အောင် ဘာလိုလို သတင်းတွေ ထွက်ခဲ့သော်လည်း အမ်ဒီနှင့် ပန်းနု

ရွှေစင်မှာ နှစ်ယောက်တည်း သွားလာခြင်း မရှိသဖြင့် သတင်းက
ကျယ်အပြန့် ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိဘဲ ခုနစ်ရက်အတွင်း

ထွက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။
သို့သော် ယခုတစ်ဖန် ဗွီဒီယိုကားနှင့် ထပ်မံဆက်နွယ်နေ

သည်ဆိုတော့...
ထက်ကြူနှစ်သက် သက်ပြင်းသာ ချလိုက်လေတော့သည်။ သူ့

နေနှင့် ဘာမှပြောပိုင်ခွင့်မှ မရှိလေဘဲ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၆)

ထက်ကူနှစ်စုံ ကြိုတင်မှန်းဆထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်လာလေပြီ။

ဒါရိုက်တာကိုကျော်ဇံနှင့်ကလည်း ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် အမိဒီ ဦးနေရောင်သည် ဦးကျော်ဇံနှင့်အတူ ရိုက်ကွင်းအချိန်ကုန်သည်က များလာသည်။

“ကုမ္ပဏီကိစ္စအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်ရင် ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်” ဟု ထက်ကူနှစ်စုံကိုတော့ မှာပြီးမှ ထွက်သွားတာပဲ။

ထို့ကြောင့် ထက်ကူနှစ်စုံမှာ အမိဒီကိုယ်စား ဆောင်ရွက်နိုင်သမျှတို့ကို ကိုယ်စားဆောင်ရွက်ပေးရလေသည်။

သို့သော် သူ အမိဒီကိုယ်စား ဘာဆောင်ရွက်ရွက် အမိဒီအပိုင် ဒေါ်ခင်ခင်ထားကို လှမ်း၍တိုင်ပင်ပြီးမှ အသိပေးပြီးမှ လုပ်ဆောင်လေ့ရှိသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ထက်ကူနှစ်စုံ၏လုပ်ရည်ကိုင်ရည်များကို သဘောအကျကြီးကျလျက်ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီသို့လည်း မကြာခဏ လာရောက်ပြီး ထက်ကူနှစ်စုံနှင့် စကားပြောလေ့ရှိသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားစိတ်ထဲ ထက်ကူနှစ်စုံကို ကြည့်ပြီး ချွေးမိသော်ချင်သောစိတ်က ခိုင်မြဲသည်ထက် ခိုင်မြဲလာလေသည်။

ဒါ့အပြင် ဝန်ထမ်းပိုင်းများကလည်း ထက်ကူနှစ်စုံကို အလေးထားသက်သဘောကျကာ ချစ်ခင်ကြသည်။ ဆက်ဆံရေး ကောင်းသည်။ ပြေပြစ်သည်။ ရာထူးကြီးကြီးငယ်ငယ် “မထက်” ရေထက်ထက်” ရေနှင့် တရင်းတနီး ဆက်ဆံကာ တလေးတစားနှင့် ဆက်ဆံကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဟောင်းရှိ ဆိုင်နှင့် စက်ရုံရှိ ဝန်ထမ်းများက ထက်ကူနှစ်စုံကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြသည်။ ထက်ကူနှစ်စုံ

သဘာဝန်များကို အမိဒီပေးသကဲ့သို့ သဘောထားကာ ဆက်ဆံကြသဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထား သဘောအကျကြီး ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထက်ကူနှစ်စုံနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေကြည့်လေလေ၊ ထက်ကူနှစ်စုံ အရည်အချင်းတွေ တွေ့လာလေလေဖြစ်ပြီး ဒေါ်ခင်ခင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပင် ချလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

တနင်္ဂနွေနေ့ ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်တစ်ရက်၌ ထက်ကူကြွေစံထို ကြိုတင်ပြောမထားဘဲ ထက်ကူကြွေစံ အိမ်သို့ ရောက်ချသွားလိုက် သည်။

ခြံဝန်းအတွင်းဝယ် သစ်ခွရုံနှင့် စံပယ် နှင်းဆီ ဆလတ် ဇီဝဝါ သနပ်ခါးပန်း ယုဇနပန်းနံ့တို့ဖြင့် သင်းယုံမွှေးကြိုင်နေသလို မြက်ပင်ပေါင်းပင်မရှိ ရှင်းလင်းနေသည်။

အသက်(၅၀)အရွယ် အသားညိုညိုနှင့် လူကြီးတစ် ယောက်က ပန်းပင်ရေလောင်းနေသည်။

သူ့ကားဟွန်းသံ ပေးလိုက်သည်နှင့် ရေပိုက်ကို ချလိုက်ပြီး ခြံတံခါးနား ရပ်ကာ လှမ်းကြည့်သဖြင့် . . .

“ဒါ ထက်ကူကြွေစံတို့အိမ်ပါလား။”

“ဪ . . . ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သမီးရှိပါတယ်၊ ကား နှစ်စီး ဝင်လို့ရပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ ပြောဆိုရင်း ခြံတံခါးကို တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပေးလေသည်။

“ရပါတယ် . . . ကျွန်မ ဆင်းလျှောက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ခြံထဲ လမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့လေသည်။ ခြံက ပေ(၈၀)၊ ပေ(၆၀)ခန့် ရှိသည်မို့ ပန်းခြံစိုက်ခင်းကို သေသေ ချာချာလေး လုပ်ထားနိုင်ပုံ ရသည်။ နောက်ဖက်ပိုင်းတွင် ချဉ်ပေါင်၊ ရုံးပတီ၊ ငရုတ်၊ ခရမ်းချဉ် စသော ရာသီသီးနှံလေးများလည်း စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သမီးရေ . . . ဧည့်သည်လာတယ်၊ ကြွပါခင်ဗျာ”

ရေဘုံတိုင်ခေါင်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်ခင်ခင်ထားကို ဖိတ်ခေါ် လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏ ဒရိုင်ဘာ မောင်နီက လမ်းဆောင် ခြင်းတောင်းကို မယူလာပေးသည်။

ထက်ကူကြွေစံ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ အိမ်နေရင်း နည်းသားဂါဝန်လေးနှင့် ကျောတစ်ဝက် ဆံပင်ကို ဘီးကုတ်လေးနှင့် ဆေးဆေးထားပြီး ဖားလျှားလေး ချထားသည်။ ခေါင်းလျှော်ထားဟန် သူသည်။ သနပ်ခါးရေကျလေးနှင့် ပါးကွက်လေးပင် ကွက်ထားသေး သည်။

“ဟာ . . . အန်တီ”

သူ့ကို မြင်တော့ တအံ့တဩနှင့် ပြေးလာပြီး တွဲကာ ကြို ဆွေသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ကျွန်းဆက်တီတစ်စုံ ရှိသည်။ ကျွန်းစားပွဲပေါ် ၌လည်း အလှပန်းအိုးနှင့်ပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ ရှိနေလေသည်။ နေ့ကုန်ထဲ၌ စာအုပ်နှင့် ဆုတ်ဆိပ်များစွာတို့ ရှိနေလေသည်။ နံရံ၌ မီးခိုးကားတစ်ချပ်နှင့် ထက်ကူကြွေစံ မိဘနှစ်ပါးပုံနှင့် ထက်ကူကြွေစံ ထံ့ယူစဉ်က မိသားစု ရိုက်ထားသောပုံသာ ရှိသည်။

“ထိုင်ပါ အန်တီ”

“ဖေဖေ ထိုင်ပါဦး၊ ဒါ သမီးတို့ ကုမ္ပဏီပိတ်ရှင် သူဌေးပါ” ဒေါ်ခင်ခင်ထားကိုလည်း . . .

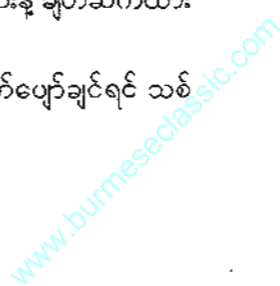
“အန်တီ . . . သမီးရဲ့အဖေ ဦးအောင်စံပါ၊ ဆေးပင်စင်

သူပြီး အိမ်စောင့်ပြီး သစ်ခွစိုက်တဲ့တာဝန်ပဲ ယူထားတယ်”

“သစ်ခွတွေက ရောင်းရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘွဲ့ယူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တို့အတွက်ဆို လာ ဝယ်ကြပါတယ်၊ အလှပြင်ဆိုင်တော်တော်များများနဲ့ ချိတ်ဆက်ထား ပါတယ်”

“ကောင်းတယ် ဦးအောင်စံ၊ တစ်သက်ပျော်ချင်ရင် သစ် ဖင်စိုက် ဆိုတဲ့စကား ရှိနေတယ်မှတ်လား”

အိမ်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ ဓါတ်ပုံထဲတစ်
သို့မို့ ထက်ကူကြွေစံ မိခင်မှန်း မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုဘဲ သိလိုက်
လေသည်။

“ကျွန်မမေမေ ဒေါ်မိုးအေးပါ အန်တီ”

ဒေါ်မိုးအေးက လက်ထဲ တစ်ပါတည်း ယူလာသော ရေ
နွေးကြမ်းဗန်းကို စားပွဲပေါ်၌ အသာတင်ပေးရင်း . . .

“အစ်မကြီးအကြောင်း သမီးက အမြဲတမ်း ပြောပြလို့
အစ်မကြီးနာမည်နဲ့ ရင်းနှီးနေတာ ကြာပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက်
ဘုရားရှိခိုးတိုင်းလည်း မေတ္တာပို့သပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ထင်ပါတယ်၊ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဖြစ်ပြီး
ကျွန်မက မလာဘဲကို မနေနိုင်ဘဲ ရောက်လာရတာပေါ့ရှင်”

“ရောက်လာမှတော့ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါ အစ်မကြီးရယ်၊
ကျွန်မတို့မိသားစုက တနင်္ဂနွေနေ့လေးမှာမှ နေ့လည်စာကို စုစုစည်း
စည်း စားရတော့ တစ်ပတ်တစ်မျိုး လုပ်စားလေ့ရှိတယ်၊ ဒီနေ့တော့
ပဲထမင်း ချက်တယ်၊ သမီး သွားပြင်တော့”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား တမင် အင်ကွာရီ(စုံစမ်းရေး) လုပ်ကာ
ကွင်းဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့သောမိန်းကလေးများသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့
ကျော့ကျော့မော့မော့လေး ပြင်ဆင်တတ်ပြီး အိမ်ကိုတော့ ကြွက်
သိုက်လို ပွရွပ်ထားတတ်သည်။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် နေတတ်ကြ
သည်။ ဤသည်ကို ရှေးအဆက်ဆက်ကတည်းက အဘွားတို့ ပြော
ကြသည့် “မျက်နှာသနပ်ခါး ပေါင်သေးကြောင်း” ဟူသော မိန်းက
လေးမျိုးဖြစ်သည်။ ဒါမျိုးတော့ ချွေးမ၊မတော်ချင်နဲ့ဟုလည်း ဆုံးမ

ထားသည်။ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောစကားကတော့ အစုံပါပဲ။ ထိုစံချိန်
ခံညွှန်းများနှင့် ကိုက်ညီကာ ရွေးလျှင်တော့ သူ့သား မိန်းမရနိုင်ပါ
လေး၊ တွေးခဲ့ကာ ရင်မော့ခဲ့ရသမျှ ထက်ကူကြွေစံကို တွေ့တော့မှ
အသက်ရှူချောင်ကာ အမြင်ပါ ထင်လင်းခဲ့သည်။

“ညီမက ကျောင်းဆရာမဆိုတော့ ကျူရှင်တွေဘာတွေ
တော့ ရှိမှာပေါ့”

“လက်နိုင်ခြေနိုင် နှစ်ဝိုင်းလောက်တော့ ပြပါတယ်၊ အိမ်
က လူကြီးက ဂေါက်ရောဂါဆိုတော့ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း
ပေးထားလို့ကလည်း မဖြစ်တော့ သားအမိသုံးယောက်က ဂျူတီချိန်
တွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြရတာ၊ ဒီနေ့ဆို သားငယ်က အပြင်ကျူရှင်တွေ
နဲ့ လုံးပန်းနေရတော့ တစ်နေ့လုံး မအားရှာဘူး၊ ဒါပေမယ့် တအောင့်
နေ ပြန်လာပြီး နေ့လည်စာတော့ ပြန်လာစားတယ်”

ဒေါ်မိုးအေးက ရှင်းပြလေသည်။

“မိသားစုက တက်ညီလက်ညီ ရှိတော့လည်း ပြီးသွားတာ
ပေါ့”

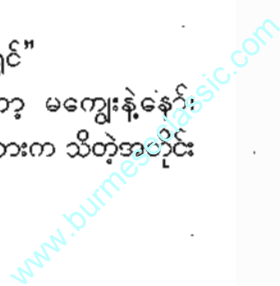
“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မကြီး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့သားသမီး နှစ်
ယောက်စလုံးက လိမ္မာရေးခြား ရှိကြပါတယ်၊ မိဘအပေါ်လည်း
ဆီတတ်ကြတယ်”

“လက်ဦးဆရာတွေကလည်း တော်ကြတာကိုးကွယ်”

စကားတပြောပြောနှင့် ရှိနေကြစဉ် ထက်ကူကြွေစံက ဧည့်
သည် ဝင်လာပြီး . . .

“အန်တီ ထမင်းသုံးဆောင်ဖို့ ကြပါရှင်”

“အန်တီကို တစ်ယောက်တည်းတော့ မကျွေးနဲ့နော်၊
အန်တီလည်း အများနဲ့မှ လက်ဆုံစားချင်တာ၊ သားက သိတဲ့အတိုင်း

ပဲ အခုဆို ညစာတောင် လက်ဆုံစားဖို့ မနည်းဖမ်းနေရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ. . . စီစဉ်ထားပါတယ်”

ထက်ကြွနေစံက ဒေါ်ခင်ခင်ထား၏အထီးကျန်နေမှုကို နားလည်သဖြင့် တမင်စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြွပါ အစ်မကြီး၊ ကြိုတင်သာ သိရင် အစ်မကြီး ကြိုက် တတ်တာတွေ မေးပြီး စီစဉ်ထားပါတယ်”

ခြောက်ယောက်ထိုင် ထမင်းစားပွဲဝယ် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လေး ပြင်ဆင်ထားသည်။ ထမင်းစားခန်းလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေ သည်။

“သားလေး သီဟစံကဲ့၊ မနက်ကျူရှင်နှစ်ဝိုင်း သင်ပြီး နေ့လည်ထမင်းစား ပြန်လာနားတာ၊ ပြီးရင် ပြန်ထွက်မယ်”

သီဟစံက ယပ်ခတ်ပေးနေရာမှ ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်ဂါရဝ ပြုလေသည်။

“သူလည်း လူချောလေးပဲ”

ပဲထမင်း ဆိတ်သားဟင်းနှင့် ကြက်သားဟင်း၊ ငပိ၊ ဘာလ ချောင်ကြော်၊ အချဉ်သုတ်၊ အစိမ်းကြော်နှင့် ချဉ်ပေါင်ဖြူဟင်းချို ဖြစ်သည်။

“တကယ့်အလှူဟင်းလိုပါပဲလား”

“လှူဆို တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းတော့ ဒီနားက ဘုန်းကြီးကျောင်း ကို ရာသက်ပန် ဆွမ်းချိုင့်ပို့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့လိုနေ့မျိုးတော့ ဟင်းကြီးနှစ်မယ်လောက်တော့ အမြဲပါပါတယ်”

“သာဓု. . . သာဓု. . . သာဓုပါကွယ်၊ ကျွန်မတော့ ဒီ မိသားစုလေးကို ကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ”

“သုံးဆောင်ပါ အစ်မကြီး၊ အစ်မကြီးတို့ ကျွေးထားတဲ့

ထမင်းဟင်းတွေပါပဲ၊ အမြဲတမ်း မေတ္တာပို့ပါတယ်၊ သမီးအလုပ်နှင့် ဆိုတော့ ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ထမင်းရှင်ပါပဲ”

“အို. . . မဟုတ်တာရှင်၊ ကျွန်မတို့ကလည်း သမီး ထက် ထက်ဆီက ဉာဏ်အား လုပ်အားတွေကို ရယူထားတာပဲ၊ ကုမ္ပဏီ အတွက် သမီးရဲ့စွမ်းဆောင်ရည်တွေဟာ များပါတယ်၊ ဪ. . . သားလေးကော ဝင်စားလေကွယ်”

သီဟစံက ဝင်မစားသေးဘဲ ယပ်ခပ်ပေးရင်း လိုအပ်သော တင်းများကို ဖြည့်ပေးရန် အသင့်နေနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ပြောလိုက်လေရာ. . .

“သားက ဆပ်ပလိုင်း လုပ်ပေးမလို့ပါ အန်တီ၊ ပြီးမှ အန်တီ ဒေဒိုင်ဘာနဲ့ စားပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာကွယ်”

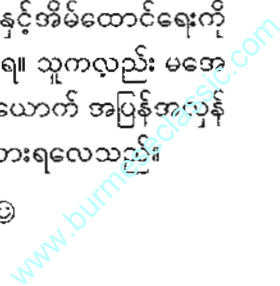
ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ဘယ်လိုပြောပြော သီဟစံက ပြုံးပြီး လေးနှင့် ငြင်းဆန်လေသည်။

အချို့ပွဲများကိုလည်း ပြင်ဆင်ရင်း ဧည့်ခန်းစားပွဲ၌ အဆင် သင့် တင်ထားပေးရင်း အုပ်ဆောင်းလေးနှင့် ဖုံးအုပ်ထားလေ သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားရင်ထဲ၌ ပီတိတွေ ဖြစ်တည်ကာ ချက်ချင်း ဝင် သမီးတောင်းကာ နားဖောက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်သော်လည်း ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

သားတော်မောင် လူဂ္ဂစာ အချစ်နှင့်အိမ်ထောင်ရေးကို ဩသဘော မပါတဲ အတင်းအကျပ် မစီစဉ်ရ။ သူကလည်း မအေ ဩသဘောမတူတဲ့မိန်းမ မယူဟု သားအမိနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြုထားသော ကတိရှိနေသဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားရလေသည်။

“သားတော်မောင် လူဂ္ဂစာ အချစ်နှင့်အိမ်ထောင်ရေးကို ဩသဘော မပါတဲ အတင်းအကျပ် မစီစဉ်ရ။ သူကလည်း မအေ ဩသဘောမတူတဲ့မိန်းမ မယူဟု သားအမိနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြုထားသော ကတိရှိနေသဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားရလေသည်။

“ထဲထဲမင်း မစားတာ ကြာလို့လား မသိပါဘူးကွယ်၊ ခံတွင်း တွေ့လိုက်တာ၊ ဆိတ်သားက အဖြူနုပေမယ့် အိပြီး မွှေးကြိုင်နေ တာပဲ. . . ဘယ်သူ့လက်ရာလဲ”

“သမီးလက်ရာပါ အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်မက သမီး မအား တဲ့အခါမှပဲ မီးဖိုချောင် တာဝန်ယူပေးရတာ”

“မေမေ သင်ထားပေးလို့ သမီးတတ်တာပါ”

ဒေါ်စိုးအေးနှင့်က မိန်းမသားချင်းပို့ ထင်ပါသည်။ စကား ကို ရေပက်မဝင် ပြောဖြစ်ကြသော်လည်း ဦးအောင်စံကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခပ်အေးအေးပင် ရှိသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးချိန်တွင် မြန်မာပီပီ ထန်းလျက်ခဲ ပန်းကန်နှင့် လက်ဖက်အစ်ကလေးက ပါရိုပြုံး ပန်းသီးပန်းကန် ပန်းသီးစိတ်ပန်းကန်ကို တစ်ယောက်စာစီ ပန်းကန်လေးနှင့် ပြင်ဆင်ထားပေးသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထား သဘောကျနေမိပြန်သည်။ သူတို့ အချို့ပွဲ စားရင်း စကားကောင်းနေချိန်၌ သီဟစံက နောက်ဖေးပေါက်မှ နေ၍ သူ ဒရိုင်ဘာမောင်နီကို ရအောင်ခေါ်ပြီး ထမင်းစားခန်း၌ နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားနေကြလေသည်။

အဆင့်အတန်း မခွဲခြား စေတနာ ထားတတ်ကြောင်း လည်း တွေ့ရသဖြင့် သူ စိတ်ထဲ ကြိုက်၍ အမှတ်ပေးမိပြန်သည်။

ပြန်ခါနီးတော့. . .

“သားသီဟစံက မြို့ထဲဘက် သွားမှာဆို၊ အန်တီ ကားနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလားကွယ်၊ အန်တီ ဝင်ပို့ပေးခဲ့မယ်”

“မြို့ထဲ သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ဒီမြောက်ဒဂုံထဲက အိမ်မို့လို့ ကျွန်တော် စက်ဘီးနဲ့ပဲ သွားပါတယ်. . . ကျေးဇူးတင်ပါ

တယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ဦးအောင်စံ စကားဝိုင်းက ပျောက်သွားပြီး ပြန်မည် ဆိုတော့မှ ကားအထိ ပို့ဆောင်ပေးသည်။ ကားထဲတွင် နှင်းဆီပန်း စည်းနှင့် သစ်ခွ(၃-၄)ခက်ကို ပလတ်စတစ် လေမှုတ်ထည့်ထားပေး သည်ကို တွေ့လိုက်ရာ. . .

“ဟာ. . . ဦးအောင်စံတို့က ဒုက္ခရွာပြန်ပြီ၊ ရပါတယ်. . . ခရောင်းပါ၊ ရောင်းဖို့ထားပါ”

“ကျွန်တော် သစ်ခွရောင်းတာလည်း လျှာတန်းဖို့အတွက်ပါ၊ သမီးအလုပ်ရှင်ကို ပေးခွင့်ရတာလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် တူသိုလ်ထူးလို့ပါပဲခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကုသိုလ်လိုရအောင် ကျွန်မကလည်း ဘုရားလှပေး ပါ့မယ်၊ ကိုင်း. . . အားလုံးခွင့်ပြုကြဦးနော်၊ နောက်တစ်ခါဆို သားပါ ခေါ်ပြီး လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား အရိပ်အငွေ့ စကားဦးကို သန်းခွဲပြီး တားထွက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ကျန်ရစ်သူများကို လက်ပြန်ဆက် ခင်း ကားနှင့်သာ လိုက်ပါလာခဲ့ရလေသည်။ စိတ်အာရုံထဲတော့ ထက်ဣန္ဒြေစံတို့၏မိသားစုပုံရိပ်ကိုသာ တစ်လည်လည် မြင်ယောင် နေမိလေတော့သည်။

အခန်း(၁၇)

“မေမေကလည်းဗျာ... ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ဟဲ့... ငါ့ဖာသာငါ တမင်သွားကြည့်တာ ဘာဖြစ်သလဲ အပြင်ပန်း အပေါ်ယံအလုပ်လား၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်က အပြင် အလုပ်မှာပဲ ကောင်းတာလား၊ အိမ်အလုပ်ကော လုပ်တတ်ရဲ့လား လို့ တမင်သွားကြည့်တာ... ဘာဖြစ်သလဲ”

ဦးနေရောင် မျက်လုံးအပြူးသား ဖြစ်သွားရလေသည်။ မိခင်က သူ့ကို ရန်မလိုစဖူး ရန်လိုနေလေပြီ။ ဗွီဒီယိုဇာတ်ကားအတွက် သူ ရိုက်ကွင်း၌ အချိန်ကုန်တတ်

သည်ကို သဘောမတွေ့တာပဲ ဖြစ်မည်။

“သွားကြည့်တော့ ဘာတွေ့သလဲ”

“ဘာတွေ့ရမှာလဲ... သဘောကျစရာတွေ့ချည်းပဲ တွေ့လို့ မေမေတော့ ထက်ထက်ကို လုံးဝလက်မလွှတ်ချင်တော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ဦးနေရောင် မျက်မှောင်ကျူသွားလေသည်။ မိခင်က ချွေးမတော်ချင်နေသည့် သဘောလားဟု မေးလည်း မမေးရဲ၊ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေ။ အစက မိခင်မှန်းခဲ့သော ချွေးမလောင်းတွေက ထိတ်ထိတ်ကြဲတွေ့ချည်းပဲမို့။ သို့သော် မိခင်၏နောက်ဆက်တွဲ စကားကြောင့် ဦးနေရောင်မှာ ရင်တွင်း ဘုရားတောင် တ၊မိလိုက်လေတော့သည်။

“ထက်ထက်ကို မေမေ သမီးတော်ချင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုရင် မင်းနဲ့တောင် လဲလိုက်ချင်သေးတယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ... ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သားဆိုတာ အမေနဲ့ တိုးတိုးဖော်မှ မရတာ၊ ခုကြည့်စမ်း၊ ဘုမ္မဇာတိစွဲဆိုလည်း ဒင်းကလေးက လိမ္မာတော့ မင်းက မျက်နှာလွဲထားပေမယ့် ပါဝါမသုံးဘူး၊ ငါ့ကို လှမ်းတိုင်ပင်ပြီးဖြစ်ဖြစ် အသိပေးပြီးတော့မှဖြစ်ဖြစ် လုပ်တယ်၊ မင်းလို ယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက်တန်းတူ သူ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်သွားနိုင်တယ်”

“ဒါ သားတစ်ယောက်ထဲ ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးထားတဲ့ မိန်းကလေးလေ မေမေ၊ ဒါလည်း ထည့်ပြောပါဦး”

မိခင်က သူ့အား မျက်စောင်းဝင့်ပြီး...

“မင်းက ဦးနှောက်နဲ့ပဲ ရွေးတာလား၊ နှလုံးသားနဲ့တော့ မရွေးတော့ဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“ဗျာ”

ဦးနေရောင် ရင်ထဲ ထိတ်ကန် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ နှလုံး သားကို ကယျာကယာ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်သည်။
ဟင် . . . သူ့နှလုံးသား၌ ပန်းနုရွှေစင်၏ အရိပ်က ငြိတွယ် နေပါလား။

ငယ်ဂုဏ်လေးနှင့် ဟိတ်ဟန်မရှိ မာနမရှိ ဝိဘိကလေး တစ်ဦးလို သူ့အား “ဦးနေ . . . ဦးနေ” နှင့် တွယ်ကပ်နေတတ်သည်။
ငယ်မူငယ်သွေးလေးမို့ အပြစ်ကင်းစင်ကာ အစွမ်းကုန် လှပြီး ချစ်စရာ ဖျစ်ညစ်ချင်စရာကောင်းအောင် အသည်းယားနေ မိသည်။

ဒါ အချစ်လား . . . ဟဲ့။

ဦးနေရောင်က ပန်းနုရွှေစင်ကို သဘောကျကာ ဆန်းစစ် နေချိန်၌ တည်ငြိမ်သော အလှပိုင်ရှင် ထက်ကုန်ကြွေစံက ပျောက်ကွယ် နေခဲ့သည်။

ကုန်ကြွေသိက္ခာကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် အလုပ်ကိစ္စကလွဲပြီး အပို စကားမပြောသော မာနသခင် ထက်ကုန်ကြွေစံနှင့် ပန်းနုရွှေစင်မှာ အတွာကြီးကွာ၊ အခြားနားကြီး ခြားနားလျက်ရှိသည်။

အသက်အားဖြစ်လည်း အစိတ်ကျော်နှင့် ဆယ့်ကိုးနှစ် ကွာခြားပြန်သည်။

အရွယ်တော် အစိတ်တိုင်းလာလို့ပဲ ထက်ကုန်ကြွေစံသည် ကုန်ကြွေကြီးတစ်ခွဲသား ဖြစ်နေလေရောသလားမသိ။

ဒါမှမဟုတ် ပညတ်သွားရာ ဓါတ်သက်ပါနေလေရောလား မသိ။ သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခါစေပုံခြင်းကတော့ မတူညီပေ။

“အမလေး . . . အမလေး . . . ဝေးငိုငိုနေလိုက်တာ။

အနားမှာ မေမေရှိတာလည်း သတိပြုပါဦး၊ ပြီးတော့ မေးတာလည်း ပြောပါဦး”

ဦးနေရောင် ပျံ့လွင့်သွားသော အာရုံ ပျက်ပြယ်သွားပြီး တစ်ရယ်ကလေး ရယ်ကာ . . .

“အဟဲ . . . မေမေကလည်း မလောပါနဲ့၊ လက်ဖက် အောင်း စားချင် ပလောင် တောင်တက်နေ့တယ်ဆို၊ သားအတွက် နိုင်ထောင်ရေးဟာ တစ်သက်တာအရေးမို့ ဦးနှောက်ရော နှလုံး သားပါ နှစ်ခုလုံးနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပါရစေ”

မိခင်က ထက်ကုန်ကြွေစံသို့ အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ရာက ထမင်း စားခဲ့ကြောင်း မိသားစုများမှာ သဘောထား ပြည့်ဝကြောင်း၊ မိမိမှာလည်း တကယ့်ကို အိမ်ရှင်မကောင်း၏လက်ရာမို့ တောက် နှောင်နေကြောင်း ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း ထုတ်လေတော့သည်။

ဦးနေရောင်က . . .

“သားခေါင်းထဲမှာလည်း သူ့ရိုနေပါတယ်၊ နှလုံးသားထဲမှာ မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်နေသေးလို့ပါ။ အခုတော့ အလုပ်များ သေးလို့”

“ဘာအလုပ်လဲ . . . ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို ထက်ထက်ကိုပဲ လွှဲ ပြီးတော့များ . . . ဟွန်း၊ မင်းရဲ့မင်းသမီးအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေ သည် ပြောပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ၊ သားက အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရင် အောင်မြင်မှ ကျေနပ်တာမှတ်လား . . . ဒါကြောင့်ပါ။ ကိုကျော်နဲ့ မင်းချင်း ဦးနှောက်ချင်း ပေါင်းပြီး အကောင်အထည်ဖော်တဲ့ အသားပါ”

“အေးပါ . . . ထားပါတော့၊ လှိုင်ထိပ်ထားဟာ အလုပ်ကို

အခန်း(၅၈)

ဗိုလ်ချုပ်ဈေး “ဈေးရောင်းပွဲတော်” မှာ ပစ္စည်းဟောင်းတွေ ဒစ်စကောင့် လျှော့ဈေးဖြင့် ချရောင်းကြရာ လှိုင်ထိပ်ထား အလှကုန်ပစ္စည်းများ အလွန်အဝယ်လိုက်လေသည်။

ထိုဈေးရောင်းပွဲတော်သို့ အမ်ဒီက လုံးဝခြေဦးမလှည့်သဖြင့် အမ်ဒီကိုယ်စား ထက်ကူနှစ်ကပင် ဂရုတစိုက်နှင့် ညွှန်ကြားချက်တွေ ပေးပြီး ဒီဇိုင်းဟောင်းများကို ကုန်သလောက်နီးပါး ဖြစ်အောင် ရောင်းချနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဈေးရောင်းပွဲတော်ပြီးချိန်၌ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိ ဆိုင်ခန်းအား

ပစ္စည်းဒီဇိုင်းသစ်များကို ခင်းကျင်းပြသပုံကအစ ဒီဇိုင်းသစ် ပုံစံသစ်များနှင့် ကြောငြာပစ္စည်းများ ထင်ရှားစေရန် ပြင်ဆင်မွမ်းမံရောင်းချစေသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကို လာကြည့်ပြီး သဘောကျကြီး ကျလျက်ရှိလေသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက အရောင်းမန်နေဂျာကို ချီးကျူးသောအခါ အရောင်းမန်နေဂျာက . . .

“ကွန်မက် မချီးကျူးပါနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဒီလိုအကြံဉာဏ်တွေက ထက်ရဲ့အကြံပေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကွန်ပျူတာနဲ့ ဒီဇိုင်းပုံတွေ ပြုလုပ်တာမို့ မထက်ကိုသာ ချီးကျူးပါ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ရင်ထဲ၌ ကျေနပ်လျက်ရှိရပြန်သည်။ စက်ရုံရောက်လည်း မထက်၏ အကြံဉာဏ်ကြောင့်။ အရောင်းဆိုင်လည်း မထက်အကြံပေး၊ ကုမ္ပဏီမှာလည်း မထက်ထက်နှင့်။

ထက်ကူနှစ်ကသည် လှိုင်ထိပ်ထား ဝန်ထမ်းများ၏ ချစ်ခင်နှစ်ခြိုက် အားထားယုံကြည်မှုကို အချိန်တိုကာလအတွင်း ရရှိထားကြောင်း သုံးသပ်မိလာလေလေ ထက်ကူနှစ်ကကို လုံးဝလက်မလွှတ်နိုင်လေ ဖြစ်မိလေသည်။

တပြိုင်နက်ဆိုသလို စိတ်ထဲ၌ သားဖြစ်သူကို ယုံကြည်မှုအားနည်းလာခဲ့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗွီဒီယိုကားတစ်ကားအတွက် ငွေဖြစ်သူက ပရိုဂျက်ဆာ လုပ်လာသည်နှင့် ကုမ္ပဏီကို လုံးဝ ထက်ကူနှစ်က လက်ထဲ ဝကွက်အပ်ထားပြီး ဗွီဒီယိုရိုက်ကွင်း၌သာ အချိန်အကုန်အစင်ဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ သားဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှု

www.burmeseclassic.com

များနှင့် စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ပူပန်နေရလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ပူပန်မှုကို ဥပေက္ခာမပြုနိုင်သည့်အဆုံး သထုံသာရာ သက်သာကြောင်း ရရန် ထက်ကြွနှစ်နှင့် နေ့လည်စာလာစား၊ တစ်ခါတစ်ရံ ချိန်းဆိုပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဟောင်း အရောင်ဆိုင်နှင့် စက်ရုံသို့ ထက်ကြွနှစ်နှင့်အတူ လိုက်ပါပြီး ထက်ကြွနှစ်အလုပ်လုပ်ပုံတို့ကို အကဲခတ်ရင်း အားပေးရင်း လိုက်ပါ အင်အားဖြည့်ပေးလေ့ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် လှိုင်ထိပ်ထား၏အမိဒီ ဦးနေရောင်မှာ ရိုက်ကွင်း၌ အချိန်ကုန်နေလေသည်။

မင်းသားခေတ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မင်းသားများမှာ အချိန်ဖယောင်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ မင်းသားများကို အချိန်ဖေးစိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ပြီး သူတို့ အချိန်ပေးနိုင်သောရက်များတွင် မင်းသားခန်းများကိုလည်းကောင်း၊ မင်းသမီးနှင့် တွဲလျက်အခန်းများကိုလည်းကောင်း ရိုက်ကူးရသည်။

တခါတရံ ညဉ့်နက်မှ ရိုက်ကူးပြီးသလို တခါတရံလည်း ညလုံးပေါက်သွားသည့်အခါလည်း ရှိသည်။

ရုပ်ရှင်ဗွီဒီယိုလောကဆိုတာ တကယ်တမ်းတော့ မလွယ်ကူလှကြောင်းကို ဦးနေရောင် ကောင်းစွာသဘောပေါက်သွားလေသည်။

“တော်ပါပြီ... ဒီတစ်ကားပါပဲ” ဟုလည်း မိခင်ကို ဖေးထားသည့် ကတိစကားကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ဒါရိုက်တာကော”
“မရောက်သေးပါဘူး သူဌေး”

“ဟင်... မင်းသမီးကော”

“ကမ်းစပ်နားမှာ ထိုင်နေပါတယ်”

ဦးနေရောင် ရိုက်ကွင်းတစ်နေရာ ကန်၏ကမ်းစပ်၌ ငူငူထိုင်နေသော မင်းသမီး ပန်းနုရွှေစင် ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ရွှေစင်”

သူ့ဘေးနား လူတစ်ယောက်လုံး လာရပ်တာတောင် လှုပ်လှုပ် အသိအမှတ်မှ မပြုသော ပန်းနုရွှေစင်ကို ဦးနေရောင်က သံပြုလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ သူ့အား မော့ကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းဖြင့် ထူးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရွှေစင်”

“ဦးကျော်ပေါ့”

“ကိုကျော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မီးကို သူ မလာမချင်း စောင့်နေတဲ့၊ စောင့်နေတာ ဘယ်ထက်ကြာပြီလဲ၊ တစ်နာရီလောက် မကတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား... ညည်းက ဖုန်းမဆက်ကြည့်ဘူးလား”

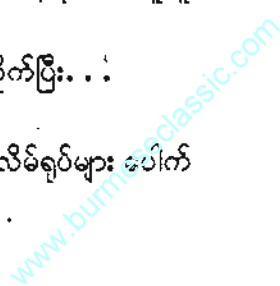
“ဆက်တာပဲ... စောင့်နေပဲ ပြောတယ်၊ ဒီမှာ ဗိုက်ဆာလှနေကံစာ ဘာမှမစားခဲ့ရသေးဘူး”

“ဪ... ဒါများ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဝယ်ခိုင်းမိလည်း ရတာပဲ၊ ကဲကဲ... လာ... လာ၊ စောင့်နေရမယ့်အတူတူ အဘ ရှိတဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွားစားမယ်”

ပန်းနုရွှေစင်က ဝမ်းသာအားရ ထလိုက်ပြီး... .

“တကယ်နော် ဦးနေ”

“ညည်းကလည်း... ကျုပ်ပုံစံက လူလိမ်ရုပ်များ ပေါက်

နေလို့လား”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးနေက မီးကို တစ်ခါ
ခုလို လိုက်ကျွေးမယ် မပြောဘူးလို့ပါ”

ဦးနေရောင် စိတ်ထဲ၌ ပင့်သက်လေးများကိုသာ တိတိ
တခိုး ရှိုက်လိုက်မိလေတော့သည်။ မိခင်ကို ပေးထားသော က
စကားတည်ဖို့အတွက်ရော သူ့ဦးနှောက်ကပါ မင်းသမီးနှင့် လွတ်
လွတ်လပ်လပ် နှစ်ယောက်တည်း မသွားလာမိစေဖို့ကို သတိထား
နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ မင်းသမီးကို သနားသဖြင့် ရှုတင်နှင့် တစ်လ
ကျော်လောက်၌ ရှိသော စားသောက်ဆိုင်သို့ သူ့ကားနှင့်ပင် ခေါ်
ကာ သွားခဲ့သည်။

ဒရိုင်ဘာဦးလေးမောင်က စကားတစ်လုံးမှ မဟဘဲ က
မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖခင်၏လက်စွဲဖြစ်ခဲ့သော ဒရိုင်
ဘာ ဦးလေးမောင်သည် ရိုးသားသည်။ ကျိုးနွံသည်။ စိတ်ရှည်သည်
နှုတ်လုံသည်။

အပိုစကား ဘယ်တော့မှ မပြော။ ကားနှင့်လူနှင့်လည်း
ခွာမနေတတ်။ ကားစောင့်ရင်း ပုတီးစိပ်သည်။ တရားစာအုပ်များ
နှင့် ဂျာနယ်များ ဖတ်နေတတ်သည်။

“လပြည့်ဝန်း စားသောက်ဆိုင် သိလား ဦးလေး”

“သိပါတယ်”

“အဲဒီကို သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ဆိုပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှေ့ရောက်သည်

နှင့် ကားရပ်ပေးသည်။

သူတို့ ဆင်းသွားတော့ ကားကို ကားပါကင်၌ သွားထိုးမည်။
ပြီးလျှင် အရိပ်ရသောနေရာ၌ စာသွားဖတ်မည်။ ဒါ ဦးလေးမောင်
၏အလုပ်ဖြစ်သည်။

ဦးနေရောင် ရွှေစင်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။
ဧည့်သည်အချို့၏မျက်ဝန်းများကသူတို့နှစ်ဦးပေါ်သို့ စုပြုံကျရောက်
လာသည်ကို သတိထားမိသည်မို့ ပုံမှန်မျက်နှာအနေအထားမျိုးသာ
ထားလိုက်သည်။

ခုလို မင်းသမီးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ထွက်လာမိတာ
မှားများ မှားသွားပြီလားဟုလည်း တွေးလိုက်မိသော်လည်း “ကိုယ်
မှန်ရင် ပြီးတာပါပဲ” ဟုသာ စိတ်ထားလိုက်မိလေသည်။

နေရာယူပြီးတော့... .

“ကိုင်း... ရွှေစင် ညည်းကြိုက်တာမှာ”

“မှန်ဟင်းခါး ရသလား”

“ရပါတယ်”

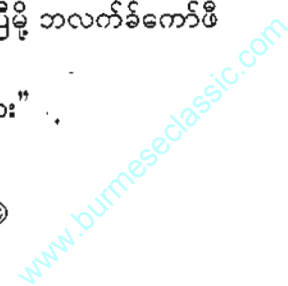
“ဒါဆို ငါးဖယ်ကြော်ရယ် ဝူးသီးကြော်ရယ်နဲ့ တစ်ပွဲ၊ ပြီး
တော့ လက်ဖက်ရည်ရှယ် ကျဆီမို့”

ဦးနေရောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ မင်းသမီးဖြစ်ပြီး
အစားအသောက်တွေ မဆင်ခြင်ပါလားဟုလည်း တွေးမိလိုက်
သည်။

သူကတော့ အိမ်ကလည်း စားပြီးပြီမို့ ဘလက်ခံကော်ဖီ
သာ မှာလိုက်သည်။

“ဦးနေက ဘာမှမစားတော့ဘူးလား”

“အိမ်က စားခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟုတ်လား... ဘာတွေစားခဲ့သလဲ”
 “ပေါင်မုန့်မီးကင်နဲ့ ကော်ဖီ၊ ဂျစ်နဲ့ သစ်သီး”
 “ဟင်... ဦးနေက ဘိုစာပဲ စားတာပေါ့”
 “ဘိုစာမဟုတ်ပါဘူး... ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်စေတဲ့
 အစားအစာပါ”

“မီးတော့ အဲဒီလို မစားနိုင်ပါဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါးတို့ အသုတ်
 တို့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတို့ကို ချဉ်ချဉ်ငန်ငန်စပ်စပ်လေး စားလိုက်ရမှ
 ဗိုက်ဝတယ် ထင်တာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန် ရောက်လာသည်
 နှင့် စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ရှိနေသော ငရုတ်သီးမှုန့် များများခပ်ထည့်၊
 ငံပြာရည်နှင့်အချဉ်ကိုလည်း ထပ်ထည့်ကာ အားပါးတရ ရှုရှုရှုရှု
 နှင့် စားသောက်လေတော့သည်။

နောက်ထပ်တစ်ပွဲ ထပ်မှာကာ ဟင်းချိုအပိုလည်း ထပ်
 တောင်းပြီး စားသောက်နိုင်သည်ကိုပါ တွေ့ရလေသည်။ သူ့အား
 လည်း...

“စားကြည့်ပါလား ဦးနေ... စွဲသွားလိမ့်မယ်”
 “တော်ပါပြီ... ကျုပ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက အပူအစပ်
 မစားတတ်ဘူး”

“သူဌေးတွေက ဘိုဆန်တယ်နော်”
 “ဘိုဆန်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီလေ၊ ကျန်းမာ
 ရေးနဲ့ ညီညွတ်တာပါလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒီဇာကြောင်တာပါ။ အချဉ်အငန်
 အစပ်တို့သာ စားလို့ ရောဂါဖြစ်ရရင် မြန်မာတွေ ကိုးဆယ်ရာခိုင်
 နှုန်းလောက်က ရောဂါသည်တွေချည်း ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

ဦးနေရောင် ငြင်းမနေတော့။
 ငရုတ်သီးတွေ ရဲတွတ်နေအောင် စားနိုင်သော ပန်းနု
 ရွှေစင်ကိုသာ ငေးကြည့်ပြီး သူနှင့် အနေအထိုင် အစားအသောက်
 တအစ အကြိုက်ချင်း မတူညီသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

မုန့်ဟင်းခါး စားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက် ရေခန်းကြမ်း
 သောက်ပြီးသွားတော့မှ ဦးနေရောင်က ဘိလ်ရှင်းပြီး စားသောက်
 ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

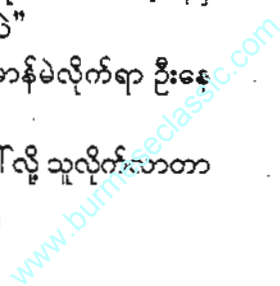
“ကျေးဇူးနော် ဦးနေ၊ ခုမှပဲ ဗိုက်ပြည့်သွားတော့တယ်”
 “ရပါတယ်ဟာ... ကျုပ်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး”

“ဦးနေအတွက် အသေးအမွှားလေးပေမယ့် မီးအတွက်က
 ဆီအပ်နေတဲ့အဟာရ ပြည့်သွားမှုအတွက် ကျေးဇူးမဟာကြီးပဲပေါ့။
 ဆက်လက်ပါ ဦးနေ၊ ဗိုက်ကလည်း ဆာနေ၊ စားချင်တာလည်း စား
 ထိုက်ရတဲ့အတွက် မီးကတော့ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီဆိုင်က
 မုန့်ဟင်းခါး တကယ်ကောင်းတာပဲ၊ နောက်ရွတ်လည်း ဒီနေရာဆို
 ထာစားဦးမယ်... လိုက်ကျေးနော်”

“အင်း”
 ဟုသာ ဦးနေရောင်က သံပြတ်နှင့် ဖြေလိုက်လေသည်။
 ထားက ခဏတွင်းပင် ရိုက်ကွင်းနေရာသို့ ပြန်ရောက်သွားရာ
 အနောက်က ကိုကျော်ဇံ ရောက်နေနှင့်လေပြီဖြစ်ရာ...

“မင်းသမီး... ညည်းကို ငါစောင့်ခိုင်းတာ စောင့်နေမှ
 သူ့ ဘာဖြစ်လို့ ဘော့စ်ကို ဒုက္ခပေးရတာလဲ”
 ဟု ကိုကျော်ဇံက ပန်းနုရွှေစင်ကို မာန်မဲလိုက်ရာ ဦးနေ
 ရောင်က မနေသာဘဲ...

“မဟုတ်ဘူး ကိုကျော်၊ ကျွန်တော်ခေါ်လို့ သူလိုက်လာတာ

ပါ”

ဟု မင်းသမီးဘက်က ကာကွယ်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကိုကျော်ဇံက သူ့ကို အားနာသွားပြီး...

“ဟုတ်လား ကိုနေ၊ ကျွန်တော်မသိလို့ပါ၊ ထားပါတော့... ကိုင်း... စကြမယ်၊ ပြင်တော့”

သူ့အား တောင်းပန်ပြီး တဆက်တည်း ရှုတင်မန်နေဂျာဘက် လှည့်သွားလေသည်။

နောက် ရိုက်ကွင်းနေရာသို့ သွားပြီး မင်းသမီး၏စိတ်ကူးယဉ် အတွေးခန်းကို မျက်နှာပြင်ပေါ် ခံစားမှု ပုံရိပ်တို့ကို အမိအရ ယူ၍ ရိုက်ကူးရာ၌...

“ကမ်း”

“ကမ်း”

“ကမ်း”

ခဏခဏ ပြန်၍ ဒါရိုက်တာက မကျေနပ်တိုင်း ပြန်ရိုက်ရန် ခိုင်းနေရာမှ နောက်ဆုံး ဒါရိုက်တာ ကိုကျော်ဇံ လက်လျှော့လိုက်ပြီး...

“ကိုင်း... မင်းသမီးရေ၊ ညည်းအမှုအယာက ဘယ်လိုမှ မထိမိဘူး၊ ငါလိုချင်တဲ့အတိုင်းကို မရသေးဘူး ဖြစ်မလာသေးဘူး၊ ညည်း ဇာတ်ညွှန်းကို ပြန်ဖတ်၊ ပြန်ပြီးမှန်သွင်းအုံး၊ မနက်ဖြန်မှ ထပ်ရိုက်တော့မယ်” ဟု ပြောပြီး ရိုက်ကွင်းကို ထိုနေ့အတွက် ဖျက်သိမ်းလိုက်လေတော့သည်။

ဦးနေရောင်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကိုကျော်ဇံကိုသာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

မင်းသမီးကတော့ မျက်နှာညှိုးငယ်ပြီး ငိုမယောင်နှင့် ကျန်

ရစ်ခဲ့လေသည်ကို သူ ဥပေက္ခာပြုခဲ့လိုက်လေသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ပြိုမယောင်မိုးနှယ် ညှိနေလေပြီ။

သူ ဒီနေရာကို မလာသင့်ဘူး ထင်ပါသည်။

အခန်း(၁၉)

“ဟာ... ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား၊ အမ်ဒီကြီး ရုံးတက်လို့ ပါလား”

နေ့လည်စာ စားချိန်၌ ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်ကေသီတ အတင်းပြောဖို့ တာစုလေပြီ။

“ဟုတ်တယ်... စောစောလေးကမှ ရောက်လာတာ မျက်နှာတော့ မကောင်းဘူး”

ထက်ကူနှစ်စုံတို့၏စိမ့်ခန့်ခွဲမှု ရုံးပိုင်းမှ သက်မာက ပြော လိုက်သည်။ လှလှဝေကတော့...

“ကျွန်မတို့မန်နေဂျာကတော့ ပြောပါတယ်၊ အမ်ဒီ ကြော ခင် ကုမ္ပဏီကိုပဲ ပြန်ရောက်လာပြီး ဖင်မြဲမှာပါတဲ့”

“ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထက်ကူနှစ်စုံက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်လေး ဖြစ်နေသည်။ အမ်ဒီရုံးခန်း ထဲ၌ အမ်ဒီ ရှိမနေခြင်းက သူ့ရင်ထဲလည်း ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေ တာ ကြာလေပြီ။

“အမ်ဒီစရိုက်နဲ့ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုလောက စရိုက်နဲ့က မကိုက် ညီလို့တဲ့လေ”

“ဪ”

ထက်ကူနှစ်စုံ စိတ်သက်သာရာလေးတော့ အနည်းငယ် ခုသွားသည်။

ဒေါ်ကေသီကလည်း...

“ဟုတ်တယ်... အမ်ဒီတို့က မိရိုးဖလာ ချမ်းသာ၊ ပညာ တတ် အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ပေါက်ဖွားလာတာဆိုတော့ နေတာ ညီတာ၊ စားတာသောက်တာ၊ သွားတာလာတာ၊ ဝတ်တာ စားတာ တအစ စည်းစနစ် ကျတယ်၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှု ပညာတတ် အသိုင်း အဝိုင်း ပီသတယ်၊ ဒါတောင် အမ်ဒီက စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်နဲ့ နည်း နည်းဒေါသကြီးတယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌကို ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လောက်နူးညံ့ပြီး ညက်ညောသလဲဆိုတာ”

“အင်းနော်”

ထက်ကူနှစ်စုံ ဤအချက်ကိုတော့ ကောင်းစွာထောက်ခံ နိုင်သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထားနှင့် အနီးကပ် ပြောဆိုသွားလာနေကြည့် တော့မှ တကယ့်ကို နှစ်လိုဖွယ် လေးစားချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော

www.burmeseclassic.com

အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်မှန်း သိလာသည်။

သို့သော် ထက်ကူကြွေစံသည် ကိုယ့်အလုပ်ရှင်မို့ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည်မှအပ ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူခဲ့သလို အပိုလည်း ပြောဆိုခြင်း မရှိခဲ့။

ထိုအချိန်တွင် ထက်ကူကြွေစံ၏ဆဲလ်ဖုန်းလေး မြည်လာသည်။ ဖုန်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ထဲ “အသက်တော့ ရှည်ဦးမှာပဲ” ဟု တွေးကာ ဖုန်းလက်ခံလိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ အန်တီ”

“နေ့လည်စာ စားနေကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ အန်တီကော သုံးဆောင်ပြီးပါပြီလား”

“အင်း... ပြီးပြီ၊ ခုလေးတင် ပြီးလို့ နေ့လည်စာ ကော်ဖီသောက်ရအောင် ကုမ္ပဏီကို လာခဲ့ရင် ကောင်းမလားလို့၊ ထက်ထက် အမိဒီကော ရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ် အန်တီ၊ စောစောလေးကတင် ရောက်လာပါတယ်”

“အင်း... အင်း... ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို အန်တီ မလာတော့ဘူး၊ သူ ရှိနေရင် ပြီးတာပဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားအသံ ချွင်ပျသွားသည်။ တစ်ဦးတည်းသော ရင်နှစ်သည်းချာ သားအတွက် သူ့ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူနေနိုင်သည်။

“ဒါဖြင့် ထမင်းဆက်စားတော့ သမီး၊ ဒါပဲနော်... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီလည်း ပျင်းလို့ ဆက်တာပါ။ ဒါပဲ... ဒါပဲ”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းချသွားလေတော့မှ ထက်ကူကြွေစံ ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်လိုက်သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌက သူ့သားကို အင်ကွား... ပုပ်တာမှတ်လား”
“ဒါပဲ ရှိတာပဲ မမကေရယ်”

“အင်းလေ... တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံသားဆိုတော့ အန်ရှာပေမပေါ့”

“မမထက်ကို ဥက္ကဋ္ဌက တော်တော်ခင်ရှာတယ်နော်”
လှလှဝေက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်ကေသီက...
“ဟုတ်တယ်... အရင်ဆက်ခံထေရီတွေတုန်းက ဒီလိုမျိုး

ဆင်ခါမှ မျက်နှာသာပေးတာမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး”
“မမကေကလည်း... အစမ်းခန့်ကာလမှာတင် ဖြုတ်ပစ်

ပစ်တော့ တွေ့ဖို့ရှိသေးလား၊ ကျွန်မတို့ မမထက်က အရည်အချင်း

အောက်မှာ သူတို့ ဘယ်လက်လွှတ်နိုင်မလဲ”
ထက်ကူကြွေစံ ခေါင်းခါကာ...
“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်

အလုပ်ကိုယ် တိတိကျကျ လုပ်ရုံနဲ့ တာဝန်ကျပြန်အောင် ထမ်း

ဆောင်ရုံပါ။ အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို

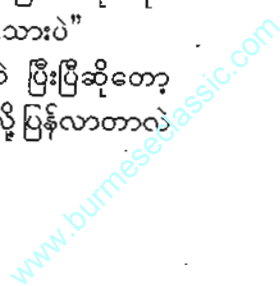
စေတနာနဲ့ နှစ်ပြီးလုပ်တတ်တာကတော့ ကျွန်မတို့ မိသားစုရဲ့

တာဝန် ဖြစ်နေတာ တစ်ခုပါပဲ”
“ဟုတ်တယ်... ကောင်းလိုက်တဲ့ဝါဒလေး၊ ဒါကြောင့်

အလုပ်ကြီးတွေ ပြောခဲ့တာလေ၊ စေတနာမှန်သော ကံတရားတဲ့၊

အသိအပေါ် ဘယ်အလုပ်မဆို စေတနာထားပြီး အလုပ်လုပ်

ဆောင်ရွက်ရင် ကံတရားက သူ့အလိုလို မြင့်လာပြီးသားပဲ”
“ကဲ... မမကေရေ၊ ထမင်းစားလို့လဲ ပြီးပြီဆိုတော့

ထက်ကုန်ကြွေစံက နားချိန်အပြည့်အဝ ပေးထားသော အချိန်တစ်နာရီကို ဘယ်သောအခါမှ အချိန်ပြည့် မကုန်ဆုံးတတ်ပါ။ လူ့အခွင့်အရေးရယ်ဟုလည်း သဘောမထား၊ စားစရာရှိ စားစရာကိစ္စဝိစ္စ ပြီးတာနှင့် ကိုယ့်စားပွဲကိုယ်ပြန် ကိုယ်လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို ပြီးအောင်လုပ်တတ်သည်။

သူက ဒီလိုဆိုတော့ တွဲဘက်နေရသော သက်မာလည်း မနေသာဘဲ လိုက်ပါလာရသည်။

အမ်ဒီအခန်းတံခါးကို ခေါက်ကာ အသံပေးဝင်ခဲ့သည်။

“ဆရာ ဘာများ ညွှန်ကြားစရာ ရှိပါသလဲ”

“ထိုင်ဦး”

အမ်ဒီက လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သောအခြေအနေ အမျှကို သူသိချင်တာတွေ အကုန်မေးလေတော့သည်။

တုမ္မာကို ဥပေက္ခာပြုထားတာ တစ်လကျော် နှစ်လနီးပါး ဖြစ်ပြီကိုး။

အမ်ဒီ မေးသမျှကိုလည်း ထက်ကုန်ကြွေစံက စာရွက်စာတမ်း ပြန်ကြည့်စရာ မလိုဘဲ “ဒက်ကနဲ ဒက်ကနဲ” ဖြေနိုင်စေသည်။

အမ်ဒီ ဦးနေရောင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင့်ကို နောက်...

“ကိုင်း... မန်နေဂျာအားလုံးကို အစည်းဝေး ခေါ်လိုက်ပါဦး၊ သူတို့တွေ ဘာများ လိုအပ်မလဲ၊ ဘာအကြံဉာဏ်များ ပေးပြီမလဲ သိရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ နှစ်နာရီအရောက် ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

“ကိစ္စမရှိဘူးဆိုရင် ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

ထက်ကုန်ကြွေစံ အမ်ဒီရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး ရုံးတွင်းမှာ နခွဲအလိုက် မန်နေဂျာများကို အစည်းဝေးခေါ်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

ထက်ကုန်ကြွေစံ ရင်ထဲ၌ အတွေးလေး ဝင်ရောက်နေသည်။ အမ်ဒီမျက်နှာက မလန်းဆန်း။ ဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့သည်မသိ။

အမ်ဒီခွင့်လောကဆိုတာ အပြင်သာမန်လူများနှင့် မတူညီတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ အနုပညာရှင်ဆိုတာ ပြည်သူအားလုံး၏ချစ်ခင်မှုနှင့်

အတူ မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်ရှုမှုလည်း ခံရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိတ် ပုံကြီးချဲ့ခြင်းလည်း ခံရတတ်သည်။ ဒီလောကသား ကြား

ဆဲသို့ သွားရောက်တိုးဝင်သော အမ်ဒီဦးနေရောင်တစ်ယောက် ဘာတွေများ ဖြစ်လာပါလိမ့်ဟူသော စိုးရိမ်မကင်းစိတ်ကလေးက

တော့ သူ့ရင်ထဲသို့ အလိုအလျောက် စီးနှစ်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၂၀)

ညနေစာကို သားဖြစ်သူက ယခင် ကုမ္ပဏီက ပြန်ချိန်
ညနေ(၅)နာရီခွဲခန့်တွင် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထား ဝမ်း
ထဲ ကြိတ်၍ ဝမ်းသာနေလေသည်။

“ဟော... သား ဒီနေ့ည သွားစရာမရှိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“ဒါဖြင့် မေမေနဲ့အတူ ညနေစာ စားမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ... စားမယ်”

“ဒါဖြင့် တအောင့်နားပြီး ရေချိုးဦးမှာမှတ်လား...
ချီးလိုက်၊ မေမေ သားထမင်းစားမှာဆို သားအကြိုက် ဟင်းတစ်ပွဲ
လောက်တော့ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ် မေမေ... မေမေစားတဲ့အတိုင်း စားမှာပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ သားရဲ့၊ မေမေတို့အရွယ်တွေက
အဟာရ်ပြည့်ရုံ စားပြီး အိုဟာပိတ်ကို ထိန်းနေရတာ၊ သားအတွက်က
တော့ သားအကြိုက်ဟင်းလေးနဲ့ ခံတွင်းမြိန်စေဖို့ မေမေ လုပ်ပေးရ
မှာပေါ့”

မိဘနှစ်ပါး၏မေတ္တာကို အပြည့်အဝ ခံစားခဲ့ရသော
ထစ်ဦးတည်းသောသား သူ့အနေနှင့် ယခုလို မိခင်တစ်ဦးတည်း
တုန်ရစ်ချိန်၌ ပို၍ပင် မိခင်အပေါ် အလေးထား ဂရုစိုက်သင့်ပါ
ထုတ် မိခင်ကပဲ သူ့အပေါ် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဂရုစိုက်
နေဆဲ ဖြစ်သည်ကို သူ ကောင်းစွာသတိပြုမိလိုက်သည်နှင့်အမျှ
မိခင် စိတ်ဆင်းရဲစေမည့်အလုပ်မျိုး ဘာမှမကူးလွန်မိစေရန် သတိ
ထား နေတော့မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

ညနေစာ စားပြီး အသီးအနှံ အချိုတ်နေစဉ်မှာသာ မိခင်

သူ့အား စကားစလေသည်။

“သားဗွီဒီယိုကားက ပြီးတော့မလား”

“မပြီးသေးပါဘူး မေမေရာ၊ မင်းသမီးကတော့ အသစ်
သူ့ကို စင်တင်တာဆိုတော့ ကျိုးနွံမှု ရှိသေးတယ်၊ အချိန်မှန်တယ်၊
ဒီပေမယ့် မင်းသားတွေက ဝါရင့်သတ္တရာရင့်တွေဆိုတော့ အချိန်မှန်
သူတို့ကို အချိန်ပေးနေရတယ်၊ လက်ခံထားတဲ့ကားတွေက
အောက်တော်များကြတာကိုး”

“အင်း... သားကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းနဲ့တော့ တစ်ခြားစီ ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

နေမှာပေါ့နော်၊ သား မင်းသမီးကို မိတ်ကပ်များ လိမ်းပေးမိသေးလား”

“မလိမ်းပေးတော့ပါဘူး မေမေ၊ ခု မိတ်ကပ်ဆရာက ခု မင်းသမီးလက်စွဲအတွက် အလုပ်သင် အသစ်ဆိုတော့ ကြိုးစားတယ်၊ သားလိုချင်တဲ့ပုံ ပြောပြပြီး သူ့ကို သင်ပေးလိုက်တယ်၊ လူငယ်ဆိုတော့ နားလည်လွယ်တယ်၊ အမြင်လည်း ရှိတယ်”

“သူကော ဂေးပဲလား”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ပြုံးကာမေးလိုက်သည်။

ဦးနေရောင်က မလုံမလဲနှင့် . . .

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ မိတ်ကပ်ဆရာတွေက ဂေးတွေ များတယ်”

“အင်း . . . သားဦးဒီယိုကားက နှစ်လနီးပါးမှာ ထင်ထားသလောက် မှန်းထားသလောက် မပြီးပေမယ့် သားမျက်နှာလွှဲပစ်လုပ်ထားတဲ့ လှိုင်ထိပ်ထားကတော့ ဒီဒိုင်းဟောင်း လက်ကျန်တွေလည်း ကုန်သလောက် အစွဲထုတ်နိုင်ခဲ့သလို ဒီဒိုင်းသစ်တွေကလည်း အမှာလိုက်၊ အဝယ်လိုက်နေလို့ ပစ္စည်းတွေ တိုးထုတ်နေရတာကော သား သိရဲ့လား”

“သိပါတယ် မေမေ၊ သားက မျက်နှာလွှဲခဲပစ် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထက်ကွဲခြွေစံက မျက်နှာလွှဲရလောက်အောင်ကို အစွမ်းအစ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမို့ သား ယုံကြည်ပြီး အပ်ထားလိုက်တာပါ”

“အေးလေ . . . ထက်ထက်သာ အစွမ်းအစ မရှိလို့ကတော့ ကုမ္ပဏီကြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံတောင် ဖြစ်သွားလောက်တယ်”

“မေမေကော အဲဒီလို အဖြစ်ခံမှာမို့လို့လား၊ မေမေထည်း ရှိနေတာပဲ၊ မေမေ ပစ်မထားဘူးဆိုတာလည်း သားက သိနေသို့ပါ”

ဦးနေရောင် ပြုံးစေနှင့် မိခင်ကို ကြည့်ကာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

မိခင်က သူ့အား စွေကြည့်ပြီး . . .

“ဟင်း . . . ဉာဏ်များပါ မေမေ . . . ထက်ထက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လှိုင်ထိပ်ထားကို ကမောက်ကမ ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်မှ ထင်တယ်”

“မေမေ လုပ်မယ်ဆိုလည်း သားက ခံလိုက်ရုံပဲ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သားက ရှုတင်ဆီ မသွားတော့ဘဲ ကုမ္ပဏီအလုပ်ပဲ အောက်ချလုပ်တော့မှာ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ရင်ထဲ ကြိတ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ကောင်းပါတယ် သား၊ ဦးဒီယိုအတွက်က ဒါရိုက်တာကို သား ယုံကြည်စိတ်ချပြီး လွှဲထားလိုက်တော့၊ ရုံးရုံးမြတ်မြတ် မေမေ ဘာမှမပြောဘူး၊ သားအတွက် ဘဝသင်ခန်းစာတစ်ခုလို့ပဲ မေမေ မှတ်ယူထားလိုက်မယ်၊ နောက်ထပ်တော့ ကိုယ့်လိုင်းမဟုတ်တဲ့အလုပ်မျိုး ထပ်တော့ မလုပ်မိစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မေမေက ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ ဖြစ်မှာစိုးလို့ သတိပေးတာပါ၊ ကိုင်း . . . မေမေလည်း တရားထိုင်တော့မယ်၊ သားလည်း နားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မိခင်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။ သူလည်း သူ့အခန်းဝင်ကာ အင်တာနက် ဖွင့်လိုက်လေသည်။

အင်တာနက် သတင်းဆောင်းပါးများကို ဖတ်ရင်း အချို့တော်တော်ကြာသွားချိန်တွင် သူ့ဆဲလ်ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် သူကောက်ဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ ဒါရိုက်တာကိုကျော်၏ ဖြစ်နေသည်။

“ဟယ်လို ကိုကျော်. . ပြော”

“ကိုနေရေး. . ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ရှင်းပြစရာရှိသေးလို့ ခင်ဗျားအားရဲ့လား”

“အားပါတယ် ကိုကျော်. . . ပြောပါ”

“ကိုနေမင်းသမီးကို ကျွန်တော်က တမင်ညှဉ်းထားတာဗျာ”

“ကျွန်တော့မင်းသမီး မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

ဦးနေရောင်စကားအများကိုပင် လက်မခံရဲ့။ သတင်းပျံနဲ့ လွယ်သော အနုပညာရှင်များ၏ မီဒီယာလောကကို သူ လန့်သည်မို့ ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတင်တဲ့မင်းသမီးလေ. . . မဟုတ်ဘူးလား ကိုနေ ခင်ဗျားပဲ ရွေးခဲ့တာလေ”

“ဒါရိုက်တာ တင်တဲ့မင်းသမီးပါဗျာ၊ ပရိဂျူဆာဆိုတာ ငွေအရင်းအနှီး ထုတ်ပေးရုံသက်သက်ပဲ ရှိတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော့် မင်းသမီးလို့ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့သာ အဓိက ဆိုင်တာပါဗျာ”

ခွရှုပ်မှ နောင်ရှင်းမို့ ဦးနေရောင် ထပ်မံပင် ငြင်းချက် ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ကိုင်း. . . ထားပါတော့ဗျာ၊ မင်းသမီးအကြောင်း ဆက်မယ်၊ မင်းသမီးက အသက်ငယ်သေးတာကလည်း တစ်ကြောင်း”

အတွေ့အကြုံ မရှိသေးတာကလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ထင်တယ်၊ သူ့မှာ အီမိုးရှင်း(စိတ်ခံစားမှု)ကို သရုပ်ဆောင်တဲ့အပိုင်းက အားနည်းနေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ်စိတ်ခံစားမှုကို ရရှိဖို့ ကျွန်တော် သူ့ကို တမင်စောင့်ခိုင်းထားပြီး ညှဉ်းထားကြည့်တာ၊ ဒါမှ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ရုပ်ကို သူ ပီပြင်အောင် သရုပ်ဆောင်နိုင်မှာ”

“ဆောရီးဗျာ. . . ကျွန်တော်မသိလိုက်ဘူး၊ နောက် ဒီလို မဖြစ်စေရဘူး ကိုကျော်”

“ဟာ. . . ကိုနေကို ကျွန်တော်က အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုနေ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲနေမှာစိုးလို့ သဘောတရားကို နှင်းပြတာသက်သက်ပါ”

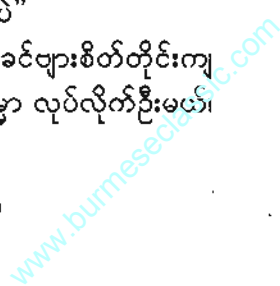
“ဟုတ်ပါပြီဗျာ. . . ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ လောကအကြောင်း သိတာ မဟုတ်တော့ ခင်ဗျားရှင်းပြမှ သိရတာ၊ နောက်လည်း ကျွန်တော် လာဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ. . . ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ ကိုနေရာ”

“ကျွန်တော့်မယ်တော်ကြီးလေဗျာ. . . ကုမ္ပဏီတို့ ပစ်ထား နေလားဆိုပြီး ဆူနေလို့ပါဗျာ၊ လိုအပ်တဲ့ ငွေရေးကြေးရေးအပိုင်း သည်း ကျွန်တော့်ပီအေနဲ့ အဆင်ပြေတယ်မှတ်လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်. . . ခင်ဗျားက တကယ့်လူယုံ ရထားတာပဲ၊ လွှဲထားပြီး ရှုတင်လာခဲ့လို့ ရနေတာပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားစိတ်တိုင်းကျ တဲ့လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်တော့ သားလိမ္မာ လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ အိပ်မှတ်လား ကိုကျော်. . . ဝှက်နီကံ”

ဟု ပြောပြီး ဦးနေရောင် စကားစ ဖြတ်ပစ်လိုက်လေ
သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညဘက်...

ဒါရိုက်တာကိုကျော်ဇံထံမှ ဖုန်းထပ်လာပြန်သည်။

“မင်းသမီးတော့ အိမ်ရှမ်းပိုင်း သရုပ်ဆောင်တာ အပီ
အပြင် ဖြစ်သွားပြီ ပရိကျူဆာရေ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ သတင်းပေးလေသည်။

ဦးနေရောင်လည်း သက်ပြင်းလေး တိတ်တခိုး ချကာ...

လောကံကြီး၌ လူတစ်ဦးစီအတွက် သူနှင့် ထိုက်တန်ရာ
နေရာတစ်ခုဆီကို ကံကြမ္မာက ပေးပြီးသားပါလားဟုလည်း
သဘောပေါက်လိုက်သည်မို့ သူ့နေရာ၌သာ သူ့နေရန် ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်လေသည်။

အပိုင်း (၃)

ဘဝလက်တွဲဖော်ဆိုတာ...
တန်းတူရည်တူ စိတ်တူကိုယ်တူနှင့်
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်မှုအပြည့်
ရှိဖို့သာ အဓိက အလိုအပ်ဆုံးပါ...

(ဦးနေရောင်)

အခန်း(၂၁)

ထိုကြားကာလထဲ၌ ထက်ကူကြွေစံထံသို့ ဂျပန်နိုင်ငံမှ သမိုင်းပညာရှင် ပါမောက္ခဆရာမကြီး နာတိုရီထံမှ သူလိုအပ်သော မြန်မာ့သမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုစာအုပ်များ မှာလေရာ ထက်ကူကြွေစံက လူကြိုဖြင့်တဆင့်ရော စာတိုက်ကြီးမှနေ၍ရော ပို့ပေးပြီးဖြစ်သည်။

နာတိုရီ လိုသမျှစာအုပ်များကို စာပေတိုက်တွေမှလည်းကောင်း၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းတဝိုက်ရှိ စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်များမှ

လည်းကောင်း မရမက ရှာဖွေကာ ပို့ပေးလိုက်လေသည်။

နာတိုရီမှ လူကြိုနှင့် ထည့်ပေးလိုက်သော နိုင်ငံခြားငွေများ တိုလည်း နှုန်းထားအတိုင်း လဲလှယ်ပြီး စာအုပ်တန်ဖိုးများကို စာရင်းအတိအကျ ပြုစု၍ ပို့ငွေကိုပါ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ကိုယ့်နိုင်ငံသမိုင်းအကြောင်းကို တိုင်းတစ်ပါးက စိတ်ဝင်စားသည်ဆိုတော့လည်း ထက်ကူကြွေစံ ဝမ်းသာအားရ အားကြီးဆန်တက်နှင့် စာအုပ်များကို ရှာဖွေပေးခဲ့သည်။

ဆယ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ဂျပန်နိုင်ငံမှ နာတိုရီ ဖက်စ်နှင့် စာပြန်ပို့လေသည်။

စာအုပ်တွေကော ငွေတွေကိုကော လက်ခံရရှိကြောင်းနှင့် ဆန္ဒရှိပါတက ဂျပန်နိုင်ငံသို့ လာခဲ့ပါ။ အလည်အပတ်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်လုပ်မည်ဆိုပါတကလည်း အကူအညီပေးနိုင်ကြောင်း ပါလေသည်။

စာရသည့် ညတက်မှာပင် နာတိုရီထံမှ ဖုန်းထပ်လာသည်။

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာမကြီးရှင့်”

“မစ် ဖက်စ်ရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဒီနေ့ပဲ ရပါတယ်ရှင့်”

“အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြောပါတယ်”

“ရပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ကျွန်မအတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ဆရာမကြီး လိုချင်တဲ့စာအုပ်တွေ ဖြစ်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“မစ်တို့ဆီက မြန်မာတွေ တော်တော်များများ တို့နိုင်ငံမှာ အလုပ်လာလုပ်ကြတယ်၊ မစ်ကော မလုပ်ချင်ဘူးလား”

“ကျွန်မက ပညာပိုင်းနဲ့ပဲ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုချင်တာဆိုတော့ စားသောက်ဆိုင်တို့ ဆူရီလိပ်တာတို့ မလုပ်ချင်ဘူး”

ထက်ကူကြွေစံက သူ့ဆန္ဒကို ပွင့်လင်းစွာပင် ပြောလိုက်ရာ

www.burmeseclassic.com

တစ်ဖက်မှ နာတိုရီထံမှ ရယ်မောသံလေး ထွက်ပေါ်လာပြီးမှ . . .

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း. . . မစ်ရယ်၊ တို့ကလည်း တို့အလုပ်ပေးနိုင်ဘဲ မင်းကို မခေါ်ပါဘူး၊ မင်းရဲ့အရည်အချင်းကို တို့ သိနေတာပဲ”

“ဆရာမကြီးက ကျွန်မကို အလုပ်ပေးနိုင်လို့လား”

“ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဘာအလုပ်မျိုးလဲ ဆရာမကြီး”

“တို့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာပဲ လက်ထောက် စာကြည့်တိုက်မှူးအလုပ် လုပ်မယ်ဆိုရင် တို့ ခန့်ထားပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ မင်းနဲ့တို့လည်း စာပေချင်း ဖလှယ်လို့ ဆွေးနွေးလို့ ရတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ့်လဲ မစ်၊ မင်းလုပ်နိုင်မလား”

ထက်ကူကြွေစံ တွေဝေသွားသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံသို့ အလုပ်သွားရောက်လုပ်ချင်သည်မှာ သူ၏ အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ရမည်ဆိုတော့ ရင်ထဲ လှိုက်ဖိုကာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်သွားရသည်။

“မင်း နေစရာလည်း မပူရဘူး၊ ဝန်ဆမ်းအဆောင် ရှိတယ်၊ နေ့လည်စာလည်း ကျောင်းမှာ ကျွေးတယ်၊ တို့ကတော့ မင်းတို့ လာစေချင်တယ်၊ မင်းအတွက်လည်း အတွေ့အကြုံကောင်းတွေ ရတာပေါ့”

“ကျွန်မကို စဉ်းစားခွင့်ပေးပါ၊ မိဘတွေနဲ့လည်း တိုင်ပင်ရဦးမှာမို့လို့ပါ”

“အိုကေ. . . ဟုတ်တာပေါ့၊ မိဘတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပါ၊ စဉ်းစားပြီးရင် မင်း တို့ကို လှမ်းဆက်သွယ်လိုက်ပါ၊ မင်းအတွက်

လိုအပ်တဲ့ပုံစံတွေ ဖြည့်ဖို့ တို့ တစ်ခါတည်း လှမ်းပို့လိုက်မယ်”

နာတိုရီက အားတက်သရော ရှိလေသည်မို့ ထက်ကူကြွေစံကလည်း တက်ကြွစွာပင်. . .

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး၊ ကျွန်မစိတ်ဝင်စားတဲ့အလုပ်မို့ မိဘတွေလည်း ခွင့်ပြုလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ သေချာတာနဲ့ ကျွန်မ ဆက်သွယ်ပါ့မယ်”

“အိုကေ. . . သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ တို့ မင်းကို မျှော်လင့်နေမယ်နော် မစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး”

“ငါဖြင့် တို့တွေ ပြန်ဆုံကြရအောင်. . . ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ဘိုင့်. . . ဘိုင့်”

ဖုန်းအဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ထက်ကူကြွေစံ ချက်ချင်းပင် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဒီအချိန်ဆို ဖေဖေကော မေမေကော မအိပ်ကြသေး၊ နည်းခန်းထဲ၌ မေမေ၏ကျောင်းအလုပ်များကို ဖေဖေကစိုင်းလုပ်ဆေးတတ်သည်။

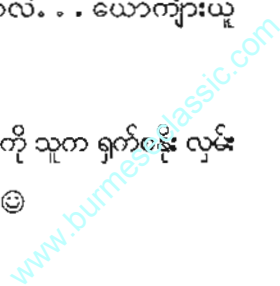
မောင်လေးကတော့ သူ့အိပ်ခန်းထဲတွင် စာကြည့်နေလောက်သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖြစ်သူ၏အခန်းဝ လိုက်ကာကို အယ်ပြီး. . .

“မောင်လေး ခဏထွက်ခဲ့ဦး၊ မမ စကားပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . လာပါပြီဗျာ၊ ဘာလဲ. . . ယောက်ျားယူတော့မှာမို့ အသိပေးတော့မလို့လား”

“ခွေးကောင်လေးနော်”

မောင်ဖြစ်သူက လှမ်းနောက်သည်ကို သူက ရှက်ဖန်း လှမ်း

ရိုက်လိုက်ရင်း မာန်လိုက်လေသည်။

မိဘနှစ်ပါးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ နောက် သူတို့၏လုပ်လက်စအလုပ်များကို ရပ်နားလိုက်ပြီး စာကြည့်မျက်မှန်ကိုလည်း ဖြုတ်လိုက်ကြသည်။ ဖခင်က...

“ကိုင်း... သမီးဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ထက်ကူနှစ်က... .

“စောစောက ဂျပန်ပါမောက္ခ နာတိုရီထံက ဖုန်းလာတယ်”

“ဖုန်းသံတော့ ကြားလိုက်သား”

“အဲဒါ... .”

ထက်ကူနှစ်က နာတိုရီ၏ကမ်းလှမ်းချက်ကို အသေစိတ်ပြောပြလိုက်သည်။ မောင်ဖြစ်သူသီဟစံက ဝမ်းသာအားရနှင့်...

“ဟာ... မမ သင်ထားတဲ့ဘာသာစကားတွေ အလဟဿ

မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ ကောင်းတယ် မမ၊ သွားလိုက်... သွားလိုက်”

လူငယ်တို့ ဘာသာဘာဝ နိုင်ငံခြားသွားရမည်ဆိုတာကို

သဘောကျလျက်ရှိလေသည်။

ဖခင်ဦးအောင်စံနှင့်ဒေါ်စိုးအေးမှာ ပင့်သက်ကိုယ်စီ ရှိုက်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မိဘများ၏ရင်တွင်းဆန္ဒကတော့ မိမိတို့၏သားသမီးများကို ရင်အုပ်မကွာ ထားချင်ကြသည်။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်ကြ။

သို့သော်... သားသမီးများ အတောင်အလက်စုံရွံ့စွန့်စားလို ပျံသန်းလိုကြခြင်းအတွက်ကို သူတို့ နားလည်လက်ခံဖေရမည်သာ ဖြစ်သည်။

မိဘလောင်းရိပ်အောက်မှာချည်း နို့သက်ခံ စို့နေလျှင်

သည်း သားသမီးများသည် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးလိုစိတ် ပျောက်ကာ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးပါ ကျဆင်းသွားမှာ စိုးရိမ်ရသည်။ ထို့ကြောင့်

“သမီးဆန္ဒကကော”

မိခင်ဒေါ်စိုးအေးက အရင်မေးလိုက်သည်။

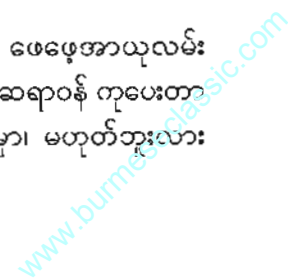
“ဝင်ငွေကလည်း ကောင်း၊ အတွေ့အကြုံနဲ့ ပညာပါ ဆီးပွားနိုင်တဲ့နေရာဆိုတော့ သမီးကတော့ သွားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကျန်းမာရေးအရ... .”

ထက်ကူနှစ်က စကားမဆုံးလိုက်ရ။ ဦးအောင်စံက လက်ဆာပြလိုက်ကာ...

“ဖေဖေကျန်းမာရေးအတွက် မစဉ်းစားနဲ့၊ ဂေါက်ရောဂါဆိုတာ အနေအထိုင် အစားအသောက်လေး ဆင်ခြင်ပြီး ဆေးမှန်မှန် သောက်တော့ သက်သာနေတာပဲ ကြည့်လေ၊ ဖေဖေ ဆေးပင်စင် သူလိုက်ရတာကလည်း အိမ်စောင့်မယ့်လူ မရှိတာကလည်း တစ်ကြောင်းမှတ်လား၊ မိသားစုလေးယောက်စလုံး အပြင်ထွက်နေတော့ ခြေထဲက ပစ္စည်းတွေ အပျောက်အရှနဲ့ ဖြစ်နေတာလည်း တစ်ကြောင်း၊ ဆရာဝန်ကလည်း ဆေးပင်စင်ပေးလိုက်တာကလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ချော်လဲရောထိုင် လုပ်လိုက်ရတာပါ၊ ခုကြည့်လေ... ဖေဖေ တုတ်တောင် အားမပြုရတော့ဘူး... သောက်နိုင်နေတာ”

ဖခင်က စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောကာ သူ့အတွက် ပုပန်စေချင်ကြောင်း ပြောလေသည်။

“ဖေဖေကို ပူစရာမလိုဘူး သမီး၊ ဖေဖေအာယုလမ်းကြောင်းက ရှည်တယ်... ဟက်ဟား၊ ငါ့သားဆရာဝန် ကုပေးတာလည်း ခံဦးမှာ၊ မြေးတွေကိုလည်း ထိန်းဦးမှာ၊ မဟုတ်ဘူးလား

မအေးကြီးရယ်”

ထိုအခါမှ မိခင်ဒေါ်မိုးအေးက ပြုံးရယ်ကာ...

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဖေဖေ... မေမေ... သမီးမောင်လေး အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ သမီးဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်းသာလုပ်”

“နောက်ဆို မောင်လေး ကျွန်ုပ်ရင်ပြစ်ရာ မလိုဘဲ စာပိုကြည့်ရမယ်၊ ပါရဂူဘွဲ့တွေ ယူနိုင်အောင် သမီး ရှာဖွေစုဆောင်းထားပေးမယ်၊ ခုခေတ်ကြီးမှာ ရိုးရိုးအမ်ဘီဘီအက်စ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ကျေနပ်နေလို့ မရဘူး”

သီဟစံက အစ်မကို ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော့်အတွက် မပူပါနဲ့ မမ၊ ကျွန်တော်လည်း ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါတယ်၊ နိုင်ငံခြားတွေမှာလိုပေါ့၊ အချိန်ပိုင်းအလုပ်လုပ်၊ ကျောင်းတက်ရတာကိုက ပိုလေးနက်ပြီး ပညာကလည်း ပိုတန်ဖိုးထားလာသလိုပဲ”

“မောင်လေး လိမ္မာတာ မမ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အတတ်ပညာနဲ့ ရှာထားတဲ့ငွေတွေဟာ ဒီမိသားစုအတွက်ပဲမဟုတ်ဘဲ ဒါဖြင့် ဖေဖေနဲ့မေမေက သမီးကို ဂျပန်သွားခွင့်ပြုတယ်ပေါ့”

မိဘနှစ်ပါးက တပြိုင်နက်ဆိုသလို ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“မမ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကတော့”

“ဝေးသေးတယ်... ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ကိုယ် မိဘကို ကျေနပ်စေရတာကပဲ လွတ်လပ်တယ်၊ ယောက်ျားလုပ်စာ မှီပြီး သူ့မျက်နှာကြည့်ပေးရမယ့်အလုပ်မျိုး မလုပ်ချင်လို့ ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုဘူးတာပေါ့”

“သာဓု... သာဓု... သာဓုပါ သမီး၊ ဒါပေမယ့် လူ...”

သာ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ရမယ်၊ မိဘအတွက်နဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဝင်ငွေ၊ ပင်စင်ယူရင်လည်း ပင်စင်ငွေနဲ့ သစ်ခွံခြံဝင်ငွေနဲ့ အလောက်ပါတယ်၊ သမီးဘဝရွှေရေးအတွက်သာ စဉ်းစားပြီး အိမ်ထောင်ပြုချင်လည်း ပြုပါ”

ဦးအောင်စံက အေးဆေးစွာပင် သူ့အား ပြောလေသည်။ ထက်ကြန့်စံက ပြုံးကာ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...

“လောလောဆယ်တော့ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း သမီး စဉ်းစားချင်သေးဘူး၊ ရလာတဲ့အခွင့်အရေးကိုလည်း လက်လွတ်မခံချင်ဘူး၊ သမီး ဂျပန်သွားချင်သေးတယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ငွေသွားအများကြီး ပို့ပေးချင်သေးတယ်၊ အတွေ့အကြုံသစ်တွေနဲ့ ပညာသွားလည်း လိုချင်သေးတယ်”

ဒေါ်မိုးအေးက သမီးကို နားလည်သူပီပီ...

“သမီး ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးပြီဆိုရင်လည်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ၊ ဖေဖေအတွက်လည်းမပူနဲ့၊ မေမေနဲ့မောင်လေး ရှိတာပဲ”

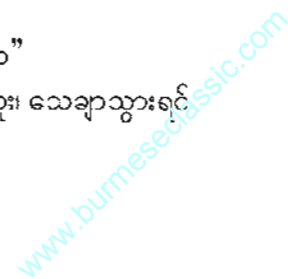
“ဒါဆို ပရော်ဖက်ဆာ နာတိုရီကို အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်”

“မမကလည်း... ချက်ချင်းမပြန်နဲ့ဦး၊ နည်းနည်းတော့ ထားဦးမှပေါ့”

“အင်းပါ... သုံးလေးရက်လောက်မှ အကြောင်းပြန်မှာ”

“မမ လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီကိုကကော”

“သူတို့နဲ့က တွန်းထိုးထားတာ မရှိပါဘူး၊ သေချာသွားရင် ပြောပြီး ထွက်လိုက်ရုံပဲပေါ့”

“လှိုင်ထိပ်ထားရဲ့ဥက္ကဋ္ဌကြီးတော့ ဆွေးသွားပြီပေါ့”
 ထက်ကူနှစ် ခေါ်ခင်ခင်ထားကို မြင်ယောင်မိကာ စိတ်
 မကောင်းဖြစ်သွားရလေသည်။ သူ့အပေါ် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဆိုထ
 ထက် သမီးတစ်ယောက် ရထားသလို တိုးတိုးဖော် ဖြစ်ကာ ပျော်စွာ
 နေရှာသည်။ ခေါ်ခင်ခင်ထားကို သံယောဇဉ်တွယ်ပြီဖြစ်သဖြင့်
 ထဲတော့ မကောင်းနိုင်။ သို့သော် အချိန်က စကားပြောသွားမှာ
 လေဟု စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်
 သည်။

လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီက ထွက်ပြီး နာတို့ရီ၏ကမ်းလှည့်
 ချက်ကို လက်ခံလိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

အခန်း(၂၂)

“ဘယ်လိုလဲ ပရိုဂျက်ဆာကြီးရဲ့၊ ရှုတင်ဘက်ကို ခြေဦး
 ဆောင် မလှည့်မလာတော့ပါလား”

ဒါရိုက်တာကိုကျော်ဇံက သူ ရှုတင်သို့ တစ်ပတ်လောက်
 ခြေမလှည့်ဘဲ နေလိုက်သည်နှင့် ဖုန်းဆက်လာလေသည်။

ဦးနေရောင် ဆင်ခြေပေးလိုက်သည်။

“ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေက များလာလို့ပါ ကိုကျော်ရာ၊ နောက်ပြီး
 ဘေးတို့အလုပ်ကိုလည်း ကျွန်တော်နားမလည်တော့ လူပိုသက်

www.burmeseclassic.com

သက် ဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

“ပရိယူဆာဆိုတာ လူပိုဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လောက်အတွက် မရှိမဖြစ်လူပါ”

“ထားပါတော့ . . . ခင်ဗျားမင်းသမီးကော မုဒ်ဝင်ရဲ့လားဗျာ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဦးနေရောင် ဖိုးထင့်နေသောကိစ္စကို မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ မေးလိုက်ရသည်။

“မင်းသမီးက အသစ်ဆိုတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး ရှိတဲ့အပြစ်က အိမ့်ရှင်းပိုင်းပဲ ရှိခဲ့တာ၊ ဒါကလည်း ရသွားပြီဆိုတော့ တော်တယ်ဗျာ၊ တော်တော်ကို ကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းသားတွေကိုတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေရတော့ မှန်းထားတာကလအတွင်းတော့ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကိုတော့ ကိုနေ ကျွန်တော့်ကို သံသယ မဝင်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်အချိန်မဆွဲဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်စေချင်တယ်”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ဆီ လိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ လောကအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သွားပါတယ်၊ စိတ်တိုင်းကျတော့ လုပ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အပြည့်အဝ ယုံကြည်ပြီးသားပါ”

“မင်းသားချည်း ကျွန်တော်လွှဲမချပါဘူး၊ ရာသီဥတုအလည်း လိုချင်တဲ့အခြေအနေမျိုး မဖြစ်တဲ့အခါ ရှုတင်ဖျက်လိုက်တာလည်း ရှိသေးတယ် ကိုနေ၊ ဒါပေမယ့် ပြီးတော့မှာပါ”

“အိုကေ . . . ဆက်လုပ်ပါဗျာ၊ ပြီးသွားတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ညစာကျွေးပါမယ်၊ အဲဒီတော့မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့”

နော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး တိုကျော်၊ အကောင်းဆုံးကိုသာ ဆက် နှစ်တီးပေးပါ၊ ဒါဖြင့် ဒါပဲမှတ်လား၊ ကျွန်တော် မိတင်သွားရဦးမှာ မှာလို့ . . . ဘိုင့်ဘိုင်”

ဦးနေရောင် ဖုန်းချလိုက်သည်။ ကိုကျော်ဇံနှင့် စကားပြော သည်နှင့် သူ့အတွေးပုံရိပ်၌ မင်းသမီး ပန်းနုရွှေစင်၏ပုံရိပ်က ထဲဝဲ လည်လာလေသည်။

တဆက်တည်း ဦးနှောက်က ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ပန်းနု ရွှေစင်၏ပုံရိပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်နေရသေးသည်။

သူနှင့် အနေအထိုင် အကျင့်စရိုက်ချင်း အသိုင်းအဝိုင်း ချင်း လုံးဝမတူညီ။

သူသည် ချမ်းသာပြီး ပညာတတ်သော အသိုင်းအဝိုင်းကပဲ မိတ်ဖွားလာ၍လား၊ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံခြားမှာပဲ အနေကြာ၍လား သော် အစားအသောက် အနေအထိုင်ပုံစံကအစ တစ်မျိုးစီ ဖြစ်နေ သည်။

နောက် အဆိုးဆုံးတစ်ချက်က သူ့၌ ဝန်တိုစိတ် ရှိနေခြင်း ခင်

သူ့၌ ချစ်သူမရှိသေး။

သို့သော် ချစ်သူရလျှင် သူ့ချစ်သူကို သူတစ်ယောက်တည်း နှစ်ပါင်းချောင်ထဲ ထည့်ကာ အခြတ်တန်း တန်ဖိုးထားကာ တစ်မိ နှစ်ကြည့်နေချင်သည်။ တစ်ပါးသူ စေ့စေ့ကြည့်တာကိုပင် မကြိုက် ခင်

ခုလို မင်းသမီးကို မင်းသားက ပွေဖက်တာမျိုး၊ လူကြမ်း

တွေက ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်တာမျိုးကို သူ ခံစားနိုင်မည်မဟုတ်။
နောက်ပြီး. . .

အသွင်မတူ အိမ်သူမဖြစ် ဆိုသကဲ့သို့ မင်းသမီးနှင့်သူ
ဝါသနာ၊ စရိုက်၊ ပညာအရည်အချင်း မတူကြ။

“အင်း. . . ရေရှည် အိမ်ထောင်ရေး မြဲပါ့မလား”

“မေမေကလည်း လုံးဝသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ
စိတ်ဆင်းရဲအောင် ငါမလုပ်တော့ပါဘူး”

မင်းသမီးပေါ် စွဲလမ်းမိသော သူ့စိတ်ကို အတွေးနှင့်ပင်
ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခိုက် တပြိုင်နက်ဆိုသလို. . .

“ဆရာ. . . မိတင် စတော့မယ်လေ”

ထက်ကုန်ကြွေစုံ၏တံခါးခေါက် အချက်ပေးသံပင် မကြား
လိုက်။ ဘွားကနဲ သူ့ရှေ့ပေါ်လာပြီး အသံပေးလိုက်တော့မှ အတွေး
ပန်းချီတို့ ပျက်ပြယ်သွားပြီး ထက်ကုန်ကြွေစုံကို ကြည့်လိုက်ကာ. . .

“အင်း. . . အိုကေ. . . လာပြီ”

လစဉ် အစည်းအဝေးကို တက်ရောက်ဖို့ သတိရလိုက်
သည်။ တဆက်တည်း. . .

“ဥက္ကဋ္ဌကော ရောက်ပြီလား”

မိခင်ကို သတိရကာ မေးလိုက်သည်။

“ရောက်ပါပြီ ဆရာ၊ ဒုဥက္ကဋ္ဌနဲ့ စကားပြောနေပါတယ်”

“ကိုင်း. . . ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

ဦးနေရောင် ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ထက်ကုန်ကြွေစုံက သူ
နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

အစည်းအဝေးခန်း၌ ထုံးစံအတိုင်းပင် ထက်ကုန်ကြွေစုံက

အခမ်းအနားမှူး လုပ်ကာအစီအစဉ်များကို ကြေငြာစဉ် သူ ထက်
ကုန်ကြွေစုံကို ငေးကြည့်မိသည်။

ပညာတတ်သည်။ ကုန်ကြွေသိက္ခာ ရှိသည်။ လုပ်ရည်တိုင်
ညီ ရှိသည်။ အစွမ်းအစ ရှိသော မိန်းမချောလေးဖြစ်သည်။ ချစ်သူ
နည်းစား မရှိ၊ မိဘမျိုးရိုးလည်း ကောင်းသည်။ သူ့နှလုံးသားကို
လည်း အမြဲတစေ အေးမြနေစေသည်။

ထက်ကုန်ကြွေစုံကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာမျိုး၊
ဥလောင်ရတာမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်။

ဒီလိုမိန်းကလေးကို ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ထိုက်
သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးမှ မိန့်ခွန်းမြွက်ကြားပေးပါရန် လေးစားစွာ
နော်ကြားပါတယ်ရှင်”

ထက်ကုန်ကြွေစုံက သူတို့ ထိုင်နေသောစားပွဲသို့ ကြည့်ကာ
ဦးညွတ်လိုက်သဖြင့် သူ အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

မိခင်က သဘောတူမှာပါလေ။
ဦးနေရောင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်
လေသည်။

ဘဝလက်တွဲဖော်ဆိုတာ တန်းတူရည်တူ စိတ်တူကိုယ်တူ
နှင့် တစ်ဦးကိုယ်တစ်ဦး နားလည်မှု အပြည့်ရှိဖို့သာ အဓိက

အလိုအပ်ဆုံးပါဟု. . .

ထို့ကြောင့်. . .

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၃)

(၃)လကျော်အကြာတွင် ဒါရိုက်တာကျော်ဇံက ဗွီဒီယို
ဖတ်လမ်း ရိုက်ကူးပြီးကြောင်း ဦးနေရောင်ကို ဖုန်းဆက်လာသော
အခါ. . .

“ဒါဖြင့် အဖွဲ့သားတွေ ပင်ပန်းသွားကြပြီပေါ့။ ညနေစာ
စီစဉ်လိုက်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်တဲ့နေရာသာရွေး၊ လူကြမ်း မီးထိုးပါ
မကျန် အားလုံးပါ စားသောက်နိုင်တဲ့နေရာဗျာ”

“အိုကေ. . . ဒါဖြင့်(××××)ဗျာ၊ ညနေခြောက်နာရီ

အခန်းတစ်ခုလုံး ချုပ်လိုက်မယ်ဗျာ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖျော်တော်
ပါးပါး အနားယူရင်း စားသောက်ရအောင်”

ဦးနေရောင် ထွက်ပြီးသားဆင်စွယ် ပြန်ဝင်ရိုးထုံးစံ မရှိ
သကဲ့သို့. . .

“အိုကေဗျာ. . . လုပ်ပါဗျာ၊ ခုပဲ စရံငွေ သွားချပြီး
ဘွတ်ကင်လုပ်လိုက်မယ်”

ဦးနေရောင် ဖုန်းပြောပြီးသည်နှင့် ထက်ကူကြွေစံကို ခေါ်
တာ ကိုကျော်ဇံ ရွေးချယ်ထားသည့်ဟိုတယ်သို့ ခန်းမတစ်ခန်းချုပ်ရန်
အကျွေးအမွှေးကိုတော့ ဘူဖေးစီစဉ်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

“ငါတို့ဘက်ကတော့ ဒေါ်ကြင်ဆွေရယ် မင်းရယ် ဒရိုင်
ဘာနှစ်ယောက်ရယ်ပဲ သွားကြတာပေါ့”

“ကျွန်မ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး ဆရာ”

ဦးနေရောင် ထက်ကူကြွေစံကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေ နေမကောင်းလို့ပါ။ မောင်လေးကလည်း စာမေးပွဲ
နဲ့ဆိုတော့ ဆေးခန်းကို မေမေနဲ့ကျွန်မပဲ လိုက်ပို့ပေးရမှာမို့လို့ပါ”

မိဘကျန်းမာရေးကိစ္စဆိုတော့လည်း သူ့အနေနှင့် အတင်း
အကြပ် ဘာမှမပြောချင်သဖြင့်. . .

“ကောင်းပြီလေ. . . ဒါဖြင့် ဒေါ်ကြင်ဆွေကို သူခေါ်ချင်
တဲ့ မိန်းမဖော်တစ်ယောက် ခေါ်သွားလို့သာ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ အခုပဲ သွားပြောလိုက်ပါ့မယ်။
ဦးတယ်သွားပြီး ကျွန်မ ရုံးတစ်ခါတည်း ဆင်းလိုက်တော့မယ်နော်”

အချိန်က (၄)နာရီကျော်နေပြီမို့ သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်
သည်။ ထက်ကူကြွေစံက ဟိုတယ်သို့ ဖုန်းနှင့် အရင်ဆက်ကာ ဒီနေ့

ညနေ(၆)နာရီအတွက် ရနိုင်မရနိုင် အရင်မေးရသည်။ ရနိုင်သည် ဆိုတော့မှ ဆက်ပြီး စကားပြောရသည်။ နောက် ဒေါ်ကြင်ဆွေကို ကိုယ်တိုင်သွားပြောပြီး တစ်ခါတည်း ဟိုတယ်အသွားကို ခေါ်သွား လိုက်သည်။

ဦးနေရောင်လည်း ကုမ္ပဏီမှ စောစီးစွာပင် အိမ်ပြန်ခဲ့ လိုက်သည်။

“သား စောလှချည်လား”

“သားဗွီဒီယိုကား ပြီးသွားပြီ မေမေ၊ အဲဒါ ဗွီဒီယိုအဖွဲ့သား တွေကို ညစာကျွေးမယ်လို့ ကတိပေးထားလို့ သွားရမှာမို့ ပြန်လာ တာ၊ မေမေကော လိုက်မလား”

“အိုကွယ်... အဲဒီလိုနေရာမျိုး မေမေ မလိုက်ချင်ဘူး၊ စားကြသောက်ကြမှာမှတ်လား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိမှာပေါ့ မေမေ”

“နည်းနည်းပါးပါးပဲဖြစ်ဖြစ် များများစားစားပဲဖြစ်ဖြစ် သားကတော့ အလွန်အကျွံ မဖြစ်စေနဲ့၊ ဒါထက်... ထက်ထက် ကော လိုက်မှာလား”

“သူ့အဖေ နေမကောင်းလို့ မလိုက်ဘူးတဲ့”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ၊ ထက်ထက်က အပျော်အပါး မက်တဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ထက်ကူခြေစံက တမင်မလိုက်တာကို မေမေ ဆိုလိုတာ လား”

“ဒါပေါ့... သူ့အဖေဆေးခန်းဆိုတာ အကြောင်းပြ သက် သက်ပါ၊ တမင်ရှောင်တာ ဖြစ်မယ်”

ဦးနေရောင် ဆက်မပြောတော့။ ရေချိုးရန်သာ အပေါ် ထပ်သို့ တက်ခဲ့လိုက်လေသည်။

သူ့ရင်ထဲ၌ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ပန်းနုရွှေစင်ကို လည်း တွေ့ချင်နေသည်။

ဖုန်းမဆက်တာလည်း ကြာပြီဖြစ်သည်။

ပန်းနုရွှေစင်ကို တွေ့ရတော့မည်၊ ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ အသံလေးကို ကြားရတော့မည်ဆိုတော့ သူ့ရင်ခုန်သံနှုန်း ပြန်လည်မြင့်တက်လာ လေသည်။

ထိုနေ့ည ညစာစားပွဲသို့ ပန်းနုရွှေစင် နောက်ကျမှ ရောက် လာသည်။

မင်းသားများနှင့် သူတို့၏ဇနီးများနှင့် ပန်းနုရွှေစင်က တစ်ဝိုင်းထိုင်လိုက်သည်။ ပန်းနုရွှေစင်၌ မန်နေဂျာတစ်ဦးပင် ရထား လေပြီ။ ထိုအမျိုးသမီးကပင် ပန်းနုရွှေစင် စားဖို့ သွားရောက် ခပ်ထည့်ပေးလေသည်။

“ဦးနေ... ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ပန်းနုရွှေစင်က သူ့အား လာရောက်နှုတ်ဆက်လေသည်။

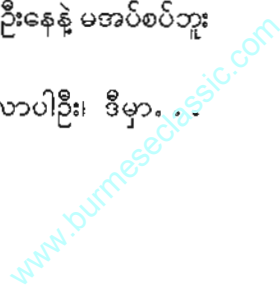
“ခြောက်နာရီကတည်းက”

“မတွေ့တာ ကြာပြီနော်၊ မီးတိုရွာတင်ကို စိတ်ပျက်သွားပြီး ရောက်မလာတာမှတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေ များနေလို့ပါ”

“မီး သိပါတယ်... မီးတိုလောကနဲ့ ဦးနေနဲ့ မအပ်စပ်ဘူး ဆိုတာ”

“မင်းသမီးရေး... မင်းသမီး... လာပါဦး၊ ဒီမှာ... မင်းသမီးကို ဗျူးချင်လို့တဲ့”

မိတ်ကပ်ဆရာက ကနွဲ့ကလျနှင့် ပြေးလာပြီး လာရောက် ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

“ဦးနေ... သွားပြီ၊ နောက်မှ”

ပန်းနုရွှေစင်က သူ့အား အားနာစွာ ကြည့်ရင်း ဒဗ္ဗတ် တိုက် ပါသွားရင်းမှ လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ဦးနေရောင် ရင်ထဲ မကောင်း။ ဒါရိုက်တာ မင်းသား မင်းသမီးတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေကြသည်။ လက်ပွန်းတတီး နေကြသည်။ ဤသည်ကို သူ့အနား၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ကိုကျော်ဇံ၏ဇနီးဝင့်ဝါကို သူ စကားစလိုက်သည်။ သူနှင့်မဝါ နှစ်ယောက်တည်း ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ကျန်ခဲ့သည်ကိုး။

“မဝါ”

“ပြောပါ ဦးနေရောင်”

“ခင်ဗျားက ရုပ်ရှင်လောကသားတစ်ယောက်ရဲ့ဇနီးအနေ နဲ့ ဘယ်လိုခံစားပြီး နေရသလဲ”

“ဒီလိုပဲ စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ နေရတာပေါ့၊ ဦးနေရောင် ကိုကျော်နဲ့က အိမ်ထောင်ကျတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ဇာတ်ဆောင်ဖြစ်ချင် တဲ့ ဇာတ်ရုံမင်းသမီးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ဒါရိုက်တာတစ် ယောက်ရဲ့ဇနီးအနေနဲ့ ရင်ထဲ အပူမီးကတော့ ဘယ်ငြိမ်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း ကြာတော့လည်း နေသားကျသွားပါပြီ၊ နေသားကျ သွားပြီဆိုတာတောင် ကိုကျော် အပြင်သွားရင် ရင်တမမ ရှိနေခဲ့ သမျှ ကိုကျော် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာတာ မြင်မှ ဟင်းချနိုင်တာမျိုး ပေါ့”

ဦးနေရောင် သူတို့အနုပညာမောင်နှမ အချင်းချင်းကြား ပြောဆိုရယ်မောနေသော ပန်းနုရွှေစင်ကို မဝါကနေသာ တဆင့်

နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ဆူညံကာ ဟင်းပေါင်းစုံနဲ့ ယမကာပေါင်းစုံနဲ့တို့နှင့် ကျော ခိုင်းလိုက်ရတော့မှ သူ အသက်ဝဝ ရှုရိုက်နိုင်လေတော့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ပုတီး စိတ်နေသောမိခင်မှာ သူ့ကို မြင်တော့မှ မျက်နှာမှာ ဝင်းပသွား သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်မို့...။

သူ နှလုံးသားအလိုကို မလိုက်ခြင်းမှာ အလွန်မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်သွားလေတော့ သည်။

အနန်း (၂၄)

အမ်ဒီ ဦးနေရောင်သည် စိစစ်ရေးက ကျလာသည်နှင့်
“ချစ်ကြိတ်” ဗွီဒီယိုကားကို ဒါရိုက်တာကိုကျော်ဇံ၏အကူအညီနှင့်
ဖြန့်ဖြူးရောင်းချလိုက်သည်။

တစ်ပတ်အတွင်းတွင် ကုန်သွားသည်။ ခေတ်စကားအ
အခွေက “ပေါက်” သွားသည်။ အရောင်းရဆုံးအခွေ Top Ten
စာရင်းလည်း ဝင်သွားလေသည်။

အခွေမထွက်ခင်ကတည်းက ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင်

သတင်းဖွယ်ကဲ့သို့သည်ကလည်း ပါသည်။

လှိုင်ထိပ်ထား ကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာကတည်းက ကလေး
သူကြီးများ ပါးစပ်တွင် ရေပန်းစားနေသော “ပန်းနုရွှေစင်” ကို
လည်း ပိုမိုကျော်ကြား ရေပန်းစားသွားလေသည်ဖြစ်ရာ . . .

“ပန်းနုရွှေစင်” နောက်သို့ ဗွီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာများနှင့်
ထုတ်လုပ်သူများ၊ စီးပွားရေးကြော်ငြာရှင်များက လိုက်လာသည်။
သို့ဖြစ်၍ နယ်မှ မိဘနှစ်ပါးကိုပင်လျှင် ပန်းနုရွှေစင်
ခေါ်ယူလိုက်ရသည်။

ပန်းနုရွှေစင် တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးမှာ နေရာမှ ကွန်ဒို တိုက်
ခန်းကျယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်လည်း
ဖြစ်သွားလေပြီကို။

ပန်းနုရွှေစင် ဦးနေရောင်ထံသို့ ဖုန်းဆက်သည်။

“ဦးနေကျေးဇူးကြောင့်ပါ”

“ဘယ့်နဲ့ . . . ငါ့ကျေးဇူး ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒါရိုက်တာကိုကျော်
ကျေးဇူးပေါ့”

“ဦးကျော်ကျေးဇူးလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးနေ
ထာ လှိုင်ထိပ်ထား ကုန်ပစ္စည်းအတွက် မီးကို မရွေးခဲ့ရင်ရယ်၊
ချစ်ကြိတ်အတွက် မီးကို တင်ရတာရယ်က ဦးနေကျေးဇူး မဟုတ်လို့
ဘယ်သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ”

“ထားပါတော့ . . . အောင်မြင်မှုလမ်းစကို နင်းထားမိပြီ
ဆိုတော့ ဆက်ကြိုးစား၊ ဝီရိယအားကို ပိုထုတ်၊ ဘာလုပ်လုပ်
ရိသတ်ဟာ ငါ့ထမင်းရှင်ဆိုတဲ့စိတ်ထားမျိုးနဲ့ စေတနာထားပြီး
ပစ်သွင်း သရုပ်ဆောင်ပါ”

ဦးနေရောင် ရင်ထဲ စိုးရိမ်မကင်းစိတ်နှင့်အတူ ကရုဏာ

စိတ်နှင့် နှစ်ကာ ဆုံးမစကား မှာကြားနေမိလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးနေ၊ ဦးနေစကားကို မီးရင်ဘတ်ထဲမှာ အမြဲသိမ်းဆည်းထားပြီး လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါမယ်”

“ညည်းအတွက် မန်နေဂျာကော ရွေးပြီးပြီလား”

“ရွေးထားပြီးပါပြီ . . . ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း မိမိကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ကော မီး ရှုတင်သွားရင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီလည်း လိုက်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ”

“ကောင်းပါတယ် . . . ညည်းအောင်မြင်မှုအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဦးနေ . . . မီးအိမ်သစ်တက်ပွဲနဲ့ ဘုရားအနေကဇာတင်ပွဲကို လာရမယ်နော်”

“အင်း . . . ဦးနေ အချိန်ရရင် လာမယ်၊ အချိန်မရလို့ မလာရင်လည်း ညည်း ဘယ်လိုမှ မအောင့်မေ့နဲ့”

“ဟင် . . . ဦးနေကလည်း”

“ဒါပဲမှတ်လား ပန်းနု၊ ဦးနေ မိတင်တက်စရာရှိလို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီ”

ဦးနေရောင် ဖုန်းချလိုက်သည်။ သံယောဇဉ် အမျှင်မတန်ချင်ပါ။

ထိုသံယောဇဉ်တန်းက ရင်မှာ တွယ်ငြိသွားလျှင် မလွယ်ကူ။

ဥပေက္ခာပြုလက်စနှင့် ဥပေက္ခာပြုပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ဘဝအခြေခံချင်းမှ မတူညီကြတာ။ သံယောဇဉ်မတွယ်စောစောစီးစီး လမ်းခွဲထားပြီးမှတော့ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်

တမ်း နေရန် ဦးနေရောင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသားဖြစ်သည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

သူ့ရုံးတံခါးကို အချက်ပေးခေါက်သံ၏လက်ရာရှင်မှာ ထက်ကူနှစ်၏လက်သံဟု သူ သိနေသဖြင့် ရော့တီရော့ရဲ ထိုင်ကာ အတွေးရေလည်ကြော မျောပါနေမှုကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်မတ်မတ်ထိုင်ကာ ဝင်လာသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အမြဲတစေ သေသပ်ပြီး ကျက်သရေရှိသောအလှနှင့် ဝင်းထက်ကာ လန်းနေသူ ထက်ကူနှစ်က . . .

“ဆရာ . . . ဗီဒီယိုကားရဲ့ထွက်ငွေဝင်ငွေ စာရင်းပေါင်းချုပ် ရပါပြီ၊ ဆရာ အချိန်ရလို့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အခုဆင်ပြပေးပါမယ်”

“အင်း . . . ကြည့်မယ်လေ၊ ထိုင်ပါ ထက်ကူနှစ်က ထက်ကူနှစ်က သူ့ ရှေ့တည့်တည့် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ထိုင်သည်။

“ဒါက မတည်ငွေပါ”

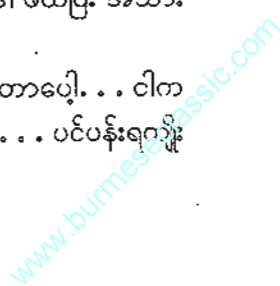
“အင်း”

“ဒါက ဝင်ငွေပါ ဆရာ၊ မတည်ငွေထက် ဝင်ငွေက ပိုပါသည်”

“အမြတ်တော်ကြေးကော”

“အဲဒါကလည်း အခွန်ဦးစီးရုံးကို ကျွန်မ သွားပြီး ရာဖြတ်နဲ့ မြန်းပြီး တစ်ခါတည်း ဖယ်ထားပြီးမိပြီ၊ အဲဒါ ဖယ်ပြီး အသားဆင် အမြတ်ငွေစာရင်းက ဒီမှာပါ”

“ဟာ . . . မြတ်သေးတယ်၊ တော်သေးတာပေါ့ . . . ငါက အခွန်အရင်း တစ်ခုခုပဲလို့ တွက်ထားတာ၊ အင်း . . . ပင်ပန်းရကျိုး

နပ်သွားတာပေါ့”

ဦးနေရောင် ဝမ်းသာသွားသည်။ တဆက်တည်းမှာပင်...

“အမြတ်ငွေတစ်ဝက် ကိုကျော်ကို သွားပေးလိုက်”

“ဆရာမသွားဘူးလား”

“သူ့အားတဲ့အချိန်နဲ့ ငါ့အားတဲ့အချိန်က ညှိနေရင် ကြာမယ်၊ မင်းပဲ ကိုကျော် မအားလည်း မဝါနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး သွားပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

“ကောင်းပြီ”

ထက်ကူနှစ်စုံ ထွက်သွားသည်။ ထက်ကူနှစ်စုံ နောက်ကျောပြင်ကို သူ့ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချတာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထက်ကူနှစ်စုံကို ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့ထက် သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီးသည့်တိုင် ဘယ်ကဘယ်လို စပြီး ပရိယာယ် (ချစ်ခွင့်ပန်)ရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရသေး။

အူကြောင်ကြောင်နိုင်သည့်အလုပ်မျိုးလည်း မလုပ်ချင်ဘူး ဆိုတော့ မိခင်ကို အားကိုးရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်း(၂၅)

အမ်ဒီ ဦးနေရောင်ခြေလှမ်း တုန့်ကနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ သူ ရုံးခန်း၏အပြင်ဘက် အရံခန်းတွင် သက်မာတစ်ဆက်တည်း ရှိနေသည်။ မြင်နေကျ ထက်ကူနှစ်စုံကို မမြင်ရတော့ပေမယ့် ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ထက်ကူနှစ်စုံ မရောက်သေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အမ်ဒီ ဦးနေရောင် ဆက်မမေးတော့ဘဲ သူ့ရုံးခန်းထဲသို့

www.burmeseclassic.com

ဝင်ခဲ့လေသည်။

“ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်. . . နောက်မကျစဖူး နောက်ထက် နေတာ”

ရင်ထဲ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာသည်။ စားပွဲနောက်၌ ထိုင်လျက်ပြီး စားပွဲပေါ် ရှင်းနေသော အလယ်တည့်တည့်၌ ချောစာအိတ်ကလေးတစ်ခု တင်ထားသည်။

အုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာသို့တူ လိပ်မူထားသည်။

ထက်ကူနှောင့် လက်ရေးပါလား။

ဦးနေရောင် စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

ထက်ကူနှောင့်. . . ဖခင်၏ကျန်းမာရေးအတွက် အနီးကပ် ပြုစုရန်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် နှုတ်ထွက်သွားသည်ဖြစ်သည်။

“ဟာ”

သူ အင်တာကွန်းကို နှိပ်ကာ သက်မာကို ခေါ်လိုက်သည်။ သက်မာ ရောက်လာတော့. . .

“ဒီမှာ ညည်းမထက် နှုတ်ထွက်စာ တင်သွားတယ်၊ ဘာတုန်းက တင်တာလဲ၊ ညည်းတင်ထားတာလား”

“ရှင်. . .”

သက်မာမှာ ယောင်နနလေး ဖြစ်ကာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ကျွန်မ ဘာမှမသိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် သူ့ဖာသာသူ တင်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒေါ်ကြွေးဆွေနဲ့ ဒေါ်ကေသီကို ခေါ်လိုက်စမ်း”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သက်မာ ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် ဦးနေရောင်မိခင်ထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ဖြစ်လေတော့သည်။

“ဟယ်လို မေမေ”

“ဘာလဲ သား. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေထက်ထက် အလုပ်ထွက်စာ တင်သွားလို့”

“ဟေ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းဆူလိုက်လို့လား”

“လုပ်ပြီ မေမေက၊ သား သူ့ကို တစ်ခါမှ မဆူဖူးဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး သားရာ. . . ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“အဖေကို ပြုစုရန်လို့ အကြောင်းပြထားတာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး. . . အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်၊ မေမေ သူ့အိမ် သွားလိုက်မယ်”

“နေဦး မေမေ၊ သားတို့လည်း သွားမလို့”

“အေးလေ. . . သားတို့ သွားတာကလည်း သွားပေါ့၊ မေမေကတော့ တစ်မိနစ်လေးတောင် ဆိုင်းမနေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်

မေမေ သွားနှင့်လိုက်မယ်၊ ဒါပဲ. . . ဒါပဲ”

မိခင်က ဖုန်းချသွားသည်နှင့် ဦးနေရောင်မှာ ဘာလုပ်ရအောင် ကိုင်ရမည်မှန်းမသိ ယောင်ချာချာကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် သက်မာ၏သတင်းပေးမှုကြောင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး ဝန်ထမ်းများထံ တမဟုတ်ချင်း တောမီးနှယ်

ခြံနဲ့ သွားလေရာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သို့လောသို့လောနှင့်လည်း တီးတိုးတီးတိုး ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အမ်ဒီဦးနေရောင်က ဒေါ်ကြွေးဆွေနှင့်ဒေါ်ကေသီတို့ကို

ထက်ကုန်ကြွေစံနှင့် အနေနီးကပ်သူများဖြစ်၍ ဘာကြောင့် အလုပ် ထွက်တာ ထင်သလဲဟု မေးမြန်းကြည့်သလို အုပ်ချုပ်မှု မန်နေဂျာကို လည်း ထက်ကုန်ကြွေစံ အလုပ်ထွက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သဘောကျ မကျ မေးမြန်းကြည့်ရာ . . .

“သိပ်တော်တဲ့မိန်းကလေးပဲ . . . လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိပြီး လာဘ်မြင်တဲ့မိန်းကလေးမို့ သူထွက်သွားရင် ကုမ္ပဏီအတွက် နစ်နာ တာပေါ့၊ သူလိုလူမျိုး နောက်ထပ်မရနိုင်ဘူး”

ဟူသောလေသံမျိုးတွေသာ ထွက်သဖြင့် . . .

“ဒါဖြင့် ဒေါ်ကြင်ဆွေနှင့်ဒေါ်ကေသီတို့ကလည်း သူ့ကို ဖုန်း ဆက်ပြီး အစ်အောက်မေးကြည့်ပါဦး၊ သူ ဘာများ စိတ်ခုထားတာ ရှိသလဲလို့”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ဆရာ မပြောလည်း ညနေရုံးဆင်းတာနဲ့ ကျွန်မတို့က သွားမေးမလို့ စဉ်းစားထားပြီးပါပြီ”

“အေးဗျာ . . . သူ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေက ခင်ဗျားတို့ မြင်တဲ့အတိုင်း အပြစ်ပြောစရာ မရှိတော့ ကျွန်တော်လည်း အပြစ် မတင်ဖူးပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ နားလည်ရ ခက်ပါတယ်”

အုပ်ချုပ်မှု မန်နေဂျာက . . .

“သူက ဆက်ခံတေရီတစ်ယောက် တာဝန်ထက်ကို ပိုထမ်း ဆောင်နိုင်တော့ သူ့ကို လစာတိုးပေးရင်ကော ဆရာ”

“အဲဒီအတွက်ဆိုရင်လည်း ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ပေးလိုက်ကြပေါ့ ဗျာ”

ဦးနေရောင် ရင်ထဲ ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုခံစားမှုမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးချေ။ ထိုနေ့ သူ ရုံးစောဆင်းခဲ့ သည်။

မိခင်က သူ့အား ဆီးကြိုကာ . . .

“ထက်ထက်ကို မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ အိမ်တံခါး ခြိတ်ခါးတွေလည်း ပိတ်ထားတယ်၊ ဒါနဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေ မေးကြည့်တော့ သူ့အမေက ကျောင်းသွားပြီး သူတို့မောင်နှမက အဖေကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့တယ် ဆိုလို့ မေမေလည်း ပြန်ခဲ့လိုက်တယ်”

“သူ့အဖေ တော်တော်ဖြစ်နေလို့လား မသိဘူးနော် မေမေ”

“မေမေလည်း အဲဒီလို ထင်လို့ အိမ်နီးချင်းကို မေးခဲ့ပါ တယ်၊ ဦးအောင်စံက ခါတိုင်းလိုပါပဲ၊ တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် သွားနေ လုပ်နေတာပါပဲတဲ့”

ဦးနေရောင် ရင်ထဲ အဖြေရှာမရတော့ ရင်မောသွားရာ မိခင်က . . .

“ညရောက်မှ မေမေနဲ့သား တစ်ခေါက်ထပ်သွားကြတာ ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်မှ သူ့စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို ပင့် သက်ရှိုက်လိုက်မိလေတော့သည်။

အခန်း (၂၆)

“ဟင်”

ထက်ကူနှစ်သည် ညဘက်ကြီး ရောက်ချလာသော အမိဒီ ဦးနေရောင်တို့သားအမိကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထက်ကူနှစ် ခြံတံခါးကို သွားရောက်ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း..

“အန်တီရယ်... အားနာလိုက်တာ၊ ကျွန်မကြောင့် ဒုက္ခများကုန်ကြပြီထင်တယ်”

“အားနာရင် အလုပ်က မထွက်နဲ့ပေါ့ ထက်ထက်ရယ်” ဒေါ်ခင်ခင်ထားက စိတ်မကောင်းသည့်လေသံနှင့် ပြော

လာတော့လည်း ထက်ကူနှစ် စိတ်ထဲ ထိရှသွားသည်။

ညနေကလည်း ဒေါ်ကြင်ဆွေနှင့် ဒေါ်ကေသီ၊ သက်မာနှင့် လှလှဝေတို့ ရောက်ချလာပြီး “ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ထွက်ရတာလဲ” ဟု အစ်အောက်ကာ မေးမြန်ကြသည်။

ထက်ကူနှစ် ဖခင်ကျန်းမာရေးကိုပဲ အကြောင်းပြပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေလိုက်သည်။ သူတို့ လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားကြသည်။

ယခု အမိဒီတို့သားအမိ ရောက်လာပြန်ပြီ။ ထက်ကူနှစ် စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေရသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ကျဉ်းကျပ်နေသည်။ ရင်ထဲက အပူကို ဘယ်သူမှ နားလည်အောင် ဖွင့်ဟပြောဖို့ အခွင့်မသာ။

တိတ်တခိုးအချစ်က ရင်ကို နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လျက် ရှိသည်မို့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အက်ကွဲထွက်မတတ် နာကျင်လွန်းလှပါသည်။

“ထိုင်ပါ အန်တီ... ဆရာကော”

“ဦးအောင်စံအခြေအနေက တော်တော်ဆိုးနေလို့လား” ဒေါ်မိုးအေးက အတွင်းခန်းဘက်မှ ထွက်လာပြီး..

“သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်မကြီး၊ ပန်းခြံထဲ အချိန်ကုန်တာ များသွားပြီး ခြေထောက်တွေ ပြန်ရောင်လို့ ကူတွဲမှ သွားနိုင်လာနိုင် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ခုတော့ ဆေးအရှိန်နဲ့ အိပ်ပျော်နေပါတယ်။ သမီး... စားစရာတစ်ခုခု သွားလုပ်လိုက်ပါဦး”

“ဘာမှလုပ်မနေနဲ့... ညဘက်ဆိုတော့ ကော်ဖီလည်း မသောက်ဘူး၊ ရေနွေးကြမ်းသာ ယူခဲ့ ထက်ထက်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားကတော့ အိမ်ကို သုံးခေါက်ရောက်သားဖူး

သူ ဖြစ်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ပြောလိုက်သည်။

ဒါကို အမ်ဒီက အံ့အားသင့်နေပုံရကြောင်း ထက်ကူကြွေစံ အကဲခတ်မိလိုက်လေသည်။ အမ်ဒီမိခင်က အမ်ဒီအား ဒီအိမ်ကို ဝင်ထွက်နေကြောင်း အသိပေးထားပုံ မရဘူးဟုလည်း ခန့်မှန်းမိ လိုက်သည်။

ထက်ကူကြွေစံက ရေခဲခွေးကြမ်းနှင့် လိုက်ဖက်သော ခရမ်း ချဉ်သီးယိုနှင့် လက်ဖက်အစ်ကလေးကို ပြင်ဆင်ပြီး ချပေးလိုက် သည်။ ရေခဲခွေးကြမ်းကို ငှဲ့ပေးစဉ်မှာပင် . . .

“ထက်ထက် အန်တီတို့ကို ကိုယ့်မိသားစုလို သဘောထား ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော၊ လစာတိုးပေးဆိုလည်း တိုးပေးမယ်၊ အဖေ ဆေးခန်းတွေ သွားလာဖို့ ကားလိုလည်းကား၊ သူနာပြု ငှားဖို့ လိုလည်း ငှားဖို့ကအစ အကူအညီပေးမယ်လေကွယ်၊ အလုပ်တော့ မထွက်ပါနဲ့”

“အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ”

ထက်ကူကြွေစံ မျက်လွှာချပြီး မိခင်ဘေးနားတွင် ကျုံ့ကျုံ့ လေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဦးနေရောင် ထက်ကူကြွေစံကို ခိုးကြည့်မိသည်။ ချည်သား ဂါနလေး ဝတ်ထားပြီး နိုက်ခရင် လိမ်းထားပုံရသည်။ မျက်နှာ လေးမှာ ပြောင်ချောကာ ဝင်းလက်လျက်ရှိသည်။ ပင်ကိုယ်အလှနှင့် ပင် တင်းကနဲ ချောလှကာ ကျက်သရေရှိလျက် ရှိသည်။ ပေါ်လွင် သော နှာတံစင်းစင်း၊ ဇင်ယော်တောင် မျက်ခုံးနက်နက်နှင့် ၎င်း အောက်မှ ထက်မြက်သော မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံ၊ နီရောင်သွေးနေ သော နှင်းဆီငုံဖူး နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက ပီပီရီရီ၊ အပိုစကား မပြော တတ်သည့်ဟန်။

ထက်ကူကြွေစံအလှတွေကို သူ တွေ့မြင်နေပါလျက် ဥပေက္ခာ ပြုထားမိခြင်းအတွက် နောင်တရချင်နေမိသည်။

“လမ်းမှာ သားအမိနှစ်ယောက် တိုင်ပင်လာတယ်၊ ထက် ထက် အရည်အသွေးနဲ့ ဆက်ခံတေရီရာထူးနဲ့ ထားဖို့တောင် မတန် ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒုမန်နေဂျင်း ရာထူးသစ်ကို တိုးမြှင့်ဖွဲ့စည်းပြီး ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ ထက်ထက်၊ ဒုမန်နေဂျင်း ရာထူးကို လက်ခံပေးမယ်မှတ်လား”

ထက်ကူကြွေစံ ရင်ထဲ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်သွားသည်။

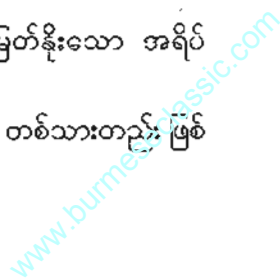
ဒေါ်ခင်ခင်ထား မိမိကို ချွေးမတော်ချင်နေကြောင်း ရိပ်မိ သိရှိခဲ့သည်နှင့်အမျှလည်း သူ ပို၍သတိထား ဆက်ဆံခဲ့သည်။ အများအမြင်၌ ပျာလောင်ခတ်မနေစေရန် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ အမ်ဒီကို သူ ယူလိုက်ပါက အမ်ဒီဘက်က မရမနေ ကမ်းလှမ်းခြင်းကြောင့်ဟု လူအများက မသိနိုင်ဘဲ မိမိကို သာ အမ်ဒီကို အမိဖမ်းသည့် ပိုင်းလုံးဟုသာ မြင်မည်။ ဒါ့အပြင် အနေတည်သော အမ်ဒီကို အမိဖမ်းဖို့ အမ်ဒီအမေကို အပိုင် ချဉ်းကပ်ပြီး အမ်ဒီကို အရယူသည့်ပိုင်းလုံးဟုသာ ကွယ်ရာ၌ ပြော ဆိုကြမှာ ကျိန်းသေသည်။ လူ့ပါးစပ်ပေါက်တွေက ကြောက်ဖို့ ကောင်းသည်။

ဒါ့အပြင် မိမိ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာစစ်သည်လည်း ဂုဏ်နေ ဟူသော ပကာသနအောက်မှာ ပျောက်ကွယ်မှေးမှိန်သွားမှာ စိုးရိမ် သည်။

အမ်ဒီထံမှလည်း မိမိအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးသော အရိပ် အယောင်များ စိုးစေ့မှ မတွေ့မြင်ရ။

ထို့ကြောင့် အချစ်နှင့်အိမ်ထောင်ရေး တစ်သားတည်း ဖြစ်

ချင်သည့် မိမိအတွက် အချိန်တစ်ခုတော့ ပေးဆပ်လိုက်ရမည်။

“ဒေါ်မိုးအေးတို့လည်း ဝိုင်းတိုက်တွန်းပေးပါဦး”

“ကျွန်မတို့ကတော့ သားသမီးတွေကို အကောင်းဆုံးလမ်းကြောင်းပေါ် တင်ထားပေးပြီးပြီ။ ကိုယ်ပိုင်စဉ်းစားဉာဏ်နဲ့သာ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်သွားကြပေတော့လို့ပဲ ပြောထားတာဆိုတော့ သူတို့ခိုက်ဖိစီးမှု ခံရမယ့်ကိစ္စမျိုးတော့ မတိုက်တွန်းချင်ပါဘူး အစ်မကြီးရယ်။ သူတို့သဘောပဲပေါ့”

မခင်စကား ဆုံးသွားတော့ ဒေါ်ခင်ခင်ထားက သက်ပြင်းချကာ ရေနွေးကြမ်းနွေးနွေးလေးကို ကောက်သောက်လိုက်လေသည်။

အမ်ဒီက သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ... .

“ထက်ဣန္ဒြေစံမှာ အန်ကယ့်ကျန်းမာရေး အကြောင်းပြချက်အပြင် အခြားအကြောင်းကိစ္စတစ်ခု ရှိနေတယ်မှတ်လား။ ဖုံးကွယ်ထားစရာ မလိုတဲ့ကိစ္စဆိုရင် ပြောပြပါလား”

အမ်ဒီပဲလေ၊ ဒီလောက်တော့ ခန့်မှန်းတတ်ပေမပေါ့။

ထက်ဣန္ဒြေစံ မကွယ်ဝှက်ချင်တော့။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အခြားအကြောင်းလည်း ရှိပါတယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

ထက်ဣန္ဒြေစံ ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာတက္ကသိုလ်မှာ ပါမောက္ခ နာတိုရီ၏အဆက်အသွယ်ဖြင့် အရှေ့တိုင်းသမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဌာန၌ လက်ထောက်စာကြည့်တိုက်မှူး သွားလုပ်မည့် အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“သေချာသွားပြီလား”

“ခေါ်စာတွေ အပြည့်အစုံ ရပြီမို့ ဝီဇာဝင်ဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့”

တယ် ဆရာ”

“ဒါ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ဗဟုသုတနဲ့ အတွေ့အကြုံသစ်တွေ ထပ်ရလာတာပေါ့။ ဘယ်နှစ်နှစ်လောက် လုပ်မှာလဲ”

“အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်နဲ့ အများဆုံး ငါးနှစ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“အိုကွယ်... . စာသင်နှစ်တစ်နှစ်ပဲ လုပ်ပြီး ပြန်လာပါ။ ပြီးတော့ လှိုင်ထိပ်ထားမှာပဲ ဒု-မန်နေဂျင်းနဲ့ ဆက်လုပ်ပေးပါ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားကတော့ ဇွတ်ပင် ပြောနေသည်။ အမ်ဒီကတော့ ဘာမှထပ်မပြောဘဲ မျက်နှာပြင်က ပြုံးရိပ်သန်းသွားသည်။ ဇိတ်ထဲ ဘာတွေများ ကြံစည်ပြီး ကျေနပ်သွားသည်ကို ထက်ဣန္ဒြေစံ ခန့်မှန်း၍ မရအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ဂျပန်က ပြန်လာရင်တော့ လှိုင်ထိပ်ထားမှာပဲ ပြန်လုပ်ပေးပါမယ်” ဟု နှုတ်ကတိပေးလိုက်တော့မှ ဒေါ်ခင်ခင်ထားမျက်နှာ ဝင်းပသွားပြီး... .

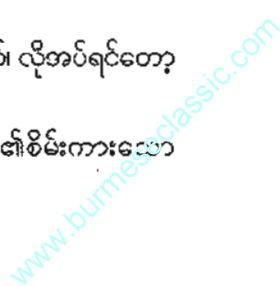
“အမလေး... . ခုမှပဲ ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ကျသွားတော့ ဆယ်”

အမ်ဒီကော မိခင်ဒေါ်မိုးအေးပါ ပြီးသွားကြသည်။

“ထက်ဣန္ဒြေစံ ဂျပန်သံရုံး ဝီဇာဝင်ဖို့ အခက်အခဲ ရှိရင် ဆည်း ကိုယ့်ကို ပြောလေ၊ ဂျပန်နဲ့က သွားလိုက်လာလိုက် အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင် လုပ်နေတော့ ဂျပန်သံရုံးဝန်ထမ်းတွေနဲ့လည်း မိတ်ဆွေဆူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်နေကြပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လိုအပ်ရင်တော့ ပြောပါမယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက လူငယ်နှစ်ယောက်၏စိမ်းကားသော

ဆက်ဆံရေးအခြေအနေကို သိပ်သဘောမတွေ့သော်လည်း ဘာမှ မပြောတော့၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သည်။ ထက်ကူနှစ်စုံသည် မာနနှင့် မိန်းမသား ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်သာ ဒီလိုလမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်ကြောင်း သိနားလည်နေမိလေသည်။

ထက်ကူနှစ်စုံတို့ အိမ်ကအပြန် လမ်း၌ . . .

“သား . . . ထက်ထက်ကို မေမေ လက်မလွှတ်နိုင်ဘူး ချွေးမတော်ချင်တယ်၊ သားသဘောကကော”

သားကို ပြတ်ပြတ်သားသားပင် မေးလိုက်သည်။

“သားလည်း မေမေအတွက်ရော ကုမ္ပဏီအတွက်ကော ပြီးတော့ သားအတွက်ပါ လက်မလွှတ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါပြီ မေမေ”

“ဟင်း . . . မင်းဟာက အဝေးကို ထွက်သွားတော့မှ”

“အဝေးမဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ဂျပန်က သား ခြောက်နှစ်လုံးလုံး နေခဲ့တဲ့နိုင်ငံပဲဟာ၊ သား မကြာခဏ လိုက်သွားလို့ ရနေတာပဲ”

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်ခင်ခင်ထား သဘောပေါက်သွားသည်။ ထက်ကူနှစ်စုံ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို လုံးဝမထိခိုက်စေဘဲ နေနဲ့လ ရွှေအလား လိုက်ဖက်သောစုံတွဲအဖြစ် ပွဲလည်တင့်ကာ လက်ထပ်အရေးအတွက် ခုလို အစီစဉ်သည်သာ အကောင်းဆုံးပါလားဟု . . .

အခန်း (၂၇)

နှစ်လခန့်အကြာ . . .

ထက်ကူနှစ်စုံ ဂျပန်ပါမောက္ခ ဆရာမကြီး နာတိုရီ၏အကူအညီဖြင့် အိုဆာကာတက္ကသိုလ်၌ အရှေ့တိုင်းသမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုတွင် လက်ထောက်စာကြည့်တိုက်မှူးတာဝန်ကို သွားရောက်ဆောင်ရွက်နေနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

ထက်ကူနှစ်စုံတို့ နာတိုရီက အလွန်ချစ်ခင်နှစ်သက်ကာ အရာရာ အကူအညီ ပေးသည်။ ထို့အတူ ထက်ကူနှစ်စုံတို့ နာတိုရီ လေ့လာနေသမျှ မြန်မာနိုင်ငံ သမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှု

အတွက် မြန်မာစာမှ ဂျပန်ဘာသာပြန်ပေးရာတွင် အကူအညီပေးဆက်သွယ်တော့ . . အဟင်း . . ဟင်း . . သူက အိမ်ထောင်ကျလို့ များစွာပေးခဲ့လေသည်။

ဒီအတွက်လည်း နာတိုရိုက ထက်ကူကြွေစံကို ဂျပန်နိုင်ငံ နေထိုင်သွားလာ စားသောက်စရိတ် လွတ်ကင်းအောင် သူပဲ အစ အရာရာ တာဝန်ယူကာ လစာ အသားတင်ဖြစ်အောင် ပံ့ပေးခဲ့တာဝန်ဆိုတာ လေးဆယ်မှ စတာလေ၊ အဲဒီအချိန်မှာမှ တို့ မက အားလပ်ချိန်တွင် သူ့တပည့်များထဲမှ မြန်မာဘာသာနည်းစာမာကျ ဖြစ်တာ ရှိသေးတယ်”

အင်္ဂလိပ်စာ ကျွမ်းကျင်လို့သူများကို ကျူရှင်သင်စေနိုင်ရန်လည်း ကူညီပေးခဲ့သဖြင့် ထက်ကူကြွေစံအတွက် တကယ်ကို ငွေတွင်းကြီးကို တစ်ခုပေါ် ထိုင်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။

မြန်မာပြည်ကို လွှမ်းမိုးချိန်မရလောက်အောင် ထက်ကူကြွေစံကို အတွက် အနားယူချိန်သည် အိပ်ချိန်သာလျှင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဒီအတွက် သူ့မှာ စိတ်ဖိစီးမှု မဖြစ်။ မိမိဝါသနာပါသောအလုပ် လုပ်နေရသည့်အပြင် လုပ်အားခကလည်း မျှော်မှတ်ထက် ပိုနေတော့ ထက်ကူကြွေစံ အမြဲတမ်း တက်ကြွလန်းဆန်းနေခဲ့သည်။

“မစ်လို သမီးလေးတို့ လိုချင်လိုက်တာကွယ်၊ မိဘလေး မွေးရကူးနပ်တယ်နော်”

နာတိုရိုက အပျိုကြီးဖြစ်သည်။

“ဒေါ်လေးက ဘာလို့ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့တာလဲ၊ ချစ်မရှိခဲ့ဘူးလား”

“ဆယ်ကျော်သက်တုန်းက ရှိခဲ့တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ပညာတတ်ချင်တော့ ပညာရေးထဲ ခေါင်းစိုက်ဝင်လိုက်တာ ချစ်မအဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာကိုလည်း မေ့လျော့နေခဲ့တယ်၊ သူ့တို့ ဘွဲ့တွေ၊ အလုပ်တွေလည်း ရပြီးရော ချစ်သူကို သတိမထားမိတာပဲ”

ဘေးသမီးတွေတောင် ရနေပြီလေ”

“အဲဒီအချိန် ဒေါ်လေးအသက်က ဘယ်လောက်မို့လို့လဲ”

“အဟင်းဟင်း . . သုံးဆယ့်ခြောက်၊ ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဘဝဆိုတာ လေးဆယ်မှ စတာလေ၊ အဲဒီအချိန်မှာမှ တို့ မကောကျ ဖြစ်တာ ရှိသေးတယ်”

ဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ တပည့်များနှင့် ပျော်ရွှင်စွာပင် နေထိုင်ရင်း အားလပ်ချိန်၌ လူမှုရေး နှုတ်စာ လုပ်ငန်းများနှင့် လုပ်ကိုင်ရင်း အဓိပ္ပါယ်ရှိစွာ နေထိုင်သော နာတိုရိုကို အားကျသလို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် မှတ်ယူကာ ထက်ကူကြွေစံ စိတ်ရောက်ပျံ ပြုစုပေးခဲ့သည်။

“မစ် . . မင်းဟာ တို့အတွက် ဘုရားက ပေးတဲ့သမီး တစ်ယောက်ပါပဲ”

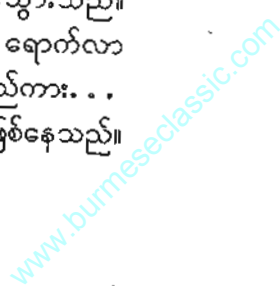
ဟု နာတိုရိုက မှတ်ချက်ချသည့်အခါ ထက်ကူကြွေစံ မျက်စိလေး ဝဲကာ ပီတိဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အိုဆာကာကို ရောက်ပြီး နှစ်လကျော်ခန့်အကြာတွင် . . . ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ဧည့်သည်တစ်ယောက် သူ့အား ရောက်စောင့်ကြိုနေသည်။

“ဟင်”

ထက်ကူကြွေစံ ရုတ်တရက်တော့ ကြောင်သွားသည်။ ထက်မြန်ဆန်လိမ့်မည်ဟု မထင်။ ရောက်တော့ ရောက်လာသည်ဟုတော့ ကြိုတွက်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်ကား . . . လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီ၏အိမ်ဒီ ဦးနေရောင် ဖြစ်နေသည်။

“အံ့ဩသွားသလား မစ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်နေ့ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ အလိုလို သိနေလို့ ဦးနေရောင်က ဟက်ကနဲ ရှက်ရယ်ရယ်လေသည့်

လူကြီးရှက်တော့ ရယ်သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက သူ့အား ချွေးမတော်ချင်သည်ဟု မိခင်ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုထားပြီးကတည်းက အမေကို ချစ်တတ်စဉ်းတည်းသော သားအလိမ္မာ ဖြစ်သော အမ်ဒီသည် သူ့ထံ တစ်နေ့နေ့ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ပြီးလျှင် နောက်ဆက်တွဲ ကပ်ပါလာကလည်း သူ့အချစ်ကိုလည်း ရယူရန် ကြိုးစားဦးမည်မှာ မလွဲမပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“အိုး... မစံညံ့သည်က မိုင်ပေါင်း အဝေးကြီးကတောင် လာခဲ့ရတာဆိုတော့ ကျူရှင်ကို ခွင့်ပေးပြီး ဖျက်လိုက်လား”

နာတိုရီ၏ရုံးညှော်ခန်းမှာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဝင်ပြောလို့သည်။

ထက်ဣန္ဒြေစံ...

“ရပါတယ် ဒေါ်လေး၊ ညစာစားချိန်ကျမှပဲ တွေ့တော့နော် ဆရာ၊ ရှစ်နာရီရောက်ရင် ကျွန်မ ဆရာတည်းတဲ့ဟိုတယ် လာခေါ်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ... ကားထဲမှာ ပရော်ဖက်ဆာအဖေ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပါတယ်၊ အများကြီးမို့ အိမ်ကို တည်း ပို့ပေးချင်တယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လွယ်ပါတယ်... တို့ကားဆီ လွှဲပြောင်းတင်ပြီး မောင်ဆီ တို့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လိုက်ပေါ့... တို့အိမ် သိရအောင်၊ မနက်ဖြန် ဘာကို တို့ ကျွေးမယ်၊ ဒီနေ့တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ကြဦး

“ကျွန်တော့်ကားတော့ ပြန်မလွတ်တော့ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်း ဆွဲလာတာပါ”

“အိုကေ... ဒါဖြင့် သွားကြစို့၊ ဖြည်းဖြည်းလိုက်ခဲ့ကြ” ဟု ပြောပြီး နာတိုရီက ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။ ဦးနေရောင်နှင့် ထက်ဣန္ဒြေစံ နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့ကြ

“မေမေတို့ ဆရာ လာမှာ သိသလား”
“သိတယ်... မင်းအတွက် စားစရာတွေနဲ့စာတောင် ပေးလိုက်တယ်”

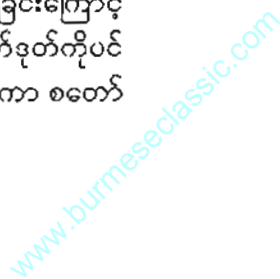
“ဟုတ်လား... ညကတောင် ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ ဆရာ ကိုလည်း ဘာမှမပြောဘူး”

“ဒါကတော့ မစံကို အံ့ဩသွားစေချင်လို့နဲ့ တူပါတယ်”

“အန်တီကော နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်... မစံအတွက် မေမေကလည်း ဆရာတွေ ထည့်ပေးလိုက်သေးတယ်”

ထက်ဣန္ဒြေစံ၏နှလုံးခုန်သံက မြန်ဆန်လာသည်။ သူ့အား တွင် အချစ်၏သင်္ကေတများ အဝင်မခံရခြင်းကြောင့် ခံစိတ်နေခဲ့သည်။ ယခုတော့ ရင်ခုန်သံ တဒုတ်ဒုတ်ကိုပင် ခံရသည်ဖြစ်ရာ မျက်နှာပြင်လေးပင် နွေးထွေးကာ စတော် နီရောင် ပြေးလျက်ရှိသည်။

ကံကောင်းခြင်းတွေက အပေါင်းအဖော်နှင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သဖြင့် ရုတ်တရက် ကံဆိုးခြင်းဟူသော အနှောင့်အယှက် ဝင်ရောက်လာမှာကိုပင် စိုးထိတ်နေမိလေသည်။

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့လား ဆရာ”

“မဟုတ်ဘူး... တမင်သက်သက် ဝီဇာနဲ့ လာတာ။ မိမိကို တွေ့ချင်လို့ပေါ့”

ရဲရင့်သော ထက်ကွဲနှစ် ဦးနေရောင်ကို ရဲရဲမကြည့်တော့။

“အဆင်ပြေနေတယ်ဆိုပြီး မြန်မာပြည် ပြန်မလာမှာမို့ တမင်လိုက်လာတာ”

“ကြာမှာလား”

“သုံးလေးရက်ပဲ... လေယာဉ်လက်မှတ်က အသွယ်အပြန် လုပ်ခဲ့တာ။ မင်းလည်း မအားဘူးဆိုတာ သိနေတာပဲ နောက်ပြီး မင်းနေရာကို ဘယ်သူမှ အစားထိုး မခန့်နိုင်သေးဘဲ သက်မာကိုပဲ လိုအပ်တဲ့ စကားပြောနဲ့ စာရင်းအင်း ထပ်တတ်ခဲ့တာ မချောငြင်းတယ်လေ။ ဒါနဲ့ ရုံးထဲကပဲ ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသူတွေက ပြင်ပကပါ ထပ်ခေါ်ပြီး အင်တာဗျူးလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ထိုပြန်မှ လုပ်ဖြစ်မယ်။ မင်းလိုလူမျိုးတော့ မရနိုင်တော့ဘူးလေ”

သို့နှင့် ကားပါကင် ရှိရာသို့ ရောက်သွားရာ ထက်ကွဲက ကျွဲရှင်အိမ်မှ တပည့်နှင့် ကားက စောင့်နေသည်မို့ လမ်းခွင့်မပြုကြသည်။

ဘာပဲပြောပြော ထက်ကွဲနှစ်ရင်ထဲ ကြိတ်၍ ကျေနပ်သည်။ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ထိုအလုပ်၌ မိမိသည် မရှိလျှင် သောသူအဖြစ် အရေးပါခွင့် ရရှိသောသူ ဖြစ်ခြင်းအတွက် တော့

ရုတ်တရက်ပေါ်သည်။

လှိုင်ထိပ်ထား ကုမ္ပဏီအတွက် မိမိသည် မရှိမဖြစ် အရေးပါသကဲ့သို့... . .

ဦးနေရောင်၏ဘဝအတွက်လည်း မရှိမဖြစ် အရေးပါသောသူ ဖြစ်မည်ဆိုပါက... . .

ထက်ကွဲနှစ် တွေးရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ မသိခဲ့၍မှ မဟုတ်တာ။

မော်ဒယ်မင်းသမီးချောလေး ပန်းနုရွှေစင်အပေါ် အမိဒီဇိုင်းနေရောင် ကြွေခဲ့သည်ကို မိန်းမသားများ၏တစ်တုပုတ္တိုဉာဏ်အရ ထိုးထွင်းသိမြင်ပြီးသားဖြစ်သည်။

ဒါ့အပြင် အမိဒီနှင့် ပန်းနုရွှေစင်၏လူနေမှုဘဝ (Life Style) နှင့် ဉာဏ်ရည် ရုတ်ရည်မှာလည်း တွာခြားခြင်းကို အမိဒီ နှိုင်းတိုင်လည်း နားလည်သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်သလို... .

အမိဒီဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သော မိခင်ကြီးအလည်း သဘောမတူခြင်းကြောင့် အမိဒီသည် ပန်းနုရွှေစင်ကို အမွှမ်းခင်ကပင် ကျောခိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးရာ မလိုဘဲ သူ ကောင်းစွာသိခဲ့သည်မို့... .

ခုလို အမိဒီ သူ့ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာခြင်းအတွက်ကိုတော့ အပျော်ဆုံး လူသားစာရင်းဝင် မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ထက်ကွဲနှစ် တွေးရင်း သက်ပြင်းလေး ရှိုက်လိုက်မိလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၅)

“မစ်”
 “ပြောပါ ဆရာ”
 “ကိုယ် ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ မစ် သိသလား”
 “သိပါတယ်”
 “ဟင်... သိတယ်၊ ဒါဖြင့် ဘာလို့လဲပြော”
 “လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီအတွက် ကျွန်မ ပေးထားတဲ့ကတိ ပျက်သွားမှာစိုးတဲ့အတွက် မျက်နှာလာပြတာ မဟုတ်လား ဆရာ”
 “ဟာကွာ... မဟုတ်ပါဘူး”

ထက်ကူနှစ်စုံ စိတ်ထဲ ကြိတ်၍ ရယ်နေမိသည်။ ရွှေစွန်ညှိ ဘာကိုလို၍ ဝဲမှန်း မထွေး သိသည်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မထွေးအသား ခါးကြောင်းတော့ ဆင်ခြေပေးရဦးမည်ပင်။ မထွေးကို လွယ်လွယ် နှင့်တော့ အမိမခံနိုင်။

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”
 ရိုးအချင်ဟန်ဆောင်လိုက်ရသည်။
 ဦးနေရောင်မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ ဒီအချက်ကိုတော့ ထက်ကူနှစ်စုံ ကောင်းစွာသဘောကျပါသည်။ မိန်းမကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံမရှိ၊ အရှုပ်အရှင်း ကင်းကာ မိခင်ကိုသာ အလေးထားသော သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ လေးစားစရာကောင်းလှသည်။ ထိုအချက်တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် သူ အမိဒီကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

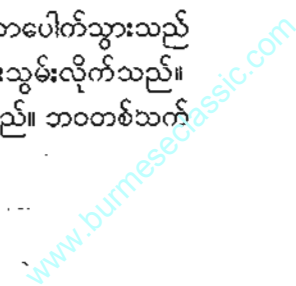
“မစ်ကို ကိုယ် လက်ထပ်ချင်တယ်”
 “ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်မှာလဲ၊ ကျွန်မက ဒီမှာ အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်လုပ်ဦးမလားလို့... နောက်ပြီး...”

အချစ်မပါသောလက်ထပ်ခြင်းကိုတော့ ထက်ကူနှစ်စုံ လေ့လားပါ။

“နှစ်နှစ်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ မစ်၊ စာသင်နှစ်တစ်နှစ်ဆို လိုလောက်ပါပြီ၊ နောက်ပြီးဆိုတာ ဘာလဲ မစ်... ဆက်ပြောပါဦး”

“ကျွန်မက အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို မတည်ဆောက်ချင်ဘူး”

တည့်တည့်ပြောမှပဲ ဦးနေရောင် သဘောပေါက်သွားသည်။ ထက်ကူနှစ်စုံကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ရယ်သွေးသွမ်းလိုက်သည်။ ထက်ကူနှစ်စုံ မျက်လွှာချထားလိုက်သည်။ ဘဝတစ်ဘက်

စာအတွက် လုံလောက်စေနိုင်သော စကားတစ်ခွန်းကို ကြားခွင့် ရလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။ သေပျော်ပါပြီဟုပင် တွေးလိုက်မိသည်အထိ သူ့ရင်ထဲ အမိဒီအပေါ် တိတ်တခိုး တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော်ကကော အချစ်မပါတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်မယ်လို့ မစံ ထင်နေလို့လား။”

ထက်ကူနှစ်စုံ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပြီး ရင်ခုန်သံရိုင်းကို ငြိမ်း သတ်နေရသည်။

“ဒီမှာ မစံ”

“xxxxx”

“ကိုယ့်ကို ကြည့်ပါဦး မစံ”

စားပွဲပေါ်မှ ထက်ကူနှစ်စုံ ညာလက်ကို လှမ်းကာ ဆုပ် ကိုင်လိုက်သည်။

“အို”

ထိတ်လန့်တကြားဟန်နှင့် ထက်ကူနှစ်စုံ ဦးနေရောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးနေရောင် မချင့်မရဲနှင့် ထက်ကူနှစ်စုံ ညာလက်ဖမိုး လေးကို သူ နှုတ်ခမ်းနား ဆွဲယူကာ နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုယ်ကလည်း မင်းကို မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်မတောင်း ပါဘူး မစံ။ မင်းဟာ ကိုယ့်စိတ်ကူးယဉ်နန်းတော်ထဲက ကိုယ့်ရဲ့ မဟေသီပါကွာ၊ မင်းကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ချစ်ပါ တယ်”

ထက်ကူနှစ်စုံ ရင်ထဲ ဟင်းတနံ့ သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်ပြီး တော်ပါပြီ။ လုံလောက်ပါပြီ။ ပါးစပ်ဖျားက လာသော စကားလား နှလုံးသည်းပွတ်ကြားက လာသောစကားလားဟု ထက်

ကူနှစ်စုံ မခွဲခြားချင်တော့။ ချစ်သူစကား ဟူသမျှတို့ နှလုံးသည်း ပွတ်ကြားက လာသောစကားဟုသာ တစ်သက်စာအတွက်ဟုသာ ဇွတ်မှိတ် မှတ်ယူထားလိုက်တော့သည်။

လက်ကို ရုန်းကာ ပြန်လည်ဆွဲယူလိုက်ပြီး . . .

“တစ်သက်တာအရေးမို့ ကျွန်မကို စဉ်းစားခွင့်တော့ ပေး ပါ ဆရာ”

“ကောင်းပြီလေ . . . မင်းဟာ ဘာလုပ်လုပ် အမှားမရှိ အောင် လုပ်တတ်တဲ့သူမို့ ခုကိစ္စမှာလည်း အမှန်အကန် ရွေးချယ်နိုင် မယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်တယ်။ ဒါထက် မစံ ဘယ်အိပ်စွဲ သွားချင်သေး သလဲ၊ ဘယ်တွေ ရောက်ပြီးပြီလဲ”

“ဒေါ်လေးက ကျောင်းမဖွင့်ခင် အကုန်လိုက်ပို့ပေးလို့ ရောက်ပြီးပါပြီ၊ ဆရာကော . . .”

“ကိုယ်လည်း ဒီမှာ ခြောက်နှစ်တောင် နေခဲ့တာဆိုတော့ နေရာအနှံ့အပြားကို ရောက်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ လာရင်တော့ မစံ ကျောင်းပိတ်ရက်နဲ့ ကိုက်ပြီး ဖုန်းဆက်ပြီးမှ လာမယ်၊ တစ်နေရာရာကို သွားရအောင်နော်”

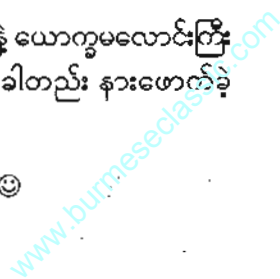
ထက်ကူနှစ်စုံ ရင်ခုန်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဪ . . . ကျွန်မ တစ်ခုပြောဖို့ ကျန်သေးတယ်”

“ဘာများလဲ ပြော မစံ”

“ကျွန်မ လက်ထပ်မယ့်သူက မိဘကလည်း သဘောတူတဲ့ သူ ဖြစ်ရပါမယ်”

“အိုကေ . . . ဒီက ပြန်ရောက်တာနဲ့ ယောက္ခမလောင်းပြီး တွေ့ဆုံ လက်ဆောင်တွေ သွားပို့ရင် တစ်ခါတည်း နားဖောက်ခဲ့ မယ် . . . ဟုတ်ပြီလား”

ထက်ကုန္တေ့စံ ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ
တော့သည်။

ဦးနေရောင် ထက်ကုန္တေ့စံ၏အရှက်မျက်နှာလေးကို ဝေး
စိုက်ကြည့်ရင်း မချင့်မရဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်မို့ စိတ်ထဲ ကြိုးဝါး
လိုက်လေသည်။

“နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ... နောက်တစ်ခေါက် လာတော့မှ
တွေ့မယ်” ဟု...။

အပိုင်း(၄)

အောင်မြင်မှုလရမှုကို ဆောင်းကာ ပြည်သူတွေကို
အနုပညာဖြင့် ဝိုင်းရယ်ခြင်း ဟုသောခံစားမှုတွေကို
ပေးနေရသည့် သူနှလုံးသားက ဆူးနှစ်စွာ ခံစားတတ်ပါသည်။

(ပန်းနုရွှေစင်)

အခန်း(၂၉)

ရက်ကို လစား၊ လကို နှစ်စား၍ ဥတုသုံးလီ ပြောင်းလွဲ အပြီး ဝါကျွတ်ကာလ၏နေ့တစ်နေ့...

ရုပ်ရှင်နှင့်ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင် မင်းသမီးချော ပန်းနု ရွှေစင်ထံသို့ ဒါရိုက်တာကိုကျော်ဇံမှတစ်ဆင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဖိတ်စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ဆီဒီးနားဟိုတယ်မှာတဲ့...

မောင်နေရောင်နှင့် မထက်ကူကြွေစံ။

သတို့သား သတို့သမီးအမည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ပန်းနုရွှေစင် ရင်မှာ စူးနစ်နာကျင်သွားလေသည်။

ရင်ထဲ နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ဝင်နေခဲ့သော တိတ်တခိုး လက် နက်ပုန်း အချစ်ဆုံးတစ်ချောင်း၏သံယောဇဉ်အဆိပ်တို့က ပျံ့နှံ့နေ လေပြီ။

တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ချက်တို့ကလည်း သဲထဲ ရေသွန်လိုက် သလို ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

အောင်မြင်မှုသရဖူကို ဆောင်းကာ ပြည်သူတွေကို အနု ပညာဖြင့် ငိုခြင်း၊ ရယ်ခြင်းဟူသော ခံစားမှုတွေ ပေးနေရသည့် သူ့နှလုံးသားက စက်ရှုပ်၏နှလုံးသား မဟုတ်ပါ။ ဆူးနှစ်စွာ ခံစား တတ်ပါသည်။

အချစ်ကို တန်ဖိုးထားကာ သိပ်ချစ်တတ်သူပါ။

ရုပ်ရှင်အနုပညာသမားတွေရဲ့တာဝန်အရလည်း လူတွေ ကို ပျော်ရွှင်မှု ပေးဖို့၊ ဘဝ၏ခံစားချက်တွေကို ထုတ်ဖော်ပေးဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

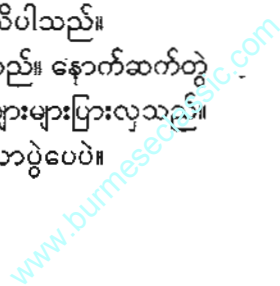
သက္ကာန်လုပ် သရုပ်တူစေဖို့ ကဝေလို ဆယ်နှစ်ကြီးလည်း တတ်ခဲ့ရသည်ပင်။ သို့သော် ရုပ်ရှင်အနုပညာသည်လည်း သာမန် လူသား နှလုံးသားရှိသူပါပဲ။

ခံစားတတ်သည်။ ချစ်တတ်သောနှလုံးသား ရှိသည်။

ထိရလွယ်သောနှလုံးသား ရှိသည်။

ပန်းနုရွှေစင် ဖိတ်စာကို ဖြန့်လိုက်သည်။ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး နှင့် မွှေးရနံ့လေးပင် ပါပြီး ဓါတ်ပုံဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ဖိတ်ထားသော ဖိတ်စာတန်ဖိုးကပင် မသေးလှကြောင်း သူသိပါသည်။

သတို့သမီးက တော်တော်ကို လှပါသည်။ နောက်ဆက်တွဲ ဝါသော ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေကလည်း ရှည်လျားများပြားလှသည်။ ဂုဏ်ကို ဂုဏ်ချင်း ထပ်သည့် မင်္ဂလာပွဲပေပဲ။

ပန်းနုရွှေစင် အမြင်လွှာ ဝေဝါးလာသည်။ ကြွေကွဲပွင့်တို့ ဝေလောက်အောင် သူ့နှလုံးသား အတိုက်ခိုက်ခဲလိုက်ရသည်။

“ဦးနေရယ်”

“ကျွန်မဘဝပေးအလုပ်အရ ယောက်ျားတော်တော်များ များကို တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးနေလိုယောက်ျားမျိုး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ အခွင့်အရေး ရရင်ရသလို ယူတတ်တဲ့ယောက်ျား မျိုးတွေသာ များတယ်။ ဦးနေလို စိတ်ဓါတ်ကြံ့ခိုင်ပြီး အခွင့်အရေး မယူတတ်တဲ့ယောက်ျားမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး”

ပန်းနုရွှေစင် ရင်ထဲ ဦးနေကို တမ်းတကာ စကားတွေ ပြောနေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းနုရွှေစင်၏လက်တိုင်ဖုန်း မြည်လာသည်။ ဖုန်းစကင်န်ကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ရုပ်ရှင်လောက အတွက် လက်ဦးဆရာဖြစ်သော ကိုကျော်ဇံ၏ဇနီး မဝင့်ဝါဆီမှ ဖုန်းဖြစ်လေသည်။

“ဟယ်လို”

“ပြောပါ မဝါ”

“မင်းသမီး ဖိတ်စာရပြီလား”

“ဘယ်ဖိတ်စာလဲ”

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဖိတ်စာတွေက များပြားလှသည်ဆိုတော့ ကွဲပြားအောင် မေးရသည်။

“လှိုင်ထိပ်ထား အမ်ဒီကြီးရဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာလေ”

ပန်းနုရွှေစင် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ပြီး...

“ရပါပြီ”

“ဘယ်လိုလဲ... သွားမှာလား”

ပန်းနုရွှေစင် ရုတ်ချည်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြတ်ပြတ်သား သား ချလိုက်သည်။

မိမိ၏ ငယ်သောနှလုံးသားက ခံနိုင်ရည် ရှိမှာမဟုတ်။ ဆိုးကြောင့်... .

“သွားဖြစ်မယ် မထင်ဘူး မဝါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ လက်ဖွဲ့တော့ ချီးမြှင့်လိုက်ပါ့မယ်”

“အိုကေ... သွားရင် ချိန်းကြမလို့လေ”

“လက်ဖွဲ့တော့ တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ် မဝါ... ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဪ... ပန်းနုရေ ကိုကျော်က ချစ်ကြိုက်ကို ရုပ်ရှင်ကား ဦး ပြန်ရိုက်မလို့တဲ့။ ညီမကို ပြောပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ပြောလိမ့်မယ်... ပြောလိမ့်မယ်။ ညီမနဲ့ တိုင်ပင်လိမ့်မယ်”

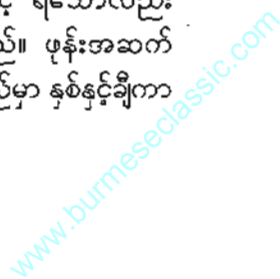
“ဟုတ်ကဲ့ မဝါ။ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဦးကျော်ကိုသာ ပြောပါ။ အခြားပရိုဂျက်ဆာ မရှာနဲ့လို့ ညီမပဲ ပရိုဂျက်ဆာ လုပ်မယ်လို့ ပြောထားပေးပါ”

“အို... အဆင့်သင့်လိုက်လေ၊ စိတ်ချ... စိတ်ချ... ပြောထားလိုက်မယ်။ ဒါပဲနော်”

ပန်းနုရွှေစင် ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ ချစ်ကြိုက် ဝီဒီယိုကား စစ်ကူးစဉ်က ဦးနေကို မြင်တွေ့ခွင့် ရင်းနှီးခွင့် ရသော်လည်း

ထက်ပိုင်း ဦးနေ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဖုန်းအဆက် အဆက်မပြတ် အစ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားခဲ့သည်မှာ နှစ်နှင့်ချီကာ

ကုန်ခဲ့သည်။

ပန်းနုရွှေစင် အချိန်အားမခံ။ ရရှိလာသောအခွင့်အရေးများကို အပြည့်အဝ အသုံးချသည်။ ကြိုးစားသည်။

စီးပွားရေးကြော်ငြာများ၊ ဗွီဒီယိုများကို အများအပြားထိလက်ခံပြီး စိတ်ရောကိုယ် နှစ်ပစ်လိုက်သည်။ အတွေ့အကြုံတွေ့ယူသည်။ ပညာတွေ့ ယူသည်။

ပန်းနုရွှေစင်နှစ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်နှစ်ပြီး နောင်နှစ်လည်း ပန်းနုရွှေစင်ခေတ်ပင် ဖြစ်နေစေအောင် ရင်ကို နှစ်၍ ကြိုးစားသည်။ တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းသော အစွဲအလမ်းကြီးသည့် နယူးသားကို အနုပညာအတွက် အသုံးချခံအဖြစ် စတေးခဲ့လိုက်သည်။

မေ့ချင်တယ်၊ မုန်းချင်တယ်၊ ဦးနေဆိုသောလူကြီးထံ မုန်းချင်တယ်။ သို့သော်...

ပန်းနုရွှေစင် အိပ်ယာထဲ လူးလှိမ့်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ နောက်... ကျန်းမာရေးနှင့် ကိုယ်ကာယအလှ လေ့ကျင့်ရန် စင်ပစ္စည်းများ ထားသောအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အားကစားဝတ်စုံ၊ ပြောင်းလွဲဝတ်ဆင်ပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ရွဲနှစ်နေသည်အထိ ကစားပစ်လိုက်သည်။

မျက်ရည်တွေလား၊ ချွေးတွေလား မသိ၊ မျက်ဝန်းတစ်ခုထဲ အမြင်ပိတ်ပိန်းလာသောအခါမှ အားပါးတရပင် ရှိုက်ကြီးတင်နှုတ် ငိုချလိုက်လေတော့သည်။

ဒီမျက်ရည်များနှင့်အတူ ဦးနေပါ ပျောက်ကွယ်သွားသော အဘယ်မျှ ကောင်းခြိမ့်မည်နည်းဟု...။

အောင်မြင်စာပေ

အခန်း(၃၀)

ဦးနေရောင် အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းအပေါ် အခါမှ နောင်တမရခဲ့ဖူးချေ။ မှန်သည်ဟူ၍ပင် ယူဆခဲ့သည်။ သူနပ်ပျော်ရွှင်ခြင်းများက အရာရာကို မေ့လျော့နေစေခဲ့သည်။ လင်မယာနှစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီသို့ သွားလည်းအတူတူ၊ လည်း အတူတူ၊ အစည်းအဝေး တက်လည်း အတူတူပင်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ သားဖြစ်သူ၏နောင်ရေး စိတ်အေးရအောင်၍ တရားရိပ်သာများသို့ မကြာခဏ ဝင်ရောက်ပြီး ဝိပဿနာ

အောင်မြင်စာပေ

ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းလေ့ရှိသည်။

ထက်ကုန်ကြွေစံသည် ခင်ပွန်းလိုက်ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ မိဘအိမ်သို့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သွားရောက်ပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ပေးလေ့ရှိသလို ဖခင် ဆေးခန်းသွားမည့်နေ့ဆိုလျှင် ကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။

ထက်ကုန်ကြွေစံသည် ဂျပန်၌ တစ်နှစ်တိတိ ရှာဖွေခဲ့သော ငွေများနှင့် မိဘများအတွက် တက္ကစိတစ်စီး ထောင်ပေးနိုင်ခဲ့သလို ငွေအချို့ကိုလည်း ဘဏ်၌ အပ်ထားပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် ခင်ပွန်းက အလိုက်သိစွာဖြင့် မိဘနှစ်ပါး၏ လစဉ်လည်း ငွေကြေးထောက်ပံ့ခဲ့သလို မောင်ငယ်သီဟစံ၏ ပညာသင်စရိတ်ကိုလည်း ပေးခဲ့သည့်အတွက် ထက်ကုန်ကြွေစံ မိဘများအတွက် ထက်ကုန်ကြွေစံသည် တကယ့်ကို သမီးရတနာဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကိုရေ”

“ဘာလဲ မစ်”

“မစ်တို့ အိုဂျီတစ်ယောက်ယောက်ကို ပြုမှ ဖြစ်တော့မယ်နော်”

ဦးနေရောင် အင်တာနက် ကြည့်နေရာမှ မျက်ခုံးမြင့်တက်သွားပြီး ထက်ကုန်ကြွေစံဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သုံးနှစ်တောင် ရှိတော့မယ်၊ ခုထက်ထိ အရိပ်အယောင်မလာသေးဘူးဆိုတော့ ဘာများ လိုအပ်နေသလဲလို့ တိုင်ပင်အောင်”

“မလောပါနဲ့ကွာ... ဒီအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရောက်တာ မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်ကောင်းမလဲ... အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ သားသမီးဆိုတာ ရှိမှ တင့်တင့်တယ်တယ်နဲ့ ပြည့်စုံတယ်လို့ မစ် ထင်တယ်”

“မစ်သဘောကွာ... မေမေ့ကိုသာ ဘယ်သူနဲ့ ပြသင့်သလဲ မေးတော့၊ မေမေ့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဆရာဝန်တွေချည်းပဲ၊ မြတ်... ပြီးတော့ သီဟလည်း ရှိတာပဲ၊ ဟောက်စံဆင်းနေတာပဲ၊ ဆရာသမားတွေလည်း ရှိမှာပါ”

ထက်ကုန်ကြွေစံ ခင်ပွန်းနှင့် ဆက်တိုင်ပင်လည်း အကြောင်းအထူးနိုင်သဖြင့် ယောက္ခမအိပ်ခန်းဆီသို့ လာခဲ့လေသည်။

“မေမေ အိပ်ပြီလား”

“မအိပ်သေးဘူး သမီး... လာလေ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ဖတ်လက်စ ဓမ္မစာစောင်လေးကို တင်တင်စားစားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။

ထက်ကုန်ကြွေစံက ကုတင်တစ်ဖက်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်...

“မေမေ့ကို သမီး တစ်ခုမေးစရာရှိလို့”

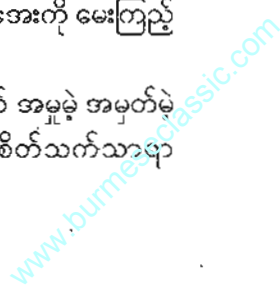
“ဘာများလဲ သမီး”

“မေမေ့သားကို မေမေ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဘယ်နှယ်နှစ်မှာ သမီးတင်”

“ဪ... ဒါလား၊ သုံးနှစ်လောက် နေမှ ရတာ သမီးရဲ့၊

ကြောင့် မေမေကလည်း သမီးတို့ကို ဘာမှမပြောတာပေါ့၊ သမီးအိပ်ကတော့ ချက်ချင်းရတယ်ဆိုတာ ဒေါ်မီးအေးကို မေးကြည့်သားမို့ သိနေတာ”

ယောက္ခမကြီးသည် မြေးရရှိရေးအတွက် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ အကြောင်း သိရသောအခါမှ ထက်ကုန်ကြွေစံ စိတ်သက်သာရာ

ရသွားသည်။

“ဘာလဲ... သမီးက သားသမီး လိုချင်ပြီလား”

“မေမေက မြေးမလိုချင်ဘူးလား”

“လိုတော့ လိုချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာက ပေးသလိုပေါ့၊ သမီးရယ်၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရာဂတဏှာပေပဲမှတ်လား၊ ကိုယ့်ကို နောက်ထပ်နှောင်ဖွဲ့လာဦးမယ့် ကြိုးတွေပဲဆိုတာ သိနေတော့လည်း တမ်းတမ်းတတကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ယောက္ခမကြီး ပြောတာ အမှန်စကားပေမို့ ထက်ကူကြွေလည်း ထပ်မေးမည့်ကိစ္စများကို မမေးတော့ဘဲ...

“ဒါဖြင့်လည်း တစ်နှစ်လောက်တော့ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် မေမေ”

“ဒါနဲ့ မေမေ... တစ်ခု မေးရဦးမယ်၊ တကယ်လို့ သားသမီး ရဖို့မှာ တစ်ယောက်ယောက် ချို့ယွင်းချက် ရှိတယ်၊

ဒါကြောင့်မို့လို့ ခေတ်မှီနည်းပညာတွေနဲ့ ဖန်ပြန်သနွေတို့ဘာတို့ ယူရမယ်ဆိုရင်ကောကွယ်”

“မေမေနဲ့ကိုနဲ့ ဆန္ဒရှိရင်တော့ အဲဒီလိုပဲ ကြိုးစားကြရမှာပေါ့ မေမေ”

“အင်း... ဒါတွေမတွေးပါနဲ့၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သာနေ၊ သမီးအသက်က နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိသေးတာ၊ အရွယ်ရှိပါသေးတယ်”

ထက်ကူကြွေစံ မတင်မကျစိတ်နှင့်ပင် ပင့်သက် တိတ်တနိုး ရှိက်ပြီး...

“မေမေ ညဆေးသောက်ပြီးပြီလား”

“အင်း...”

“သမီး နှိပ်ပေးရဦးမလား”

“မလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ မေမေ မညောင်းပါဘူး၊ အကိုက်အခဲလည်း မရှိပါဘူး၊ ကောင်မလေးတွေလည်း လုပ်ပေးနိုင်ကြတာပဲ”

“တစ်ခုခုကော သောက်ဦးမလား မေမေ”

“မသောက်တော့ပါဘူး၊ ဪ... သမီး၊ ဘယ်အရာကိုမဆို မျှော်လင့်ချက် မထားနဲ့၊ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာတဲ့အခါ တျှရင် သိပ်ခံစားရခက်တဲ့ ဝေဒနာ ရသွားတတ်တယ်၊ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ သူ့ကံကြမ္မာနဲ့သူ အသီးသီး ပါလာပြီးသားပဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ဒါဖြင့် မေမေ နားတော့နော်၊ သမီးလည်း စာသွားဖတ်လိုက်ဦးမယ်”

ထက်ကူကြွေစံ ယောက္ခမအိပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး ခင်ပွန်းနှင့်အတူ အင်တာနက် ကြည့်ရန် ဘေးမှ ကပ်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခင်ပွန်းက သူ့ကို သိုင်းဖတ်လိုက်တော့ ခင်ပွန်းရင်ခွင် နှိပ်လိုက်သည်။

“မေမေက ဘာတဲ့လဲ”

“နောက်တစ်နှစ်လောက်တော့ စောင့်ကြည့်ပါဦးတဲ့”

“အင်းလေ... စိတ်ထဲ ဒီကိစ္စ အလေးမထားပါနဲ့၊ အချိန်ဆန်တော့ ရလာမှာပေါ့”

“အင်းပါ ကိုရယ်”

ထက်ကူကြွေစံ စိတ်ကို လျော့ချလိုက်လေတော့သည်။

အန်း(၇၁)

စင်္ကာပူက ပြန်လာပြီး ညမှာပင် အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲ ရှိနေသဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ မိခင်နှင့်အတူ စကားပြောရင်း အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းတီဗွီမှာပင် အိမ်ဖော်များနှင့်အတူ ဝိုင်းဖွဲ့ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့ မသိသော မမြင်ဖူးသော မင်းသားမင်းသမီးသစ်လေးများကို အိမ်ဖော်တွေကိုပင် မေးယူရသည်။

အမှန်တော့ သူတို့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တမင်နေလျော့ထားကြသည်။ စကားမစပ်မိအောင်လည်း ကြိုးစားနေကြ

သည်။

ဦးနေရောင်နှင့် ထက်ကူနှစ်စုံ အိမ်ထောင်သက်တမ်းခြောက်နှစ်ရှိသွားပြီး သားသမီးရဖို့ အိုဂျီတွေနှင့် ပြသကာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ချို့ယွင်းချက်မရှိဟု သိရသည်။

ပို၍သေချာစေရန် စင်္ကာပူဆေးရုံရော ဘန်ကောက်ဆေးရုံကော သွားခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်က အိုဂျီတွေ ထွက်ဆိုသလိုပင် ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ကံကံ၏အကျိုးကိုသာ ယုံကြည်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကြိတ်၍ခံစားနေကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ထက်ကူနှစ်စုံ ဖြစ်သည်။

လုံ့လဝီရိယဖြင့် အတတ်ပညာတွေ နည်းပညာတွေကိုသာ လေ့လာသင်ယူနိုင်သည်။ ဆည်းပူးတတ်မြောက်နိုင်သည်။

ကံတရားကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ သင်ယူဖန်တီး၍ မရနိုင်ပါတကား။

လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီအတွက် မျိုးဆက်အမွေခံ သားတစ်ယောက်နှစ်ယောက်တော့ အနည်းဆုံး ပေးဆပ်ချင်သည်။ အမေအတွက်လည်း တိုးတိုးဖော် သမီးလေးတစ်ယောက် လိုချင်သည်။

ယခုထက်ထိတော့ မျှော်လင့်ထားသလို မြို့ဆက်အမွေခံက အရိပ်အယောင်မျှပင် သန်းမလာသေး။

“ဟော. . . ဟော. . . ပန်းနုရွှေစင်”

“ဟာ. . . လှလှိုက်တာ၊ သူ အလှဆုံးပဲ”

“ဘယ်မှာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ပန်းနုရောင်လေးနဲ့လေ မေမေကြီး”
ထက်ကုန်ကြွေစုံ တီဗွီကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ဘာရုပ်ကိုမှ အာရုံထဲ စွဲမထင်ဘဲ ရှိနေရာမှ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးများနှင့် ယောက္ခမအသံကြောင့် အတွေးရေလျှင်ကြော မောပါနေမှု ပျက် ပြယ်သွားသည်။

အကယ်ဒမီ ဆုပေးပွဲသို့ တက်ရောက်လာသော ပန်းနု ရွှေစင်ကို သတင်းမီဒီယာသမားတို့ အံ့ကာ အင်တာဗျူးနေပုံ၊ ပရိသတ်က အော်တိုနှင့်လက်မှတ်ကို အလှူအယက် ထိုးခိုင်းနေပုံကို ဖော်ပြနေသည်။

“တော်တော်လှတာပဲ”

ဟု ဒေါ်ခင်ခင်ထားက မှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။ ပန်းနု ရွှေစင်ကို လှိုင်ထိပ်ထား၏ ကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာ မင်းသမီးအဖြစ် ဒိုင်ခံသုံးခဲ့သည်။

နာမည်ကြီးမင်းသမီး ဖြစ်သဖြင့် ဗွီဒီယိုကား မကြည့်သော် လည်း ဒေါ်ခင်ခင်ထား ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကြော်ငြာရော အခြားစီးပွား ရေး ကြော်ငြာတွေအတွက်ပါ ကြော်ငြာနေသော ပန်းနုရွှေစင်ကို နေ့စဉ် တီဗွီဖန်သားပြင်မှာ အချိန်တိုင်းလိုလို တွေ့နေရရုံမက ဂျာနယ်တွေမှာလည်း အမြဲတမ်း နေရာယူထားသူဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာက ရင်းနှီးနေသည်။

သို့သော် အကယ်ဒမီ ဆုပေးပွဲ တက်လာသော ပန်းနု ရွှေစင်၏မြန်မာအမျိုးသမီး ပွဲတက်ဝတ်စုံနှင့် ဆံထုံးထုံးဖွဲ့ကာ သဇင်ပန်း ပန်ထားသည့် လှကျက်သရေက ပြိုင်ဘက်မရှိ တကယ့် အလှဘုရင်မ အသွင်ဆောင်ကာ ရင့်ကျက်သော ကုန်ကြွေရှင်ပုံစံလေး ဖြစ်နေသည်။

“ဪ... သူကလေးလည်း အသက်အစိတ် ကျော်လာ ရောပေါ့။ သမီးထက် သားနဲ့ လက်ထပ်တုန်းက အရွယ်ပဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားရင်ထဲ တိတ်တခိုး ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်မိ သည်။ နောက် ရေခန်းကြမ်းကို တစ်ငုံမျှ သောက်လိုက်မိလေသည်။ သားနှင့်ချွေးမကိုလည်း ခိုး၍ကြည့်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး တီဗွီဖန်သားပြင်ကို စူးစိုက်ကာ ကြည့် နေကြသည်။

သားရင်ထဲ မည်သို့ ခံစားနေရမည်နည်း။

သားသမီး မရခြင်းမှအပ သူတို့လင်မယား တစ်ခါမှ လေသံမာမာနှင့်ပင် စကားများဖူးခြင်း မရှိ။ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင် ကြင်နာနာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့်ပင် တက်ညီလက်ညီ အလုပ်လုပ်နေ ကြသည်။ ဘုရားသွား ကျောင်းတက် ပွဲလမ်းသဘင် သွားနှင့် တကယ့်စံပြုဇနီးမောင်နှံပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“သူ အကယ်ဒမီ ရလိမ့်မယ်ထင်တယ် မေမေ”

ချွေးမက ထင်မြင်ချက် လှမ်းပေးသည်မို့ ဒေါ်ခင်ခင်ထား က အားတက်သရောပင်...

“ဟုတ်လား... ဘယ်ကားလဲ”

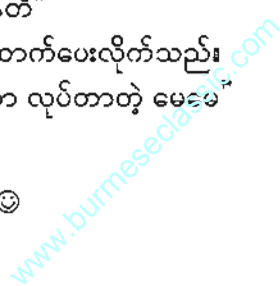
“ပြောသံကြားတာပဲ... မေမေ့သား ပရိဂျူဆာ လုပ်ခဲ့တဲ့ ချစ်ကြိုက် ဗွီဒီယိုကားကိုပဲ ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်တာလေ။ အဲဒီမှာ မင်းသမီး ကော မင်းသားကော တစ်ပြေးနေတယ်”

“ဒါရိုက်တာပါပါ သေးတယ် အန်တီ”

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကပါ ဝင်ထောက်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းသမီးက ကိုယ်တိုင် ပရိဂျူဆာ လုပ်တာတဲ့ မေမေ”

“ဪ”

ရှုံးသလား မြတ်သလား သိချင်သော်လည်း ဆက်မေးနေလျှင် ချွေးမလေး တစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုးသဖြင့် သူ မမေးတော့။ သို့သော်လည်း ချွေးမကပင် ဆက်၍ . . .

“အဲဒီကားက ရုပ်ရှင်မှာလည်း ထပ်အောင်မြင်တယ်၊ တော်တော်လည်း မြတ်လိုက်တယ်လို့ မဝါဆီက ကြားတာပဲ မေမေ”

သားဖြစ်သူကတော့ တစ်လုံးမှ ဝင်မဖြေချေ။ ဂျာနယ်က ထင်ကြားတွေနဲ့ အကယ်ဒမီ တကယ်ရသည့်အခါ ကိုက်မကိုက်ကို အကယ်ဒမီဆုတစ်ဆု ကြော်ငြာပြီးတိုင်း တိုက်ကာ ဝေဖန်ရင်း မယားကို ပြောလိုက်၊ အမေကို ပြောလိုက်နှင့် ပန်းနုရွှေစင်နှင့်သူ ဘာမှ မသက်ဆိုင်သည့်အလားပင် ရှိနေသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထား . . . မိမိဝမ်းနှင့်လွယ် မွေးခဲ့သော သားပေပဲ။ မျက်လုံးကြည့်တာနှင့် ရင်ထဲ ဘာတွေ ခံစားဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို သိပြီးသားဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ဟုတ်တယ် . . . ပန်းနုရွှေစင်ပဲ”

“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးများက ဝမ်းသာအားရပင် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကာ အားပေးကြလေသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထား သားကို ခိုးကြည့်လိုက်သည်။

သား၏မျက်ဝန်းရိပ်တွင် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူသော အကြည့် ဓါတ်တို့ တောက်ပ ဝင်းလက်သွားသည်ကို လျှပ်တစ်ပြက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သား၏အင်္ဂုဏ်ထံမှာ ပန်းနုရွှေစင် တကယ်ပဲ ရှင်သန်ခဲ့သည်မှာ သေချာပါသည်။

ချွေးမကတော့ ပြီးရှင်ကာပင် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးများ

ဝေဖန်သောအခန်းများနှင့် ထုတ်လွှင့်ပြသော အပိုင်းအစများကို ကြည့်ကာ . . .

“ညည်းတို့ ပြောတာတွေ ဟုတ်နေတာပဲ၊ တော်လည်း တကယ်တော်ပါတယ် . . . ရထိုက်တယ်”

ဟု မစ္စရီယစိတ် ကင်းစွာဖြင့်ပင် အားပေးကြည့် ကြည့်လျက် ရှိရှာသည်။

အားလုံးအံ့အားသင့်ပြီး ဦးနေရောင်ရင်ထဲ စူးရှနာကျင်သွားစေရသော အကြောင်းရင်းတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ် သွားစေသည်။

၎င်းမှာ အကယ်ဒမီဆုများရှင်၏ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည့်အခါတွင် ပန်းနုရွှေစင်က မျက်ရည်ပြွမ်းနေသော်လည်း ပြီးနေသောနှုတ်ခမ်းဖြင့် . . .

“ကျွန်မကို မင်းသမီးဘဝ ရောက်အောင် ယုံကြည်စွာဖြင့် ကြိုးစားအားထုတ် မြှင့်တင်ပေးခဲ့တဲ့ ဦးနေရောင်နဲ့ ဆရာကိုကျော်ခံတို့ကို ပထမဦးဆုံး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါရစေ xxxx”

“ဟာ . . .” ဟု ရင်ထဲ အာမေဇိုတ်သံ ထစ်ချုန်းသွားလောက်အောင် ဦးနေရောင် အံ့အားသင့်သွားသလို ရင်မှာလည်း စူးနှစ် နာကျင်သွားခဲ့သည်။ သူက ဥပေက္ခာပြု ကျောခိုင်းလိုက်ပေမယ့် တစ်ဖက်သားရင်မှာ ယနေ့ထက်တိုင် သူ့ကို ရင်မှာ သိမ်းဆည်းထားတုန်းပါပဲလားဟု . . .

တစ်အိမ်သားလုံး၏မျက်လုံးက သူ့အပေါ် စုပြုံကျရောက်လာမည်ကို သိလိုက်သော ဦးနေရောင်က မိခင်ကို ပုဏ္ဏားတိုင်ပြုကာ ပြုံးရယ်လျက် . . .

“မဆိုးဘူး . . . ဒီကောင်မလေး ကျေးဇူးတရား သိတတ်ရင် ဆက်ပြီးအောင်မြင်ဦးမှာပဲနော် မေမေ” ဟု။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက တရားသဘောနှင့် ကြည့်ကာ ဖြေလိုက်တော့ ရင်မှာ မနာကျင်လိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲတော့ အနည်းငယ် ထိရှသွားပြီး . . .

“အင်း” ဟုသာ ဖြေလိုက်သည်။

ချစ်ကြိတ် ရုပ်ရှင်ကားတွင် မှန်းထားခဲ့သော ဒါရိုက်တာဆုနှင့် မင်းသားဆုမှာတော့ လွဲချော်သွားခဲ့လေသည်။

“ချစ်ကြိတ်” မှာ မင်းသမီးဆု တစ်ဆုတည်းနှင့်ပင် ကျေနပ်လိုက်ရလေသည်။

ထက်ကုန်ကြွေစံက . . .

“ကိုကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောတဲ့အတွက်ရော ကုမ္ပဏီပစ္စည်းတွေမှာ အမြဲကြော်ငြာပေးတဲ့အတွက် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအားလုံးကနေ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သတင်းစာမှာ ထည့်ပေးလိုက်ရအောင် ကို”

“မစံသဘောပဲ”

ဟု ဦးနေရောင်က ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

အရာအားလုံးသည် ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ . . .

အတိတ်သည် အတိတ်မှာသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးဟု ဒေါ်ခင်ခင်ထား ယုံကြည်လိုက်လေသည်။

အခန်း(၃၂)

ဘဝကို အပြောင်းအလဲမရှိ အေးတိအေးစက်နှင့် နိစ္စဓူဝတုမ္ပဏီအလုပ် လုပ်ရင်း ဖြတ်သန်းခဲ့သော ဦးနေရောင်နှင့် ထက်ကုန်ကြွေစံတို့၏ဘဝကို ပြောင်းလွဲစေလိုက်သည်က . .

အိမ်ထောင်သက် (၁၀)နှစ်အကြာမှ ထက်ကုန်ကြွေစံမှာ တိုယ်ဝန်ရလာခြင်းဖြစ်သည်မို့ ခင်ပွန်းဦးနေရောင်နှင့် ယောက္ခမမှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနှင့် ထက်ကုန်ကြွေစံကို ဖူးဖူးမူတ်ထားကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

နာတာရှည်ရောဂါသည်ဖြစ်သော ထက်ကူနှစ်၏ဖခင် မှာလည်း ရောဂါထပ်စားမလာဘဲ ဒီအတိုင်း ရှိနေသလို ထက်ကူနှစ် စံ မိခင်ကလည်း သက်ပြည့်ပင်စင်ယူပြီး ခင်ပွန်းကို ပြုစုရင်း သစ်ခွ ခြံကို လုပ်ကိုင်ရင်း အေးဆေးစွာပင် နေထိုင်နေကြသည်။ ဒေါက် တာသီဟစံကတော့ ခွဲစိပ်ပါရဂူဘွဲ့ ယူရန် စာတမ်းပြုစုလျက်ရှိသည်။ ဘဝတူ ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ သားဦးပင် မွေးဖွား ပြီး ဖြစ်လေသည်။ မန္တလေးဆေးရုံကြီး၌ လင်မယားနှစ်ယောက် စလုံး တာဝန်ကျနေလေသည်။

ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို အနုပညာလောက၌လည်း ဆယ်ရာတစ်စုကို အောင်မြင်ကျော်ကြားစွာ ဖြတ်ကျော်နေနိုင်သူမှာ မင်းသမီး ပန်းနု ရွှေစင်ပင်ဖြစ်သည်။

အကယ်ဒမီနှစ်ဆူအထိ ရယူနိုင်ခဲ့ပြီလည်းဖြစ်သည်။ ကောလဟလ သတင်းမျိုး၊ နာမည်ပျက် သတင်းမျိုး၊ အင်တာနက် အတင်ခံရလောက်သော အသရေဖျက်မှုမျိုး လုံးဝမခံရဘဲ သွားလေ ရာ မိခင်ဖခင်နှင့် အစ်မဝမ်းကွဲတို့ အခြံအရံနှင့် စည်းစနစ် ကျနစွာ နေထိုင်သွားလာမှုကြောင့်ရော၊ ဇာတ်ကားကိုပါ ရွေးချယ်ပြီး အရေ အတွက်ထက် အရည်အချင်းကိုသာ ဦးစားပေးပြီး သရုပ်ဆောင် ခြင်းကြောင့်လည်း ပန်းနုရွှေစင် ခေတ်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုကိုပင် ဖြတ်ကျော်လာကာ အောင်မြင်မှု သရဖူ ဆောင်းနေနိုင်ဆဲ ဖြစ်လေ သည်။

ထိုကဲ့သို့ အားလုံးသည် ကိုယ်ကျင့်လည်ရာ လူနေမှုဘဝ အသီးသီးကို ဖြတ်သန်းနေစဉ်မှာပင် . . .

“ကို့ . . . ထပါဦး”

ထက်ကူနှစ် ဝိုက်ထဲ ခံရခက်သော နာကျင်မှု ဝေဒနာ

ကြောင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များပင် ကျနေရာ နောက်ဆုံး မနေနိုင် ဆည်းမခံနိုင်တော့မှ ခင်ပွန်းကို နှိုးလိုက်လေသည်။

“ဟင် . . . မစ် . . . ဘာလဲ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးနေရောင် ချက်ချင်းပင် နှိုးထလာပြီး ထက်ကူနှစ်ကို နှိုးရိမ်စွာဖြင့် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျာလောင်ခတ်ပြီး မေး ထိုက်သည်။

“ဗိုက်အရမ်းနာတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ ဂျူးဒိတ်က လိုသေးတာပဲ . . .

ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အောင့်တာလား၊ နာတာလား၊ မသိတော့ဘူး၊ အရမ်းခံရ ခက်တာပဲ၊ ခေါင်းလည်း နာတယ်”

“ဟုတ်လား . . . ခဏနော်၊ ဒေါက်တာ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက် သါ၊ မေမေ့ကိုလည်း နှိုးလိုက်ဦးမယ်”

ထက်ကူနှစ် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်၊ နာကျင်မှုကို အကြိတ်ခံ နင်း စုပြုရောက်လာသောဝေဒနာများကို သည်းခံနိုင်အောင် ကြိုး ကြမ်းနေရရှာသည်။

“ဟေ့ကောင်မလေးတွေ . . . ထကြထကြ၊ မြန်မြန်လာကြ သေး မေမေ . . . မေမေ”

ဟုလည်း အော်၊ ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း နှိပ်ရင်း ထက်ကူနှစ် ဝိုက်အပ်ထားသော အိုဂျီဆရာဝန်ကြီးကိုလည်း ဖုန်းခေါ်နေရ သည်။

မိခင်ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ချက်ချင်းနိုးလာပြီး ထက်ကူနှစ် ကို ဖေးမကာ အားပေးရင်း . . .

“သမီး အသက်မှန်မှန်လေးရှု . . . သတိထားနော်၊ မိသည့်

ဦးလေးမောင် ကားထုတ်ခိုင်း”

မွေးရန် သတ်မှတ်ရက် နှစ်လနီးပါးပင် လိုသေးသည်မို့ အိမ်မှာ သူနာပြုတို့ ဆရာဝန်တို့ကိုပင် ခေါ်မထားမိသေးချေ။

သို့သော် ကိုယ်ဝန်လရင့်လာကတည်းက အတက်အဆင်း မလုပ်စေတော့ဘဲ အောက်ထပ်အိပ်ခန်းသို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြောင်းရွှေ့အိပ်ကြသဖြင့် တော်သေးသည်။ ကိုယ်ဝန်နှင့် အရပ် အမောင်းလည်း ကောင်းသော ထက်ကြွကြွစွာကို ဦးနေရောင်လည်း မချီနိုင်ချေ။

“ဒေါက်တာကော နှိုးလို့ရလား”

“ရတယ်... ထွက်လာမယ်တဲ့၊ ဆေးခန်းတန်းသွားဖို့ ပြော တယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့”

နာကျင်လွန်းသဖြင့် ထက်ကြွကြွမှာ အသံပင် မထွက်နိုင် တော့ဘဲ မေ့မော့သွားလေသည်။

“မစ်... မစ်”

“သမီး... သမီး”

“ဦးလေးမောင် မြန်မြန်မောင်းပါ”

ဦးနေရောင်မှာ ဇနီးကို ပွေ့ပိုက်၎င်း စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ကြောင့် ဇောချွေးများပင် ပြန်ရင်း မျက်ရည်များပင် ဝဲလာသည်။

“မေမေ... မစ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်”

“အင်းပါ သားရယ်”

ဟုသာ ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ အားပေးနေရသော်လည်း ဖောယောင်ပြီး အေးစက်နေသော ချွေးမခြေထောက်လေးများကို အဖော်ခေါ်လာခဲ့သော မိညိုနှင့်အတူ ပူနွေးလာစေရန် ဆုပ်နယ်

ဘုရားစာလည်း သွင်သွင်ရွတ်လျက်ရှိသည်။

“ဒေါက်တာ... ဒေါက်တာ... ထွက်လာပါပြီလား၊ တွန့် တော့ဇနီး မေ့သွားပြီ ဆရာ... ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“လာပြီ... လာပြီ... ဒရိုင်ဘာကို နှိုးနေတာ၊ ဟိုရောက် တာနဲ့ အမ်အိုက တာဝန်ယူပြီး လိုအပ်တာ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ တို့ ဇနီးဆက်ထားပြီးပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရောက်တော့မယ်”

အထူးကုဆေးခန်းကိုလည်း ဖုန်းလွှမ်းဆက်ထားသည်မို့ ဆေးခန်းရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက် ရောက်သည်နှင့် လူနာတင်လှည်း နှင့် အမ်အို၊ နာဂစ်တို့က စောင့်နေသည်။ လိုအပ်လျှင် ခွဲစိပ်ရန် ထည်း လက်မှတ်ထိုးပေးထားရလေသည်။ လူနာကို တစ်ခါတည်း ခွဲစိပ်ခန်းရှိရာ အထူးကြပ်မတ်ဆောင်သို့ တန်းခေါ် သွားပြီး မကြာ ခင် တာဝန်ယူထားသည့် အိုဂျီ(သားဖွားနှင့်မီးယပ်အထူးကုသမား ဆော်ကြီး)လည်း ရောက်လာသည်။

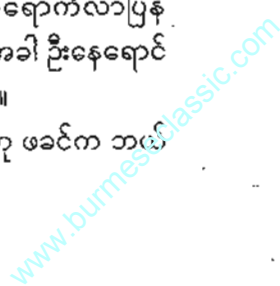
ခွဲစိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။ ဦးနေရောင် ခွဲစိပ်ခန်း မြင်ပတွင် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ နံရံကို မှီထိုင်ရင်း အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကော ရသမျှ ဘုရားစာများကို သွင်သွင်သာ သတ်နေလေတော့သည်။

ကံကြမ္မာဆိုတာ ဘာမှကြိုတင်မမြင်ရနိုင်ပါကကား။

နောက်ထပ်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ထပ်ရောက်လာပြန် သည်။ နာရီလက်တံပင်လျှင် ရွေ့လျားလာသောအခါ ဦးနေရောင် ကို ခေါင်းတိုက်ကာ အံကို ကြိတ်ထားမိသည်။

ယောက်ျားဆိုတာ မျက်ရည်မကျရဘူးဟု ဖခင်က ဘယ်

လိုပင် သွန်သင်ထားစေကာမူ ဦးနေရောင် မျက်ရည်ကျချင်လာပြီ။
မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်နေလေပြီ။

ခွဲစိပ်ခန်းထဲမှ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာဝန် သူနာပြုဆရာ
အချို့ ထွက်လာသည်။

မျက်နှာမကောင်းကြံ့ချေ။

ဦးနေရောင်နှင့် မိခင်အိုကျီ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးနား ပြော
ကပ်လိုက်ကြသည်။ ဦးနေရောင်၏လက်ကို ဆရာဝန်ကြီးက ဆုပ်
ကိုင်ကာ...

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးနေရောင်၊ ကျွန်မတို့ အစွမ်းကုန်
ကြိုးစားပေးမယ့် နောက်ကျသွားပါပြီ”

“ဟာ...”

ဦးနေရောင် ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ကမ္ဘာကြီး ဇောက်ထိုး
မိုးမွှော် ဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒေါက်တာရယ်... ဘာဖြစ်လို့... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှင်ပြ
ပေးပါဦး”

“ကိုယ်ဝန်အဆိပ်တက်ရောဂါနဲ့ မိခင်ရဲ့နှလုံးရောဂါနဲ့
သွေးတိုးရောဂါ၊ ရုတ်တရက် ဆောင့်တက်သွားတော့ ဘယ်လို
မရတော့ပါဘူး”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ကျောက်ဆစ်ရုပ်သဖွယ် ဖြစ်သွားသည်။
သူ့ချွေးမလေးမှာ သွေးတိုးရောဂါ ရှိတယ်၊ နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်။
မကြားခဲ့ဖူးပါချေ။ ကျန်းမာစွာဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှား အလုပ်လုပ်
တာပါ။

ကံကြမ္မာမုန်တိုင်းဆိုတာ အချိန်အခါမရွေး နေရာမရွေး
ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တတ်ပါလား၊ ခုချိန်မျိုးမှာ ဝိပဿနာ

ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ် လုပ်ထားသော အမြဲလိုလိုလည်း ပွားများ အား
ထုတ်တတ်သော ဒေါ်ခင်ခင်ထားလည်း ရုတ်တရက် သတိမကပ်
နိုင်တော့။

“အမလေး သမီးရယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ဟု ရင်ထုမနာ ညည်းတွားရင်း ဟီးကနဲ ငိုချလိုက်လေ
တော့သည်။

ဦးနေရောင်မှာ ခွဲစိပ်ခန်းရှိရာသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွား
လေတော့သည်။

ထက်ဣန္ဒြေစံ ကိုယ်ဝန်အဆိပ်တက်ရောဂါဖြင့် ဆုံးပါး
သွားခဲ့သည်။ အသက်က (၃၅)နှစ်သာ ရှိသေးသည်မို့...
အကြွေစောလေခြင်းဟု ယူကြိုးမရ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၃)

လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“အမလေး... မထက်ရယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို... သားဆိပ်တက်တာတဲ့”

“ဟယ်... ဒီလောက်ပိုက်ဆံတွေ တတ်နိုင်နေတာတောင် သေရတယ်လို့”

“ဟဲ့... သေမင်းဆိုတာ ဆင်းရဲချမ်းသာ ရွေးလိုလား”

ငွေနဲ့ လာဘ်ထိုးလို့ ရလို့လား”

“လူတိုင်းဟာ သူ့သက်တမ်း ပါလာသလောက်ပဲ နေကြရတာပဲ”

“သေမယ့်နေ့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ ကြိုမသိထားကြဘူး... တံရှိသလောက်ပဲပေါ့”

ရင်းနှီးသူ ဝန်ထမ်းအချို့မှာ မျက်ရည်အရွဲသား ဖြစ်ကုန်ကြရသည်။

လူချစ်လူခင်များသော ဝန်ထမ်းတွေကလည်း လေးစားအတုယူ အားကျရသော ထက်ကြွနှစ်တစ်ယောက် သူ့ခင်ပွန်းကော မိသားစုကော လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီကိုကော နှုတ်မဆက်ဘဲ ချွတ်တရက်ကြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာကာ တမလွန်ကို သွားနှင့်လေပြီ။

ကျန်ရစ်သူတို့၏ရင်မှာတော့ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးနေရောင်မှာ ဟန်ပင် မလုပ်နိုင်၊ လာသမျှ ဧည့်သည်များကိုလည်း စကားဟဟ မပြောနိုင်။ သောကဝေဒနာ အပူမီးဆိုးကာ စိတ်နှင့်ခန္ဓာ ကင်းကွာနေသူပမာ ငူငူကြီး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဖုန်းကိုလည်း လက်မခံနိုင်။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ၊ ဆွေမျိုးများနှင့် ယောက်ဖ သီဟစံက လာရောက်ဦးဆောင်ကာ လှုပ်ရှားဆေးနေရသည်။ ဒါရိုက်တာကိုကျော်ဇံနှင့် ဇနီးဝင့်ဝါတို့လည်း ဆောက်လာကြသည်။

အသုဘသို့ လွမ်းသူပုန်းခွေ ပျိုကြသူများကလည်း အများပြားပင်။ ဂျပန်နိုင်ငံမှ ပါမောက္ခ နာတိုရီနှင့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများကလည်း ဝမ်းနည်းကြောင်း ဖက်စ်တွေ ပို့ကြသည်။ ထိုအထဲတွင်

www.burmeseclassic.com

ရုပ်ရှင်နှင့် ငွီဒီယိုသရုပ်ဆောင် အကယ်ဒမီ နှစ်ထပ်ကွမ်း မင်းသမီး ချော ပန်းနုရွှေစင်ထံမှ လွမ်းသူ့ပန်းခြင်းက နေ့စဉ်ရက်ဆက် ရောက်လာသည်။ လူကိုယ်တိုင်တော့ ရောက်မလာပါချေ။

ထို့အပြင် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လည်း ဆက်နွယ်နေသမျှ Customer များထံမှလည်း ဝမ်းနည်းကြောင်း တွေ့နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာတွေထဲ၌ ပလူပျံနေအောင် ပါလေ သည်။ သုံးရက်၌ မီးသဂြိုဟ်ပြီး (၇)ရက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီး သွားပြီးနောက် ဦးနေရောင်သည် ကုမ္ပဏီကို မန်နေဂျာများနှင့် လွှဲထားပြီး မိခင်နှင့်အတူ ဝိပဿနာ တရားစခန်းတစ်ခုသို့ ဝင် ရောက်သွားလေသည်။

ထက်ကြူနှစ်၏မိခင်မှာလည်း ခင်ပွန်းဦးအောင်စံကို သားသီဟစံအား တာဝန်ပေးပြီး ဒေါ်ခင်ခင်ထားနှင့်အတူ ရိပ်သာ လိုက်ဝင်လေသည်။

ရင်တွင်း ပရိဝေဒမီး တညီးညီးနှင့် တောက်လျှံနေသော မီးတောက်မီးလျှံကို ငြိမ်းသတ်နိုင်စွမ်းရှိသူမှာ “တရားဓမ္မ” တည်း ဟူသော အမြိုက်ရေအေး ဆေးသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ကောင်းစွာသဘောပေါက်သွားကြလေသည်။

လူဖြစ်လာ၍ ရရှိလာသောခန္ဓာနှင့် အို၊ နာ၊ သေဘေး ဒုက္ခကို လူတိုင်း တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ကြုံရမည်သာဖြစ်သည်။

ခန္ဓာဖြစ်တည်လာသည်နှင့် အပျက်တို့သာ ရှေးရှုနေ ကြောင်းကိုလည်း...။

အဆိုဆိုး (၅)

သေခြင်းကလေးကလေး အဆိုဆိုးခန္ဓာ နေရာမတည့် လူတန်းစား မရွေးလက်ထပ်ကမ်းမှာ အမြဲတမ်းရှိနေတတ်တယ်။ အကြော၌ သေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားရမယ်။

ပန်းခရိုင်

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၄)

သုံးလခန့်အကြာတွင် ဦးနေရောင်၏ ရုံးခန်းသို့ ဧည့်သည် လင်မယားနှစ်ယောက် ရောက်လာကြလေသည်။

“လာဗျာ . . . ကိုကျော်နဲ့မဝါ ထိုင်ဗျာ”

“ရိပ်သာက ဘယ်တုန်းက ထွက်လာတာလဲဗျာ၊ ဖုန်းဆက် တော့ ရိပ်သာဝင်နေတယ်ဆိုလို့”

ကိုကျော်ခံက ဆိုဖာ၌ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

ဦးနေရောင်ကလည်း လိုက်ထိုင်ရင်းမှ . . .

“တလောကဆိုပါတော့ဗျာ . . . (၄၅)ရက် ဝင်ဖြစ်လိုက်

တယ်”

“ကုမ္ပဏီကို အကြာကြီးကို ပစ်ထားလိုက်နိုင်တယ်ပေါ့ ကိုနေ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ . . . သေရင် ကိုယ့်နောက် ပါမယ့် အရာတွေမှ မဟုတ်တာဗျာ၊ အားလုံးထားခဲ့ရမှာချည်းပဲမှတ်လား ကိုကျော်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လူဖြစ်လာပြန်တော့လည်း လူသားပီသစွာ အလုပ်ရဦးမယ်၊ စီးပွားရှာရဦးမယ်လေဗျာ၊ သား ကျွေးမှု မယားကျွေးတွေကလည်း လုပ်ရဦးမယ် မှတ်လား”

ဦးနေရောင် အတိတ်ကို ပြန်လည်မတမ်းတချင်တော့။ အရာအားလုံးကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားချင်သူမို့ ကိုကျော်ခံ စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပြောင်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကုမ္ပဏီထောင်လိုက်ပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ . . . ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျကို လွတ်လွတ် လပ်လပ် လုပ်ကိုင်ခွင့် ရသွားတော့ ပိုပြီးအားရပါးရ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

“မဝါကော ဝတ္ထုတွေ ရေးဖြစ်သေးသလား”

“ဝတ္ထုတော့ မရေးဖြစ်ပါဘူး၊ ဇာတ်ညွှန်းပဲ ရေးဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဝိုင်းကူရင်း သားသမီးတွေ ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့ ကျွဲရှင်ကြို ကျွဲရှင်ပို့နဲ့ လုံးဝကို မအားရပါဘူး၊ ကျွန်မတော့ ပန်းနုရွှေစင်ကိုပဲ အားကျနေမိတယ်”

ဦးနေရောင်၏ကိုယ်ခန္ဓာ အနည်းငယ် မတ်သွားသည်။ “ပန်းနုရွှေစင်” တဲ့။ ငယ်ရုပ်အသွင်နှင့် အကယ်ဒမီဆုများ ယူစဉ် ဘာလများ ကွာခြားချက်တို့ကို မြင်ယောင်လာရင်း . . .

“မဝါကပါ မင်းသမီး လုပ်ချင်နေတယ်ပေါ့ . . . ဒီလိုလား”

ထိုအချိန် အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော သက်မာက ကော်ဖီနှင့်မုန့် ရေခဲခဲကြမ်းတို့ကို လာချပေးသဖြင့် စကားကို ခဏရပ်နားလိုက်ကြသည်။

“သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်”

သက်မာကို မြင်တော့ ထက်ကူနှစ်၏သင်ကြားပေးမှုနှင့် ဆက်ခံတေရီ ဖြစ်လာပုံကိုပါ ပြန်ပြောင်းသတိရမိပြန်သည်။ နေရာ တိုင်းမှာတော့ ထက်ကူနှစ်၏အရိပ်တွေ ကြီးစိုးနေဆဲ ဖြစ်သော် လည်း ပြန်မရနိုင်တော့သောအရာ ဟူသောအသိနှင့် ဖျောက်ဖျက် ပစ်လိုက်ပြီး ရေခဲခဲကြမ်းကို ယူ၍ တစ်ခုံသောက်လိုက်သည်။

မဝင့်ဝါက ဆက်၍...

“ကိုနေကလည်း... ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ဘယ်က မင်းသမီး လုပ်ချင်ရမှာလဲ၊ အပျိုကြီး လုပ်ချင်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ... ကျွန်တော်က မသိပါဘူးဗျာ”

“ရွှေစင်က တော်တယ်ဗျာ၊ ငယ်ရွယ်နုနယ်စဉ်ကလို မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ပျက် မရှိအောင်လည်း နေထိုင်တတ်တယ်၊ အိမ်ထောင်လည်း မပြုဘူး၊ ငွေကြေးကလည်း ပြည့်စုံသွားတဲ့အပြင် အရမ်းကိုလည်း ချမ်းသာနေပြီ၊ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ဘာကိုမှ မလုပ် ဘူး၊ ရင့်ကျက်နေပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါတင်လား... ဘဝဟောင်းကိုလည်း မမေ့သလို ဆရာ သမားတွေကိုလည်း သိတတ်တယ်၊ သရုပ်ဆောင်ခြင်းနဲ့ အပြင် ဘက် လက်တွေ့ကျကျ နေထိုင်ခြင်းဘဝကိုလည်း ခွဲခြားထားနိုင် တယ်... ကြိုးစားတယ်ဗျာ”

“အပြင်ဗဟုသုတအဖြစ် အင်္ဂလိပ်စာ ဂျပန်စာတွေကို လည်း လေ့လာတယ်၊ သူ့အလုပ်အတွက် ဗဟုသုတအဖြစ်ဆိုပြီး

အမြဲတမ်းလိုလိုလည်း စာဖတ်တယ်”

“နာမည်မကျသေးဘူးနော်”

“ဘယ်ကျပါ့မလဲ... အပုတ်နဲ့ မထွက်သလို စည်းကမ်း ရှိပြီး အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့ တူအောင် ကြိုးစားတာကို၊ ဒါပေမယ့် ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ရွေးတယ်၊ ဇာတ်ကားတိုင်း လက်မခံဘူး၊ ပြီးပြီး ရော ဇာတ်လမ်းနဲ့ ဒါရိုက်တာကို သူ လက်မခံတော့ မာနကြီးတယ် နို့တော့ နာမည်ထွက်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သရုပ်ဆောင်တဲ့အပိုင်းက ပီပြင်လွန်းတော့ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကိုတောင် အောင်မြင်မှု ထိန်းထား နိုင်တယ်လေဗျာ”

ဦးနေရောင် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာမှ သတိဝင် လာပြီး မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်မိသည်။

“ဒါထက် သူ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်မပြုသေးတာလဲ မသိဘူးနော်”

မဝင့်ဝါက ရယ်ကာ...

“မိန်းမသားတွေရဲ့အစွဲအလမ်းက ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် ကိုနေ”

ကိုကျော်ဇံက...

“သူ့သာ မေး... သူနဲ့ကတော့ ညီအစ်မလိုပဲ ဖြစ်နေ တော့ ရွှေစင်အကြောင်း သူ့အသိဆုံးပဲ”

ဟု ဝင်ပြောလေရာ မဝင့်ဝါက...

“အဲဒီလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေစင်က နှုတ်လုံတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ မေးဖူးတယ်၊ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်သူ တစ် ယောက်တည်း ဖြစ်ချင်တဲ့အတွက် ချစ်သူမတွေ့သေးသရွေ့ လက် မထပ်သေးဘူးလို့ ပြောတာပဲ၊ အစ်အောက်မေးလည်း ဒီအဖြေပဲ

ထွက်တယ်လေ”

ဦးနေရောင်၏ရင်ခုန်သံနှုန်း ပြန်လည်မြင့်တက်လာသည်။ ထက်ကူနှစ်ကြောင့် အေးစက်နေသောနှလုံးသားသည် ပန်းနုရွှေစင်အကြောင်း ကြားလိုက်ရုံမျှနှင့် ပြန်လည်နွေးထွေးကာ လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာသည်ကို သူ ခံစားမိလိုက်သည်။

“ချစ်သူကော ရှိခဲ့တယ်တဲ့လား”

ရုတ်တရက် မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်မိလေသည်။ ကိုကျော်ဇံတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ပြုံးကာ...

“ဒါတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မေးကြည့်ပေါ့”

“ကိုနေကိုယ်တိုင် မေးကြည့်လေ”

ဟု သံပြိုင်ထွက်သွားကြလေသည်။

ဦးနေရောင်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၊ အိုးတိုးအန်းတမ်းကြီး ဖြစ်သွားကာ ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်မိလေသည်။

ထက်ကူနှစ် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်မှာ သူ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ရယ်မောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူလည်း သတိထားလိုက်မိလေတော့သည်။

အန်း(၃၅)

ဒေါ်ခင်ခင်ထား တရားခွေ နာနေစဉ် လူတိုင်း ရင်ဆိုင်ရမည့် သေခြင်းတရားကို အချိန်စောစွာ ရင်ဆိုင်သွားပြီဖြစ်သော ချွေးမ ထက်ကူနှစ်နှင့် လူ့လောကသို့ပင် ထွက်မလာနိုင်ခဲ့သော မြေးဦးအတွက် စိတ်စဉ်းစားမိလိုက်တိုင်း ရင်ထဲ ဆို့နှင့်သွားခဲ့သည်။

ထိုအခါမျိုး၌ သတိကပ်ကာ တရားနှလုံးသွင်းလိုက်ရင်း တရားခွေတွေ ဖွင့်ကာ တရားနာပစ်လိုက်သည်။

ဪ... ဘာလိုလိုနဲ့ ချွေးမဆုံးသွားသည်မှာ (၆)လပင်

www.burmeseclassic.com

ကျော်သွားပါပြီကော။

မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲလား။

“မေမေကြီး... မေမေကြီး”

အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းတွင် တရားနာနေသော ဒေါ်ခင်ခင် ထားထံသို့ မိညိုက ပြေးတက်လာပြီး အမောတကော ဒေါ်လိုက်သည်။

“ဪ... ဒီကောင်မလေး ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဧည့်သည်... ဧည့်သည်... ပန်းနုရွှေစင် မေမေကြီးရဲ့၊ ပန်းနုရွှေစင်မှ ပန်းနုရွှေစင် စစ်စစ်၊ ပန်းနုရွှေစင် အရှင်လတ်လတ်ကြီး... တကယ်”

“ဟင်... ဘယ်နှယ့်... ဒီကောင်မလေးကတော့လေ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထား အံ့အားသင့်သွားရသည်။ တရားခွေကို ပိတ်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်မှာလဲ... ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“အောက်မှာ... မေမေကြီးကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်”

မိညို ပြန်ဆင်းသွားသည်။ နောက်မှ ဒေါ်ခင်ခင်ထား အေးဆေးစွာဖြင့် လှေကားမှ ဆင်းခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းဆိုဖာထက်ဝယ် ပန်းနုရွှေစင်က သူ့ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်နှင့် ခပ်ရိုရိုလေး ရပ်ကာ ဂါရဝပြု ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ... ပန်းနုရွှေစင်ပါ ကြီးမေ”

အသားအရည်လေးတွေမှာ နုဖြူနုပြီး မွှေးညင်းစိမ်းလေးများပင် ယှက်သန်းနေသည်။ မိတ်ကပ်များ ခြယ်သထားခြင်း မရှိဘဲ

သနပ်ခါးရေကျလေးနှင့် ပါးကွက်ကျားလေးပင် လူးထားသော်လည်း ပင်ကိုယ်အလှတရားတို့ကြောင့် ဖြူစင်ဝင်းမွတ်ကာ ကိုယ်ရောင်ထွက်နေဆဲပင်...

ချည်သားအင်္ကျီ ခပ်ပွပွရှည်ရှည်နှင့် ထမိကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဘာလက်ဝတ်ရတနာကိုမှ မဆင်မြန်းလာချေ။ သို့သော် တစ်ဖက်ကို ခြောက်ရတီခန့် ရှိသော တစ်လုံးတည်း စိန်နားကပ် တစ်ရံကိုတော့ ပန်ဆင်ထားသည်။

“ဩ... သိပါတယ်၊ ထိုင်ပါ သမီး”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားဆီမှ သမီးဟု အသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပန်းနုရွှေစင် ရင်ထဲ သိမ့်ကနဲ ဘုန်သွားသည်။ ရင်ထဲ နိမ့်ကာ အေးချမ်းမှုကိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ဦးနေက အမေတူသားကိုး။

ခုခေတ်အတွေးကြီးတွေနှင့်မတူ ကျက်သရေရှိစွာပင် ဆံထုံးနှင့် ဘလောက်စ် လက်စကနှင့် အင်ဒိုနီးရှား ပါတိတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဖက်ထုပ် စိန်တစ်လုံးနားကပ်သာ ပန်ဆင်ထားသည်မှအပ ကျန်လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဝတ်ဆင်မထား။

“ဟုတ်တဲ့ပါ ကြီးမေ၊ ကျွန်မ ဒီလိုဘဝ ရောက်ခဲ့တာ ဦးနေနဲ့ ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပါ။ အစကတည်းက လာခဲ့ချင်ပေမယ့် အနည်းငယ်သမားဆိုတာ စန်းထချိန် ရှိတုန်း ကြီးရုန်းပြီး ကြီးစားနေရတာ ဆိုတော့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဦးနေကော ရှိပါသလား ကြီးမေ”

“စက်ရုံသွားနေတယ် သမီး၊ ညနေလောက်ဆိုရင်တော့ ပြန်ရောက်မှာပါ။ ကိစ္စရှိလို့လား သမီး”

“ကြီးမေနဲ့ဦးနေကို လာကန်တော့ရင်းနဲ့ သမီးမွေးနေ့ပွဲကို အဖိတ်တာပါ။ မွေးနေ့ပွဲဆိုပေမယ့် ပါတီမဟုတ်ပါဘူး ကြီးမေ။

အိမ်မှာပဲ ဘုရားနေကဇာတင်ပြီး လျှာထားတဲ့ သိမ်နဲ့ ရေတွင်းရေကန်တွေအတွက် ရေစက်ချပြီး ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကြီးမေတို့ လူကြီးတွေ မျက်စိနောက်ရမယ့်ပွဲမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကြီးမေနဲ့ဦးနေ ဆက်ဆက်ကြွရောက်ဖို့ ကျွန်မ အနုအညွတ် ဖိတ်ပါတယ်။”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားကို ဖိတ်စာကို ရိုသေစွာ ကမ်းပေးရင် ပန်းနုရွှေစင်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဖိတ်စာ၌ မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးခြင်း သည်းခံပါဟု ပါရှိနေလေသည်။ ဖိတ်စာ၌ သိမ်နှင့် ရေတွင်းရေကန်ပုံ ပါရှိလေသည်။

ဪ... အလှူအတန်း လုပ်ရမှန်းလည်း သိရှာပါလား။ “နောက်ပြီး ဒါ ကြီးမေအတွက်နဲ့ ဦးနေအတွက်ပါ။ ကျွန်မကန်တော့တာကို လက်ခံပေးပါနော် ကြီးမေ။”

ယခုမှ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးကြပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်ထားရင်၌ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခံစားနေရလေသည်။ သူ့အနေနှင့် ဗွီဒီယိုရုပ်ရှင်တွေ မကြည့်သော်လည်း တီဗွီတော့ သတင်းဆောင်းပါးသီချင်းနှင့် ကြော်ငြာတော့ ကြည့်ဖြစ်သည်မို့ ပန်းနုရွှေစင်ကို ရင်းနှီးနေခြင်း ဖြစ်လေသလားလည်း မမှန်းဆနိုင်။

“အေးကွယ်... ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးကန်တော့ရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီကွယ်။ ပစ္စည်းတွေကတော့ မလိုပါဘူး သမီးရယ်။”

ကျေးဇူးသိတတ်သော ပန်းနုရွှေစင်၏စိတ်နှလုံးဖြူစင်မှုကို ဒေါ်ခင်ခင်ထား တွေ့မြင်ရတော့ ရင်ထဲ ပီတိတိမ်လေး ဖြစ်ထွန်းလာသည်။

“လှိုင်ထိပ်ထား ကုမ္ပဏီကြော်ငြာနဲ့ ပန်းနုရွှေစင် ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ ဦးနေက ကိုယ်တိုင် မိတ်ကပ်လူးပေးခဲ့တာ ကျွန်မတစ်သက် မေ့လို့မရနိုင်တဲ့ကျေးဇူးပါ ကြီးမေ။ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ သုံးပါး ပြစ်မှားကျူးလွန်မိတာ ရှိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်သည်းခံပေးပါ ကြီးမေ။ ကျွန်မ ကန်တော့ပါတယ်။”

ပန်းနုရွှေစင်က ဒေါ်ခင်ခင်ထားရှေ့ ကြမ်းပြင်ထက်ဝယ် ပုဆစ်ခူးတုပ်ထိုင်ပြီး ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် သေချာစွာ ကန်တော့သော အခါ ဒေါ်ခင်ခင်ထားရင်ထဲ ပီတိမိုးက ရွာလေပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီမိန်းကလေး အောင်မြင်မှု သရဖူကို နှစ်ရှည်လများ ထိန်းထားနိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဆုပေးပြီးနောက်...

“ပြန်ထိုင်ပါဦး သမီးရယ်၊ ဖျော်ရည်လေး သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး။”

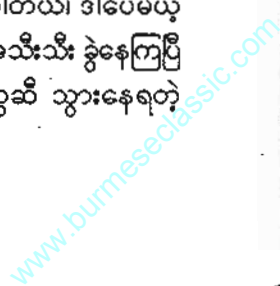
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ။”

ဆိုဖာထက် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ပြန်ထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်၌ မိညို လာတင်ပေးထားသော ကီဝီသီးဖျော်ရည်လေးကို တစ်ငုံနှစ်ငုံ သောက်လိုက်ပြီး ပြန်တင်ထားလိုက်ရင်း...

“ကြီးမေ ဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင် လာပါနော်။”

“အေးကွယ်... သားပို့ပေးမယ်ဆို လာပါမယ်။ ဒါထက် မိဘများနဲ့ကော အတူနေတာလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကြီးမေ အတူနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့သားသမီးတွေကလည်း အိမ်ထောင်က အသီးသီး ခွဲနေကြပြီ ဆိုတော့ တခါတရံလည်း အခြားသားသမီးတွေဆီ သွားနေရတဲ့ အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။”

“အေးပေါ့ကွယ်. . . ဒါကလည်း မိဘတွေ့ရဲ့မဆုံးနိုင်တဲ့ သံသရာ ဒုက္ခကြွေးပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားအတွက် ထင်မြင်ယူဆထားတာနှင့် ကွဲလွဲနေသော ပန်းနုရွှေစင်၏အနေအထိုင် အပြောအဆို သိမ်မွေ့မှုကို တွေ့မြင်သဘောကျနေသည်။

ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်များနှင့် ဘိုးဘွားများက ဆုံးမထားသည်။

“စားသောက်စရာကို တန်ရုံပဲ ထည့်ပြီး ကုန်အောင် စားသောက်ပါ။ ကျန်နေရင် ကျေးဇူးရှင် ထမင်းရှင်တွေ့ရဲ့လုပ်အားနဲ့ စုတူနာကို ဖော်ကားသလို ဖြစ်တတ်တယ်။ အလဟဿ ဖြန်းတီးနဲ့ ဖြစ်တတ်တတ်ဖို့ တန်သလောက်ထည့် ကုန်အောင်စားပါ”

ဖားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ပြန်သွားသော ပန်းနုရွှေစင်ကို မျက်စိတဆုံး ငေးကျန်ခဲ့သူ ဒေါ်ခင်ခင်ထားမှာ ရင်ထဲ အတွေးပွားကာနေမိလေတော့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုလည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်သည်။ ပန်းနုရွှေစင် မွေးနေ့ဆွမ်းကျွေးပွဲသို့ သွားဖြစ်အောင် သွားရန်ဖြစ်သည်။

ဖိတ်စာပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ “အသက်(၃၀)ပြည့် ပုလဲရတု မွေးနေ့ပွဲဆိုတော့. . . အင်း. . . သားထက် ဆယ်နှစ်တောင် ငယ်ပါလား။ ဘာလိုလိုနဲ့ သားတောင် (၄၀)ကျော်လာပြီ၊ အသက် မငယ်တော့ပါလား”

ဟု တွေးလိုက်မိတော့ အတိတ်အိပ်မက်ဆိုးကို ပြန်လည် မြင်ယောင်ပြီး ဝေဒနာ ရလာပြန်သဖြင့် တရားသဘော ဆင်ခြင်ပြီး ဝေဒနာကို ပြန်ဖျောက်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

သေနှင့်သူကတော့ ဘာမှသိတော့မှာမှ မဟုတ်လေဘဲ။ ကျန်ရစ်သူတွေမှာသာ မေ့မရနိုင်ကြသေးဘဲ. . . ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၆)

ပန်းနုရွှေစင်၏မွေးနေ့၌ အရုဏ်ဆွမ်းကပ်သည်ဖြစ်၍ ဆယ်နာရီခွဲလောက်မှ ဦးနေရောင်တို့သားအမိ ရောက်သွားကြသည်။

အိမ်မှာ ခေတ်မှီအသုံးအဆောင်များနှင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပင် အသုံးပြုထားသည်။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မရှိ။

“ကြွပါ ကြီးမေ . . . ဦးနေ”

မင်းသမီးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ဘလောက်စံနှင့် ထမီသာ

ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်ဝတ်ရတနာလည်း ထိုက်သင့်ရုံသာ ဝတ်ထားသည်။ မိတ်ကပ်ပါးပါးနှင့် နှုတ်ခမ်းနီဖျော့ဖျော့လေးသာ ဆိုးထားသည်မို့ ပင်ကိုယ်အလှက မပျောက်ပျက် အရောင်ထွက်လျက် ရှိသည်။

“ဧည့်သည်တွေတောင် ရှင်းနေပြီပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးနေ၊ မနက်ပိုင်းကို တမင် အမျိုးနဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာသမားတွေရယ် အိမ်နီးချင်းရယ်ပဲ ဖိတ်တာပါ။ အနုပညာမောင်နှမတွေအတွက်ကတော့ ညရောက်မှ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ လိုက်ကျွေးလိုက်မှာပါ။ ဦးနေ လာမယ်ဆိုရင် ဖိတ်ပါတယ်”

“တော်ပါပြီ . . . အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေပါရစေ”

ပန်းနုရွှေစင်က သူ့မိဘများနှင့် ဦးနေရောင်တို့သားအမိတို့ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုအချိန်၌ ကိုကျော်ဇံနှင့်မဝတ်ဝါ ရောက်လာသည်။

“ဒါဖြင့် ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ထမင်းပွဲ ပြင်နေတုန်း ဘုရားဖူးလိုက်ဦးမယ် သမီး”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ပြောလိုက်သည်။ ပန်းနုရွှေစင်က . . .

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ၊ သမီး လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ဦးနေရောင်တို့ပါ ယောင်တောင်တောင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထားကို တွဲသွားသော ပန်းနုရွှေစင်နောက်သို့ လိုက်ပါလာသည်။ တျန်ဧည့်သည်အချို့ ရှိနေသဖြင့် ပန်းနုရွှေစင်၏မိဘများမှာ ဧည့်ခံနေရသေးသည်။

ဆင်းတုတော်ဘုရားမှာလည်း ကြည်ညိုစဖွယ် သပ္ပယ်လျက် ရှိသည်။ ဘုရားခန်းမှာ ပန်းပေါင်းစုံရနံ့ မျလျက်ရှိပြီး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လျက်ရှိသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထားတို့ ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် ကပ်လျက် အခန်းရှိ စာကြည့်ခန်းသို့ မင်းသမီးက ခေါ်ခဲ့သည်။

စာအုပ်မှန်ဘီရိုများထဲတွင် မြန်မာစာအုပ်၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်၊ ဂျပန်စာအုပ်များကို တွေ့ရတော့ ဦးနေရောင် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

ဗွီစီဒီအခွေများနှင့် အယ်လ်ဘမ်များကိုလည်း စနစ်တကျ ထားထားသည်။ အင်တာနက်စားပွဲနှင့် စာကြည့်စားပွဲ ရှိနေသည်။ ကျွန်းလှုပ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မအတွက် အပန်းဖြေတဲ့အခန်းလို့လည်း ဆိုလို့ရသလို ဗဟုသုတတွေကို ခေါင်းထဲ မန်မိုရီ ထည့်တဲ့အခန်းဆိုလည်း မှန်ပါတယ် ဦးနေ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားကတော့ ဘုရားရှိခိုးပြီးသည်နှင့် ဝင့်ဝါနှင့် အတူ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။

ကိုကျော်ဇံကလည်း ဟိုဟိုဒီဒီ လုပ်ပြီး စာကြည့်ခန်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

စကားပြောဆိုသည်ကအစ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလာသော ပန်းနုရွှေစင်ကို သူ ဂျပန်ဘာသာစကားဖြင့် . . .

“မင်း အများကြီး ပြောင်းလွဲသွားပြီနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပန်းနုရွှေစင်ကလည်း ဂျပန်စကားဖြင့် ပင် . . .

“အချိန်ဆိုတာ တရားသူကြီးပဲလေ ဦးနေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က ပန်းနုရွှေစင်ဟာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ခါစ အပျံသင်တဲ့ ငှက်ငယ်လေးဘဝပဲ ရှိသေးတာကိုး၊ ဆယ်နှစ်ကျော်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ကျွန်မဘဝကို ရင့်ကျက်စေဖို့ အတတ်ပညာ

အသိပညာတွေ၊ ဘဝသင်ခန်းစာတွေ အများကြီး ရရှိစေခဲ့ပါတယ်” ဂျပန်စကားကို ဗဟုသုတ ကြွယ်စွာဖြင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောဆိုနိုင်သဖြင့် ဦးနေရောင် မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့။ ပန်းနုရွှေစင်၏ ဘွဲ့ရခါတပုံတစ်ပုံသာ စာကြည့်ခန်း၌ ရှိနေသည်။ ကျန်နံရံတစ်ဖက်မှာတော့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရှိနေသည်။ စိတ္တဇပန်းချီကားဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက် ပါသည်။ မြေရာပါသည်။ စာအုပ်တွေ ပါသည်။ တယောပါသည်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်တွေလဲ ဦးနေရောင် စဉ်းစားနေတော့။

“ပညာသင်ယူဖို့ အချိန်တွေတောင် ရခဲ့တယ်ပေါ့”

“ကျွန်မ (၂၄)နာရီမှာ (၄)နာရီပဲ အိပ်ချိန်ထားပြီး အလုပ်လည်း လုပ်တယ်၊ ပညာတွေလည်း ဆည်းပူးခဲ့ပါတယ်၊ အားလပ်ချိန်ဟာ အိပ်ချိန်အဖြစ်ပဲ ထားခဲ့တယ်၊ ခေါင်းထဲ ရင်ထဲ ဘာဝေဒနာမှ အဝင်မခံနိုင်ဘဲကို ကြိုးစားခဲ့တာ ဦးနေ”

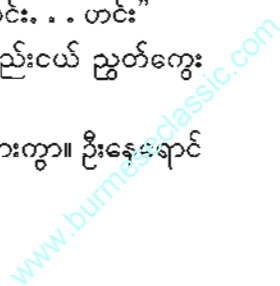
ဦးနေရောင်အလှမှာ ရင့်ကျက်မှု ကျက်သရေတွေပါ ဆင့်လာသော ပန်းနုရွှေစင်ကို ငေးကြည့်နေမိရာမှ ဆိတ်သုဉ်းသွားပြီ ထင်သော အချစ်သံစဉ်များသည် နှလုံးအိမ်၌ ပြန်လည်၍ ဖြစ်တည်လာလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်မပြုသေးတာလဲ ပန်းနု”

“ဒါဆို ပန်းနုကလည်း ဦးနေကို ပြန်မေးရမယ်၊ ဦးနေလည်း ပန်းနုနဲ့ တွေ့စဉ်တုန်းက အသက်သုံးဆယ်ပဲ ရှိနေပြီ၊ ဘာလို့ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့သေးတာလဲလို့လေ . . . အဟင်း . . . ဟင်း”

ပန်းနုရွှေစင်က နှုတ်ခမ်းလေး အနည်းငယ် ညွတ်ကွေးသွားရုံလေး ပြုံးပြီး ရယ်သံစွက်လိုက်သည်။

ဘယ်လိုနေနေ ကြည့်လို့ လှနေပါလားကွာ။ ဦးနေရောင်

ရင်ထဲ လှိုက်ဖိုလာချေပြီ။

“ဖြေလေ ဦးနေ... အဲဒီတုန်းက”

“အဲဒီတုန်းက ဦးနေမှာ အချစ်မှ မတွေ့သေးဘဲကို”

သွားလေသူဇနီးကို မြင်ယောင်ရင်း ရင်ထဲ ထိရှမှုဖြင့် ဖြေ

လိုက်လေသည်။

ပန်းနုရွှေစင်က ပြုံးကာ... .

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲ ဖြေရမှာပေါ့ ဦးနေ”

ဟု လေးတွဲစွာ ဖြေလိုက်ရာမှ... .

“အောက်ဆင်းရဲအောင် ဦးနေ၊ ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးလောက်ပါ

ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ထမင်းစားခန်း ဆယ့်နှစ်ယောက်စာ စားပွဲဝိုင်း၌ ဟိုတယ်ပုံစံ အစား အစာများကို အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

ဪ... အစားအသောက်ကအစ ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်စေရန် ပြင်ဆင်မှုမျိုး ပြောင်းလွဲလိုက်ပြီ ထင်ပါသည်။

ပန်းနုရွှေစင်သည် လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကျော်ကာလခန့်က Life Style ဘဝနေထိုင်မှုပုံစံ လုံးဝပြောင်းလွဲသွားလေပြီ။

ထမင်းစားခိုင်းတွင် ပန်းနုရွှေစင်မှာ ဟင်းများကို ကူညီ ခပ်ထည့်ပေးရင်း သူ့မိခင်ဒေါ်ခင်ခင်ထားအပေါ် ဂရုတစိုက် ရှိသဖြင့် ဦးနေရောင်ရင်ထဲ ကျေနပ်နေမိသည်။

မိခင်ကလည်း ပန်းနုရွှေစင်ကို သမီးသမီးနှင့် ပါးစပ်ဖျား က မချတော့။

သူနှင့် အနီးကပ်ဆုံး၌ ထိုင်နေသော ကိုကျော်ဇံက သူ ခြေထောက်ကို ခြေချင်း လှမ်းတို့ပြီး ခပ်တိုးတိုး နှစ်ကိုယ်ကြား... .

“ဘယ်လိုလဲ ကိုနေ၊ မင်းသမီးကို မေးပြီးပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘာလို့ အိမ်ထောင်မပြုသလဲဆိုတာ”

“အင်း”

“သွက်လှချည်လား... . ဘာတဲ့လဲ”

“အချစ်နဲ့ မတွေ့သေးလို့တဲ့”

“အင်း... . ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ အချစ်က ထားသွားခဲ့တာ

ကို” ဟု ကိုကျော်ဇံက ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

ဦးနေရောင် ထိုစကားအဓိပ္ပါယ်ကို တိတိကျကျ နား မလည်။ သိလိုသော်လည်း မမေးတော့ပါ။

တစ်ခါတစ်လေ သိနေတာထက် မသိဘဲ နေလိုက်ခြင်းက ဝေဒနာနှင့် ဝေးစေခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၇)

ဦးနေရောင်တစ်ယောက် ကုမ္ပဏီတွင် ပြန်လည်ပြီး တက် တက်ကြွကြွနှင့် လုပ်ဆောင်လာလေသည်။ လုပ်ငန်းနှင့် ဝန်ထမ်း များအပေါ်တွင်လည်း ပြန်လည်ဂရုစိုက်လာသည်။

နေ့လည်ထမင်းစားချိန်တွင် ဝန်ထမ်းသက်သာချောင်ချိ ရေး စားသောက်ဆိုင်၌ ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်ကေသီ၊ ဒေါ်ကြင်ဆွေ၊ သက်မာနှင့် လှလှဝေတို့(၄)ယောက် စုမိရာ...။

“တို့အိမ်ကြီး ပြန်ပြီးလန်းလာပါလား၊ ဘယ်လိုလဲ သက် မာ၊ ဘာတွေထူးခြားသလဲ”

“သက်မာလည်း မသိဘူးလေ”

“ဝေတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ကြားတာ ရှိတယ်”

“အကယ်ဒမီ နှစ်ထပ်ကွမ်း အပျိုကြီး မင်းသမီးချောနဲ့ ဟိုက်ဘော့စ်တစ်ယောက် တွဲသားတွဲလာဆိုပါလားဆိုတာလေ”

“အင်း... ပန်းနုရွှေစင်က သူ့ဘဝကို အနုပညာနဲ့ ပြည်သူတွေကို အလုပ်အကျွေး ပြုခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၍ အခု ရိုက်လက်စ တားတွေ ပြီးတာနဲ့ လူမှုရေးနယ်ပယ်မှ ပရဟိတ လုပ်ငန်းများကိုပဲ လုပ်ကိုင်သွားတော့မှာ ဖြစ်ကြောင်း အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ ဖြေထား တာ တွေ့လိုက်ရတယ်”

“မဟုတ်မှလွဲရော... ဟိုက်ဘော့စ်ဆိုတာ တို့အိမ်ဒီကိုပဲ ပြောတာဖြစ်မယ်၊ မထက်နဲ့ မယူခင်ကတည်းက အိမ်ဒီနဲ့ မင်းသမီး က ခပ်ချိတ်ချိတ်ရယ်”

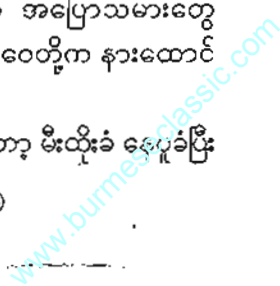
ဒေါ်ကြင်ဆွေက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်ကေသီ က...

“ဖြစ်နိုင်တယ်... မင်းသမီးကို ကိုယ်တိုင်တောင် မိတ်ကပ် လိမ်းပေးတယ်ဆိုခဲ့သေးတာပဲမှတ်လား”

“အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ တော့ တို့ အိမ်ဒီအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းသမီး ယောက်ျား လုပ်ဖို့ဆိုတာတော့ တော်ရုံတန်ရုံ သဘောထားနဲ့တော့ မရနိုင်ဘူးမှတ်လား”

ဒေါ်ကြင်ဆွေနှင့်ဒေါ်ကေသီတို့က အပြောသမားတွေ သက်သက်ဖြစ်သွားကြပြီး သက်မာနှင့်လှလှဝေတို့က နားထောင် သမားများသက်သက် ဖြစ်သွားကြသည်။

“အင်းလေ... ဟိုက်ဘော့စ် ရမှတော့ မီးထိုးခံ နေပူခံပြီး

အနုပညာပဲပြောပြော ဘာပဲပြောပြော ပင်ပန်းရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေဖို့ လိုသေးလို့လား၊ ဇိမ်နဲ့ သူ့ဌေးကတော် လုပ်နေရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“တို့ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ဒီတစ်ခါတော့ ပါးစပ်ပိတ်နေပြီ ထင်တယ်၊ ဒီလောက် တွဲသွားတွဲလာ ရှိနေတာတောင် အသံမထွက်ဘူးဆိုတော့”

“ဒါပေါ့... လောကကြီးမှာ ထင်ထားသလို မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာဘဲ သူ့ကံကြမ္မာနဲ့သူ ပါပြီးသားဆိုတာ သိလာတော့လည်း လွှတ်ထားလိုက်ပြီ နေမှာပေါ့”

သူတို့ကဲ့သို့ အခြားစားပွဲမှ ဝန်ထမ်းတွေလည်း အမ်ဒီနှင့် မင်းသမီးသတင်းကိုသာ ပြောနေကြသည်။ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ပင် တွဲသွားတွဲလာဆိုတော့လည်း ပြည်သူချစ်သော အနုပညာသည်တွေ၏ သတင်းမှာ ဖုံးဖိမရနိုင်ပါချေ။

ထိုအချိန် လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီ၏ အမ်ဒီရုံးခန်းအတွင်း၌ ဦးနေရောင်သည် တစ်ဦးတည်းအတွက် သီးသန့်ထားပေးသော ဆဲလ်ဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် ဖုန်းလက်ခံလိုက်သည်။

“နုလေး... ပြော”

“ကိုကြီး ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“အိမ်မှာကတည်းက တစ်ခါတည်း စားလာပြီးသားလေ နုလေးကို ပြောပြထားသားနဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ... နုလေး ခုပဲ ရှုတင်ပြီးတယ် ကိုကြီး နှစ်နာရီလောက် အားတယ်၊ အဲဒါ ကိုကြီးနဲ့ နေ့လည်စာ စားချင်တယ်”

“အိုကေ... နေရာရွေးလိုက်၊ ကိုကြီး အခုပဲ ထွက်ခဲ့မယ်”

“ရှုတင်ကို လာမကြိုနဲ့တော့ အချိန်ကုန်တယ်၊ နုလေးလည်း ခုပဲ ထွက်ခဲ့မယ်(×××××)ကို”

“ကောင်းပြီ... ဒါပဲမှတ်လား နုလေး”

ဦးနေရောင် ဖုန်းကို ပိတ်ပြီး လက်ကိုင်အိတ် ယူကာ အခန်းထဲမှအထွက်တွင်... “ဟင်း... မေမေ”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက သူ့အခန်းခေါ် ရောက်အလာနှင့် ကြုံသဖြင့် အာမေဋီတ်သံ ထွက်သွားရသည်။ “ဘယ်လဲ သား”

“ပန်းနုနဲ့ နေ့လည်စာ တန်းစားဖို့ ချိန်းလိုက်မိလို့”

“ဪ... ဒါဖြင့်လည်း သွားလေ သား၊ မေမေက ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ချိန်းထားတာ၊ သွား... သွား... ရတယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်ထားက ဥက္ကဋ္ဌဟူသော ရုံးခန်းဘက်သို့သာ ခြေဦးလှည့်လိုက်လေသည်။

ကံကြမ္မာဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့မှ မရလေဘဲ။ သူ့အရမ်းမျှော်လင့်ခဲ့သော လက်ရွေးစင် ချွေးမလေးမှာလည်း မြေးတစ်ယောက်ပင် သူ့အတွက် ချန်ထားမပေးနိုင်ဘဲ သူတို့အား သောကဝေဒနာပေးကာ စောစီးစွာ ကျောခိုင်းသွားခဲ့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မလာသည့်ဘဝကို ဖြစ်လာသည့်အတိုင်း အကျိုးရှိရှိ နေထိုင်သွားတတ်ရန်သာ နေတော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်သည်မို့ စိတ်ထဲကလည်း ပေါ့ပါးနေသည်။

ပန်းနုရွှေစင်လေးလည်း မဆိုးပါဘူးလေ။ ဆယ်နှစ်ကျော် အတွင်း သိသိသာသာကို ပြောင်းလွဲသွားခဲ့သည်ဟု သားက ပြောပြ

ထားတာနှင့်...

ယခုမှ သူသိသော ပန်းနုရွှေစင်၏နေပုံထိုင်ပုံလေးကို သူ သဘောကျသည်။ မိသားစုအတွက် အချိန်ပေးမည်။ အိမ်ရှင်မ အနေနှင့် ရပ်တည်ပေးဆပ်မည်ဆိုပါက သူ မငြင်းတော့ပါ။

ဒေါ်ခင်ခင်ထား ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်မိလေသည်။

“သားတစ်ယောက်တည်း ရှိပေလို့သာပဲ၊ များလိုက်တဲ့အပူ တွေ” ဟုလည်း တွေးကာ ခေါင်းယမ်းမိလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း(၃၈)

BURMESE CLASSIC

ပန်းနုရွှေစင် အပြောနှင့်အဟော ညီကြောင်း သက်သေပြ လိုက်သည်။

သူနှင့် စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားသော ဦးဒီယိုကြော်ငြာ၊ ရုပ်ရှင် တေးများ ရိုက်အပြီးတွင် သတင်းမီဒီယာတို့နှင့် တွေ့ဆုံရှင်းလင်းပွဲ ပြုသည်။

“ရုပ်ရှင်ဦးဒီယိုလောကကနေ လုံးဝစွန့်ခွာတော့မယ်ဆိုကာ ဖတ်ပါသလား”

၂၅၈

မြပုလဲခင်

“ဟုတ်ပါတယ်... စာချုပ်ကိစ္စ အားလုံးပြီးပြတ်သွားပါပြီ”
“လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့သတင်းကကော မှန်ပါသလား”
“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“အိမ်ထောင်ဘက်က အနုပညာလုပ်ငန်း ဆက်လက်လုပ်
ကိုင်မှာကို ခွင့်မပြုလို့လား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးရှင်... ကျွန်မကိုယ်တိုင်က သာမန်
မိသားစုဘဝလေးကို ငြိမ်းချမ်းစွာ တည်ဆောက်ပြီး ပရဟိတအလုပ်
တွေ လုပ်ရင်း ကျန်ရှိတဲ့ ဘဝသက်တမ်းကို အေးအေးချမ်းချမ်းလေး
ဖြတ်သန်းသွားချင်လို့ပါ”

“အိမ်ထောင်ဘက်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်ဖို့
သလား”

“မကြာခင် အားလုံးရဲ့လက်ထဲကို ဖိတ်စာဝေတော့မှာပဲ
အဲဒီသတို့သားဟာ ပန်းနုရွှေစင်ရဲ့ငယ်ချစ်ဦးနဲ့ ဘဝတစ်သက်လုံး
အတွက်လည်း တစ်ဦးတည်းသောချစ်သူပါပဲ။ သူနဲ့ပဲ ရိုးမြေထု
လက်တွဲသွားမှာပါ”

သတင်းမီဒီယာတို့ မေးမြန်းသမျှကို ဖြေကြားရင်း ထိုရှင်
လင်းပွဲသို့ လာရောက်တက်ရောက်သော လှိုင်ထိပ်ထားအိမ်နီ ဦးနေ
ရောင်ထံသို့ ပန်းနုရွှေစင်၏အကြည့်ကလည်း ဆိုက်ရောက်သွား
သည်။

အကင်းပါးသော မီဒီယာတို့ကလည်း ဦးနေရောင်နှင့်
ဒါရိုက်တာ ကိုကျော်ဇံတို့ ယှဉ်တွဲထိုင်နေရာသို့ ဓါတ်ပုံများ တစ်
ဖျတ် ရိုက်ယူကြလေသည်။

သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲအပြီး (၂)လခန့်အကြာ၊ ထပ်
ကြူနှစ် သေဆုံးပြီး တစ်နှစ်ခွဲခန့်အကြာ...

လှိုင်ထိပ်ထားကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးနေ
ရောင်နှင့် ပန်းနုရွှေစင်တို့၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ လက်ထပ်သတင်း
သည် ဂျာနယ်တိုင်း၌ ဓါတ်ပုံတွေ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် ပါလာလေ
သည်။

သူတို့ လက်ထပ်အပြီးတွင် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ဟန်းနီးမွန်း (ပျား
ရည်ဆမ်း)ခရီး ထွက်ကြလေသည်။

ထိုနေ့...
လေယာဉ်ပေါ် ရောက်မှ နေသားတကျ ထိုင်အပြီးတွင်
ပန်းနုရွှေစင် ဦးနေရောင်၏ပခုံးစွန်းသို့ ခေါင်းမှီတင်ကာ ခိုနားလိုက်
သည်။

“မောသွားပြီလား နုလေး”
ဦးနေရောင်က ပန်းနုရွှေစင်၏လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်
ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... အခုမှ အမောတွေ ပြေသွားတော့တာ”
“ဘာဖြစ်လို့”

“ပန်းနု ချစ်တတ်စအရွယ်မှာ ချစ်တတ်လာအောင် သင်
ပေးပြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ ကိုကြီးကြောင့် နာကျင်နေတဲ့ နှလုံး
သားကို ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ အလုပ်တွေ ကြီးကြီးစားစား လုပ်ခဲ့ရလို့
အရမ်းပင်ပန်းခဲ့တာ”

“ပင်ပန်းသလောက် အောင်မြင်မှုတွေ ရခဲ့တယ်မှတ်လား၊
ဒါ အဆိုးထဲက အကောင်းပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား နုလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ နား
အလည်ရ အခက်ခဲဆုံး အလုပ်တစ်ခုပဲနော်။ သူ့ကို ဖန်တီးလို့မရ
ဘူး၊ အစားထိုးလို့လည်း မရနိုင်ဘူးနော်”

www.burmeseclassic.com

“ဒါပေမယ့်... နုလေး အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ သရုပ်ဆောင်တဲ့အခါ ပီပြင်တာပဲဟာ”

“ဪ... ဒါကတော့ ကိုကြီးကို မင်းသားနေရာ အစားထိုးပြီး ရင်ထဲ နှစ်ပြီး ခံစားလိုက်တာပေါ့။ အနုပညာသမားတွေရဲ့ အောင်မြင်မှုသော့ချက်က အဲဒါပဲ ကိုကြီး၊ ပရိသတ်အပေါ် စေတနာထားရမယ်၊ ပြီးတော့ သရုပ်ဆောင်တဲ့အခါ ရင်ထဲ နှစ်ပြီးတော့သာ ရင်ဘတ်နဲ့ မုဒ်အပြည့်နဲ့သာ သရုပ်ဆောင်လိုက်နိုင်ခြင်းပဲ”

“ဒီလောကရဲ့ အောင်မြင်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျောခိုင်းလိုက်ရတဲ့အတွက် နုလေးရင်ထဲ နှမြောသတ ဖြစ်နေသလား။”

“ဟင့်အင်း... နုလေး တတ်တဲ့ အနုပညာနဲ့ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကို ပြည်သူတွေအတွက် မြှုပ်နှံအလုပ်အကျွေး ပြုပြီးပြီပဲ... ကျေနပ်ပါတယ်၊ ခု... နုလေးက ကိုကြီးရဲ့လက်တွဲဖော်အဖြစ်နဲ့ အိမ်ရှင်မ ပီသစွာ ဖြတ်သန်းတော့မယ်၊ နုလေး မမထက်ကြောင့် သံဝေဂ ရခဲ့ရတယ်၊ သေမင်းကိုလည်း အရမ်းကြောက်သွားခဲ့တယ်”

ဦးနေရောင် မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားသည်။

ဇနီးဟောင်းအမည် ကြားလိုက်ရုံနှင့် အတိတ်၏အရိပ်မည်းကြီးက သူ့အား ခြောက်လှန့်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဇနီးသစ်ကလေး မရိပ်မိစေရန်...

“ဘယ်လိုကြောက်တာလဲ”

“ဪ... ဒီလောက်ချမ်းသာပြီး မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံကြဘဲ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဆရာမကြီးတွေနဲ့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဂရုစိုက်နေတဲ့ကြားက မမထက်ကော ရင်သွေးပါ တိမ်းပါးသွားရတယ်၊ သေခြင်းတရားဟာ အချိန်မရွေး နေရာမရွေး လူတန်းစားမရွေး လက်တကမ်းမှာ အမြဲရှိနေတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပန်းနု

လည်း သေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရမယ်၊ ဒီအတွက် အချိန်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့အသိလည်း ဝင်လာတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် နုလေး၊ ကိုကြီးလည်း ဒါကြောင့် ဝိပဿနာရိပ်သာကို နှစ်လဝင်ပြီး တရားအားထုတ်ခဲ့တာ၊ ဒါကလည်း လောကမှာ နေတတ်ပြီး သေတတ်ဖို့အတွက် လေ့ကျင့်ခဲ့တာ၊ ကံကြမ္မာက ပေးလာတော့လည်း အာသဝေါ မကုန်ခမ်းသေးတော့ ကိလေသာနှောင်ကြီးတွေ ထပ်ရစ်ပတ်ရပြန်ဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် နုလေးမှာလည်း ဒီလိုအသိ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ကိုကြီး ဝမ်းသာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တိုကြီးနဲ့နုလေး လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာစလုံး မလစ်ဟင်းရအောင် အသိ သတိလေးနဲ့ နေထိုင်သွားကြရအောင်လားကွယ်၊ ကိုကြီးပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ပေါက်ပါတယ် ကိုကြီး၊ ဒါပေမယ့် ခုလောလောဆယ်တော့ နုလေး တမ်းတခဲ့ရတဲ့ ဟောဒီရင်ခွင်ကြီးထဲမှာ အတိုးချနားခိုပါရစေဦးနော်”

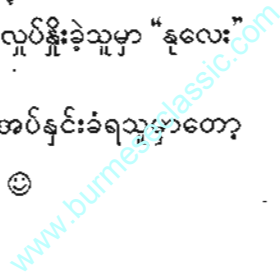
ပြောပြောဆိုဆို ဦးနေရောင်၏ပခုံးထက်မှနေ၍ ရင်ခွင်သို့ ပြောင်းကာ ခေါင်းလေး တိုးဝင်လိုက်တော့ ဦးနေရောင်ကလည်း အလိုက်သင့် ပိုက်ထွေးလိုက်လေတော့သည်။

ဦးနေရောင် ပြောလိုသောစကားတွေ ရှိပါသေးသော်လည်း မပြောတော့ပါ။

ထိုစကားကိုတော့ ရင်တွင်းမှာသာ မြှုပ်နှံထားလိုက်လေတော့သည်။

သူ့နှလုံးသားကို စတင်ပုတ်ခတ် လှုပ်နှိုးခဲ့သူမှာ “နုလေး” ဖြစ်ခဲ့သည်မှန်သော်လည်း...

တကယ်တမ်း နှလုံးသား ပေးအပ်နှင်းခံရသူမှာတော့

၂၆၂

မြပုလဲခင်

“မခံ” ဖြစ်ခဲ့သည်။

မခံကိုလည်း သူ ချစ်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်...

ချစ်ခြင်းဟူသည် ရပ်တန့်မသွားတတ်၊ တသွင်သွင်စီးဆင်း

နေသော မြစ်ရေအလျဉ်းကဲ့သို့ အမြဲစီးဆင်းနေတတ်သည်ဟူသော။

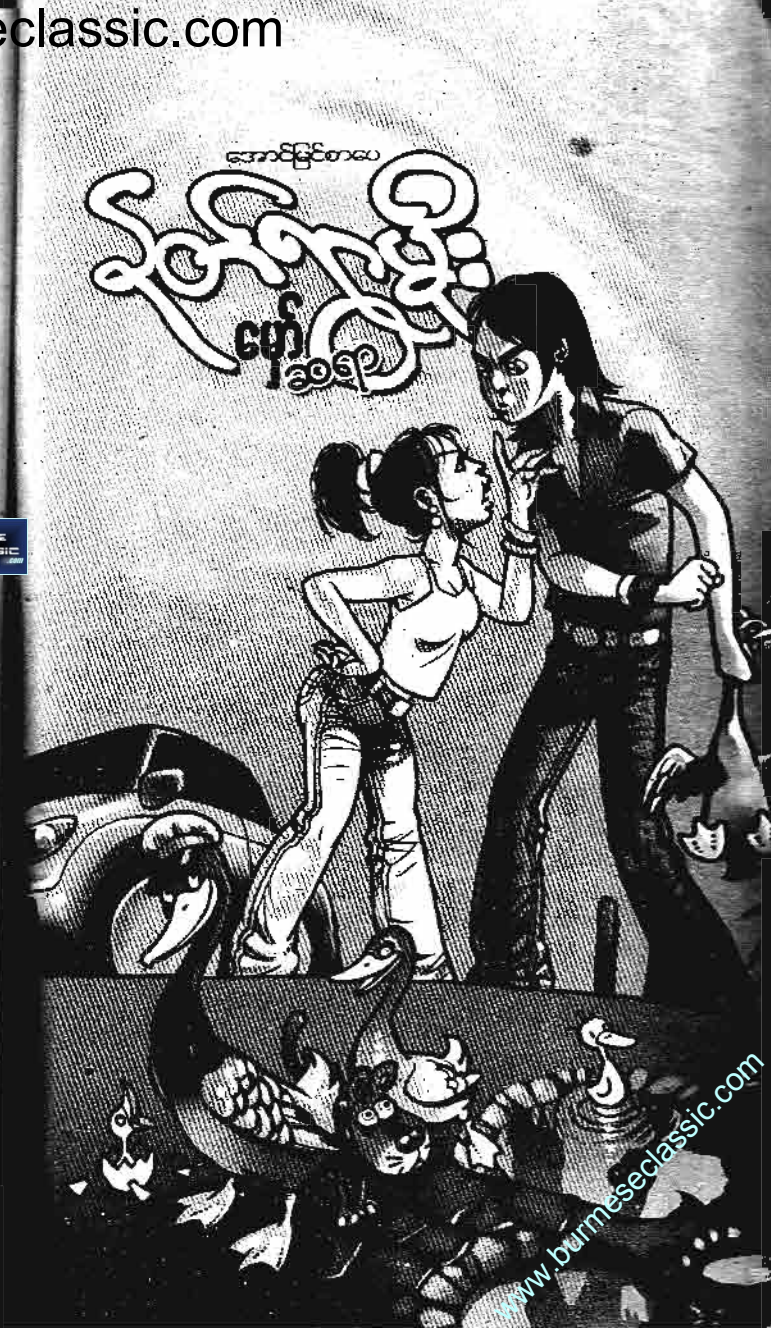
4

မြပုလဲခင်

17.8.2010

10:45 AM

ဒောင်းမြိုင်စာပေ
မြပုလဲခင်
မြေခရာ

www.burmeseclassic.com